

Giới thiệu Quỷ Sông

Thể loại: kinh dị, trinh thám, ma quỷ, truyện ma, dân quốc, huyền huyền

Khi buổi lễ Thần Huyền Võ đang diễn ra, có người phát hiện một xác chết ở dưới sông Hậu. Anh ta nghĩ rằng đó là Quỷ Sông. Nhắc tới hai chữ này, thôn dân Trinh Phụ cực kì hoảng sợ. Sau đó là những chuyện kinh dị xảy ra hàng loạt.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Lời nói đầu

Tác giả Võ Hoàng Phúc (sinh ngày 11 tháng 08 năm 1995) quê ở thôn Trinh Phụ, xã Long Thới, huyện Tiểu Cần, tỉnh Trà Vinh.

Năm 2016, bắt đầu viết truyện trên mạng với tác phẩm "Nơi đây có quỷ". Tiếp theo đó là những tác phẩm thuộc thể loại kinh dị, trinh thám, trộm mộ, xuyên không... Thường gắn liền với những câu chuyện ma quái.

Những câu chuyện được viết theo phong cách kinh dị Nam Phái, kết hợp với lối dẫn truyện cổ điển của thể giới, bỏ qua lối truyền thống truyện ma của Việt Nam. Hầu hết các câu chuyện đều là hư cấu, một số dựa trên những điều kỳ lạ đã từng nhìn thấy. Địa điểm của tác phẩm hoàn toàn không có thật, chúng được đặc cách tại Miền Nam Việt Nam.

Đều mong mỏi của tác giả chính là muốn thổi một làn gió mới, và hoàn toàn khác biệt vào kho tàng những câu chuyện kinh dị ở Việt nam.

"Quỷ Sông" là một câu chuyện hư cấu. Là quyển 1, nơi bắt đầu của hàng loạt các truyện về sau. Được lấy cảm hứng từ cơn bão năm Mậu Thìn, pha vào những đó là yếu tố ma quỷ. Bối cảnh chủ yếu của truyện là vùng đất Trinh Phụ thuộc Trà Vang, tác phẩm gửi gắm tới người đọc về văn hóa, cách sử dụng từ và ăn bận mang hơi hướng Nam Kỳ Lục Tỉnh, nhằm phần nào đó khơi gợi lại hình ảnh xưa.

Mọi nhân vật trong truyện đều được tạo dựng chọn lọc tính cách điển hình nhất. Âm mưu xen lẫn vào sự ma quỷ, những sự việc bí ẩn liên tiếp xảy ra, khiến cho người đọc đi từ sự sợ hãi này, tới sự sợ hãi khác. Cũng giống như những tác phẩm khác của tác giả, yếu tố bất ngờ luôn được đưa lên hàng đầu.

Số điện thoại:

Email:

Facebook: <https://m.facebook.com/100009507985836>

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Quyển 1: Án mạng thôn Trinh Phụ - Buổi lễ Huyền Võ

"Khẩn mong thần Huyền Võ trên sông Hậu, giúp đỡ tụi con, mưa thuận gió hòa, tạo phúc cho thôn Trinh Phụ".

Giọng nói cao vút của Lâm bà bà vang lên, lan cả một vùng thôn xóm, sau đó tiếng chuông linh lan [1] vang lên liên hồi.

[1] Chuông linh lan: một loại chuông chum, bao gồm 49 chuông nhỏ kết thành, dùng trong các buổi hành lễ.

Sau hồi chuông, Lâm bà bà liếc mắt ra hiệu cho tôi đánh lễ, tấm lụa trắng được tôi tung lên bầu trời trong xanh của thôn Trinh Phụ, sau đó tôi thỉnh tượng tượng thần Huyền Võ, đưa lên cao.

"Trời có tiên thần, đất có thổ thần, sông có Huyền Võ trấn thủ".

Tôi hô lớn, rồi để bức tượng Huyền Võ xuống lên giữa bệ thần.

Theo đúng nghi thức hàng năm, đám trai trong thôn sẽ chạy ra bờ sông mức nước về tắm tượng thần, ai về trước tiên sẽ tôn vinh thành Thần Lãnh, người được cho là Huyền Võ chọn.

Từng đợt người chạy ra bờ sông, tôi lo lắng nhìn quanh, hình như không thấy bóng dáng của Nguyễn Thành Hiền đâu hết. Hồi tối hôm trước, anh ta còn mạnh mẽ, tuyên bố với tôi, đợt này sẽ giành được ngôi vị Thần Lãnh của năm nay.

"Phúc Phúc, con nhìn đằng kia kìa".

Lâm bà bà gấp gấp kéo vai áo của tôi, làm tôi giật mình.

Đoạn nhìn sang hướng bà chỉ, phía xa tít ở giữa bầu trời ngay chỗ dòng sông xuất hiện mây đen, kinh dị vô cùng.

Trong khi tôi còn ngờ nghệch chưa biết chuyện gì xảy ra, thì Lưu Thành - một gã bự con và bơi rất giỏi trong làng đột ngột trời chạy tới trước mặt, một mớ nước sông bị anh ta hất thẳng vào mặt tôi.

Tôi rùng mình, bức bối nhìn anh ta, hỏi "Cái gì vậy hả? Anh Thành".

"Có... Có... Có..".

Anh ta lấp ba lấp bắp nói, trong ánh mắt có chút sợ hãi, coi bộ đã nhìn thấy chuyện gì kinh khủng lắm.

"Nè anh Thành, anh không cần gấp gáp như vậy, nghe lời tôi, hô hấp thật điều hòa rồi hà nói".

Tôi vừa nói vừa làm ra hành động hô hấp, Lưu Thành sau khi đã hô hấp điều hòa, liền nuốt một ngụm nước miếng, nói "Ồ dưới sông, ở dưới...".

Đang nói nửa chừng, anh ta liền ngừng lại, rồi nhìn đám người tới dự lễ đang tò mò nhìn mình, tôi hiểu ý anh ta, liền liếc mắt ra hiệu cho Lâm bà bà tiếp tục làm lễ, để thu hút sự chú ý của mọi người.

Sau khi mọi người đã tập trung chỗ khác, Lưu Thành liền hít một hơi sâu, lấy tinh thần. Anh ta nói "Tôi là người chạy ra bờ sông đầu tiên trong đám người tham gia tẩm tượng Huyền Vô năm nay, con đường vì tôi hôm trước mưa lớn, nên tôi bị trượt chân xuống sông, lúc này ở trong nước, tôi nhìn thấy một cái xác nữ cực kỳ kinh dị, hai mắt trắng dã, da trắng bệch và hình như đang bị bong tróc, mái tóc đen dài đang nổi lên bồng bềnh trong nước. Còn chưa kịp định thần thì dịch huyết trong người cô ta bắn ra, đỏ một vùng nước. Tôi hoảng sợ quá liền chạy vào về. Cậu nói thử coi thử kia căn bản có phải Quý Sông năm xưa không?".

Tôi ngờ nghệch nhìn anh ta, thực sự những chuyện quá xưa ở thôn Trinh Phụ tôi cũng không rành cho lắm, bởi vì tôi cũng mới sinh sống ở đây chưa đầy hai năm mà. Nhưng chuyện anh ta vừa nói đúng thật không hề đơn giản. Không lẽ lại có Quý Sông?.

Tôi kéo anh ta sang một bên, rồi đưa cho một cái khăn mỏng để chùi, sau đó nhanh chóng tới chỗ Lâm bà bà. Tôi biết, nếu muốn hiểu rõ ràng những chuyện xưa trong thôn, ắt hẳn phải hỏi người am hiểu nhất thôn - Lâm bà bà.

Nhìn thấy tôi chạy tới, vói nét mặt không tốt cho lắm. Lâm bà bà liền kết thúc buổi lễ, rồi hỏi tôi "Bộ có chuyện gì hay sao?".

Tôi thở một hơi, rồi đáp "Anh Thành nói, anh nhìn thấy một cái xác nữ dưới đáy sông, đặc biệt cái xác rất kinh dị, còn bắn huyết dịch nữa, anh nghi ngờ là Quý Sông".

Nghe tôi kể, Lâm bà bà bắt đầu tối sầm mặt lại, cánh tay có chút run run đặt lên vai tôi. Bà thì thào "Việc này cực kỳ xui xẻo, con mau kiểm soát đuổi khéo thôn dân về đi".

Tôi từ khi đi theo Lâm bà bà làm lễ tới giờ, tôi chưa từng nhìn thấy biểu cảm như vậy của bà bao giờ, coi bộ chuyện này cực kỳ quan trọng.

Sau khi nghe tôi thông báo Lưu Thành đã tìm được tượng thần, đám con trai dưới sông cùng thôn dân liền ra về.

Cùng lúc này, Lâm bà bà tiến lại gần, biểu "Phúc Phúc, con mau tới nhà lão Phan, kêu ông tới liền!".

Tôi gật đầu rồi chạy nhanh tới nhà lão Phan.

Lão Phan, cái người này từ khi tôi tới đây, cũng đã tiếp xúc rất nhiều lần, nhưng lại hoàn toàn không hiểu ông đang nghĩ gì, ông rất hay ra vẻ thần thần bí bí, vậy mà toàn thôn Trinh Phụ này, đều rất kính trọng. Nghe họ nói với nhau rằng, ông biết thuật toán số, những chuyện sống chết, bệnh hoạn đều biết và chữa trị được. Tôi còn nhớ năm ngoái, con nhà ông Thương bị bệnh khá nặng, không kịp đưa tới nhà thương trên trấn, đành mời lão Phan tới nhà coi giúp. Sau khi coi xong, ông liền thắp 7 ngọn đèn trong nhà, rồi đánh lễ, nghi thức này nghe nói là để kéo dài tánh mạng của đứa nhỏ.

Tiếp đó, ông biểu ông Thương đưa đứa nhỏ tới nhà thương. Không biết có phải là do may mắn hay là do dị thuật của lão Phan không? Mà đứa nhỏ trên đường tới nhà thương luôn điều hòa hơi thở, tình trạng cũng không trầm trọng thêm.

Tôi không tin tưởng vào việc mê tín dị đoan, nhưng vụ việc lần đó khiến tôi có cái nhìn khác, có lẽ trên đời này vẫn tồn tại cái kêu là "kéo dài tánh mạng" chăng?.

Nhà lão Phan ờ, là một ngôi nhà đơn sơ, nhưng cấu trúc có chút lạ, hình như là dựa theo phong thủy để cất nên.

Cái hàng rào bằng tre gai khô, được sắp xếp khá chặt chẽ, ngăn mọi thứ vào bên trong, nếu muốn vào trong, nhất định phải đi qua cổng chính.

Nhưng để qua đó, phải có sự cho phép của lão Phan, bởi vì cánh cổng luôn được khóa kín. Tôi hóp một hơi sâu, kêu lớn "Lão Phan ời, con là Vô Phúc đây, con có chuyện muốn nói với ông đó ạ".

Bên trong im ắng một chút, rồi giọng nói già nua nhưng đầy khí lực của lão Phan vang lên "Phúc Phúc à, cửa không khóa, cứ mở vô đi con".

Tôi chạm nhẹ vào cánh cửa, hơi ẩm của gỗ lan tỏa khắp da bàn tay của tôi. Coi bộ cánh cửa này vừa bị ướt, nhưng mà tôi nhớ, mấy ngày gần đây không có mưa mà?.

Cánh cửa ken két mở ra, không gian bên trong vẫn phủ lên mình sự giản dị kỳ bí.

Nếu nói có cái gì khác thường ngày, chắc chắn là một cái bồn tắm bằng gỗ rất lớn, đặt ở giữa sân.

Khi tôi định lướt qua, thì bất ngờ nghe thấy âm thanh khá lạ vang lên bên trong cái bồn. Có chút tò mò, tôi bước tới gần, ngó vào trong coi thử là gì.

Một mớ tóc đen nổi lên bồng bềnh trong nước, tôi nuốt nước miếng, định đưa tay chạm thử thì một cánh tay lạnh lẽo và ướt sũng, nhanh như chớp cầm lấy tay tôi.

Giật giựt vài cái, tôi nghĩ ngay tới tình huống tệ nhất, không lẽ mình gặp phải quỷ nước sao?.

Còn đang hoang mang, thì thứ kia hắt tung té nước khắp mọi nơi, nước bị hắt ướt đầm người tôi. Nhưng điều đó không quan trọng, điều quan trọng chính là, thứ kia căn bản chính là một người, hơn nữa còn trần truồng như nhộng.

"Vô Phúc".

Một giọng tức giận vang lên, lúc này tôi cơ hồ biết được người kia là ai, Nguyễn Thành Hiền, chính là anh ta.

"Cậu có biết tôi đang tập nín thở hay không? Sao lại làm phiền tôi vậy đa?".

Anh ta chửi thẳng vào mặt tôi, mớ nước trên tóc theo nhịp di chuyển của đầu mà không ngừng văng tứ tung.

"Thôi, làm sao trách tôi được, không phải thường ngày anh hay luyện tập ở nhà mình sao? Hôm nay tự nhiên lại qua nhà lão Phan vậy đa?".

Tôi trách cứ lại, anh ta thở một cái bực tức, sau đó chỉ chỉ chỏ chỏ vào mặt tôi thêm vài cái nữa, rồi bước ra khỏi bồn, trần truồng như nhộng mà bước vào nhà lão Phan.

Lúc này tôi mới nhớ ra chuyện chính, liền chạy vào trong nhà lão Phan. Ông lão họ Phan hình như nghe được tiếng tôi cự cãi nên có chút không vừa lòng, ngồi ở bàn giữa, âm trầm

uống chung trà bông mai.

"Lão Phan, ở ngoài bờ sông Hậu có chuyện rồi đó đa".

Tôi gấp gấp đi vào chủ đề chính luôn, lão Phan đề chung trà xuống bàn, ngược mắt nhìn tôi, hỏi "Là chuyện chi?".

"Trong lúc thực hiện nghi thức tắm tượng thần Huyền Võ, anh Thành nhìn thấy một cái xác dưới sông đó đa".

Tôi cố gắng kể ngắn gọn nhất có thể, lão Phan ra vẻ e ngại, nói "Xui xẻo, trong ngày tắm tượng thần, lại có xác chết, xui xẻo quá".

"Rồi mấy người tui cậu có vớt cái xác đó lên không?".

Giọng của Nguyễn Thành Hiền vang lên, tôi liếc nhìn sang, hiện tại anh ta vừa bận cái áo bà ba màu xám, vừa bước tới gần tui tôi.

"Không, nghe anh Thành nói, cái xác kia chính là Quý Sông, nên Lâm bà bà biểu con tới tìm ông đó đa".

Tôi hướng lão Phan mà trả lời, câu nói vừa dứt, ông chợt tôi sầm mặt lại, rồi đột ngột đứng bật dậy, chạy thẳng ra ngoài. Tôi và Nguyễn Thành Hiền ngơ ngàng nhìn nhau.

Đoạn cả hai cùng nhau chạy theo lão Phan, càng nghĩ tới phản ứng của lão Phan cùng Lâm bà bà, tôi càng cảm thấy chuyện này rất không ổn. Không lẽ là quý sông xuất hiện thiệt sao?.

Vừa chạy tới bờ sông, đã nhìn thấy lão Phan cùng Lâm bà bà nói gì đó với nhau, trên mặt họ phủ một tầng sợ hãi.

"Anh Hiền, thiệt ra Quý Sông là sao vậy? Tôi mới tới vùng này nên không biết?".

Tôi quay sang hỏi Nguyễn Thành Hiền, thực sự tôi rất tò mò về chuyện này, nói không chừng, chỉ cần biết được chút ít thông tin, tôi có thể hiểu đại khái chuyện gì đang xảy ra.

Nguyễn Thành Hiền có chút e ngại nhìn tôi, sau đó hình như không còn cách nào khác, liền kể "Trước đây, thôn này tên là Nguyễn Liên, thôn dân thuận theo địa lý mà vừa trồng lúa vừa đánh bắt thủy sản. Nhưng mà có một chuyện rất lạ đã xảy ra, số thanh niên xuống nước hàng năm đều bất ngờ bị bệnh lạ, cứ mơ mơ hồ hồ, kể về một vị tiên nữ ở dưới dòng sông Hậu. Sau đó vài ngày sau liền biến mất, khi tìm thấy họ, thì chỉ còn là những cái xác nổi lềnh bềnh trên sông. Người dân kinh hãi, liền mời một vị pháp sư cao tay tới. Sau nhiều ngày làm phép trừ tà ma, nhưng không có hiệu quả, ông liền biểu thôn dân đổi tên thôn thành Trinh Phụ (Người phụ nữ trinh tiết đợi chồng), lập đền thờ, mời thần Huyền Võ về trấn thủ. Sau đó mọi chuyện mới chấm dứt. Trước khi ông đi, ông đã ra lệnh cho Lâm bà bà trông coi và thực hiện nghi thức vớt thần Huyền Võ hằng năm, còn lão Phan thì được ông truyền thụ chút ít pháp thuật để cứu giúp người trong thôn".

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Sợ dây chuyện

Lúc chiều, tôi cứ bị câu chuyện của Nguyễn Thành Hiền làm mông lung. Thực sự là có chuyện quý ma sao? Không phải do những người kia trùng phái một loại độc được gì đó, gây ra hiện tượng ảo giác. Và tình trạng của Lưu Thành cũng vậy.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, phản ứng của lão Phan cùng Lâm bà bà và những người nghe thấy hai từ Quý Sông đều sợ hãi, à không, phải nói là hoang mang lo sợ một cách kinh khủng mới đúng.

Cứ mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, tôi không biết mình đã đứng trước cổng đền thần Huyền Võ từ khi nào. Mà cũng khá lạ, từ khi tới đây sinh sống, khi bước tới ngôi đền này, tôi đều cảm thấy kỳ lạ, hình như có cái gì đó thu hút, hấp dẫn, buộc bản thân phải vào trong.

"Phúc Phúc đó à?".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi thoáng cái giật mình, nhìn chăm chăm bà mà gật đầu lia lịa.

Lâm bà bà đưa đôi mắt thâm sâu nhìn tôi, rồi khẽ thì thào hỏi "Lần này lại như mấy lần trước, chỉ đứng ở ngoài mà không vô sao?".

Tôi nhìn bà một cái thật sâu, rồi vẫn như mấy lần trước quay đi, tôi không bước vào trong, vì sao lại như vậy? Tôi cũng không biết, mỗi lần muốn bước chân vào, thì dừng khí trong người đột ngột hạ xuống, giống như tôi sợ phải đối mặt với cái gì đó ở bên trong.

Bầu trời chuyển sang đêm, không gian bắt đầu lạnh lẽo một cách vô định, xa xa vang lên tiếng chuông gió, chắc là của một nhà nào đó có thiếu nữ treo.

Mùi nhang khói lạnh lẽo giăng khắp mọi nơi, xa xa, tôi còn nghe thấy tiếng ai đó thì thào to nhỏ.

Bỗng nhiên một âm thanh khe khẽ vang lên, nó nhót nhát như thể cá mắc cạn, với lại hình như nó đang tiến gần về phía tôi.

Ngon gió lạnh vô tình phả vào sống lưng của tôi, khiến gai ốc gì nổi lên hết. Đầu óc bắt đầu mông lung, sự sợ hãi len lỏi vào trong tâm trí.

Tôi quyết định không nhìn lại, một đường bước thật nhanh, thật nhanh về nhà.

Âm thanh phía sau càng lúc càng lớn, làn nhang khói càng ngày càng dày, tiếng nói chuyện thì thào càng ngày càng nhiều.

Chân tôi bước càng vội, lại càng cảm thấy bị vật gì đó bám lấy chân mình. Rồi trong khoảng khắc, tôi bị nó quật té. Đồng thời, những tiếng thì thào kia dần rõ ràng.

"Không, không, không, con trai tôi không thể chết như vậy, không".

"Minh ơi, sao bỏ lại em với con mà đi chứ".

"Tía ơi, mở mắt ra nhìn con đi".

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng chẳng thấy gì, mọi thứ đều bị bao phủ bởi lớp nhang khói trắng xóa.

Đoạn, tôi chú ý chân mình, lúc này cả người như thể đông băng. Chân của tôi đã bị một mớ tóc nhót nhắt quấn chặt, loại tóc đã bị ngâm trong nước rất lâu, rất lâu, khiến cho nó ướt mềm, rối tung và kinh dị.

Tiếng kéo lê thân người chậm rãi vang lên, tôi đưa mắt nhìn về phía đó. Một mớ tóc đen ướt đẫm dần hiện ra, phía trong đó là một khuôn mặt, da dẻ trắng bệch, khoe miệng hơi cong như kiểu cười khinh bỉ. Đôi mắt tối đen như thể không có nhãn cầu vậy.

Tôi kéo lê người ra xa nó một chút, thì bỗng nhiên nó há miệng lớn ra, đôi môi nhúc nẻ bị rách dần ra, những cái răng mọc xiêu vẹo, cái lưỡi dài kinh dị, hòa lẫn với dòng huyết dịch tuông trào từ trong họng ra ngoài đất.

Còn chưa kịp định thần lại, hai cánh tay của nó đã nắm vào chân của tôi. Hơi lạnh từ đôi tay trắng bệch, bông chóc lan tỏa khắp người tôi.

"A".

Tiếng la thát thanh của tôi vang lên rất lớn, mồ hôi khắp người đổ ra như mưa. Hai mắt của tôi mở ra thực sự, toàn bộ thân thể như cứng ngắc.

"Mơ thấy ác mộng à?".

Giọng cười nói của Nguyễn Thành Hiền vang lên, tôi giật mình một cái thực mạnh, rồi nhìn sang anh ta.

"Mơ thấy gì vậy? Đừng nói là Quỷ Sông nhé?".

Anh ta cười khẩy, tôi gật đầu, rồi nói "Chắc là hồi ban nãy nghe nói về nó nhiều quá, nên khi ngủ bị ám ảnh luôn rồi đó đa".

"Mà nhắc mới nhớ, kể từ lúc, từ bỏ sông về tới giờ, cậu luôn mơ mơ hồ hồ. Bộ đang nghĩ gì sao đa?".

Nguyễn Thành Hiền mắt nhỏ mắt bụi, hỏi dò tôi. Ngón tay của anh ta gõ nhẹ lên cái bàn gỗ.

"Thì không phải tôi đã nói rồi sao, tôi bị ám ảnh đó, là ám ảnh đó đa".

Tôi nhấn mạnh hai chữ ám ảnh, nhưng thực ra, tôi cũng không biết mình vì sao lại vậy.

Nguyễn Thành Hiền ờ một tiếng, rồi lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, anh ta đong đưa trước mặt tôi.

"Dây chuyền gì vậy? Bộ anh mới mua sao?".

Tôi nghi hoặc hỏi, bởi tôi biết anh ta mồ côi từ nhỏ, sống trong cảnh nghèo khó, lấy đâu ra dây chuyền mà đeo.

"Không phải mua, mà là lượm đó".

Anh ta thì thào như thể kể chuyện bí mật, sợ bị người ta phát hiện.

"Lượm, nhưng mà lượm ở đâu vậy đa?".

"Ở dưới sông, sáng sớm hôm nay, trong lúc tập bơi dưới sông, tôi vô tình lượm được nó dưới sông, cậu coi đi, rất đáng giá đó đa".

Nguyễn Thành Hiền vừa nói vừa làm ra vẻ đắc ý, vậy là tôi đã hiểu lý do vì sao anh ta không tới tham gia lễ thần rồi, căn bản không phải vì sợi dây chuyền này sao? Chỉ có điều, tôi không quan tâm nó cho lắm, dù sao mấy thứ lượm lặt được cũng không tốt lành gì.

"À, quên hỏi anh, tại sao lại qua đây, bộ chỉ qua khoe với tôi là anh lượm được thứ này thôi hả?".

Tôi xuống khỏi giường, tiến tới gần Nguyễn Thành Hiền. Anh ta cười khẩy, đáp "Đâu phải, tôi qua đây chủ yếu nhờ cậu một chuyện đó đa".

"Chuyện gì?".

Tôi mắt bụi mắt nhỏ nhìn anh ta, thường thì cái tên Nguyễn Thành Hiền này rất ít khi nhờ vả tôi, nhưng một khi nhờ vả toàn là chuyện khó, coi bộ chuyện nhờ vả lần này cũng không tầm thường rồi.

Nguyễn Thành Hiền nhìn tôi, giọng nói năng nỉ vang lên "Tôi muốn nhờ cậu, ngày mai lên trấn chung với tôi, cậu cũng biết rồi đó, tôi là người nhà quê lên trấn bán đồ, sợ rằng sẽ bị ép giá, nghe Lâm bà bà nói, cậu là người từ trấn xuống, nên có chút kinh nghiệm, vì vậy có cậu đi theo cò kè giá hàng sẽ thuận lợi lung lắm đa".

Nghe anh ta nói, mà tôi vô thức cười ra tiếng, thử hỏi với cách suy nghĩ như vậy, làm sao mà bị người ta ép giá được.

Nhưng mà nghĩ lại, đây cũng là một dịp để thư giãn đầu óc, bỏ hết những chuyện về Quỷ Sông ra khỏi đầu. Vì vậy, tôi liền gật đầu đồng ý.

Sáng hôm sau, tôi và Nguyễn Thành Hiền lang thang nguyên một buổi mới tìm được một mua bán đồ cổ, tôi nghĩ đưa những vật lai lịch bất minh tới đây là thích hợp nhất. Khi nhìn thấy sợi dây chuyền, ông chủ tiệm có chút bất ngờ, ông hỏi "Đồ gia truyền nhà các cậu sao?".

Nguyễn Thành Hiền định lắc đầu, tôi liền ngăn anh ta lại, đáp "Phải, là vật gia truyền, do túng thiếu quá nên đành bán đó đa".

"Bao nhiêu đây?".

Ông hỏi dò, tôi cười khẩy đáp "Ông ra giá trước đi đa".

Tôi thừa biết thủ đoạn này, nếu tụi tôi ra giá trước nhất định sẽ thua thiệt. Ông chủ tiệm dòm dòm tụi tôi một lúc, rồi mở giá "200 đồng hen? ".

Nguyễn Thành Hiền định gật đầu đồng ý, nhưng lại bị tôi ngăn lại, tôi nghĩ, thường thì một sợi dây chuyền, giá chắc chắn sẽ không cao như vậy, coi bộ đây là cỗ vật rồi.

"500 đồng không bớt".

Tôi nhìn chằm chằm ông chủ tiệm mà phán, khiến ông giật mình, rồi trả lại sợi dây chuyền, nói "Thôi, giá này, tôi không thể trả được, hai cậu mang đi đi".

Nguyễn Thành Hiền nhìn tôi trân trân, tôi cười nhạt, thừa biết thủ đoạn thả dây dài bắt cá lớn, liền cầm lấy sợi dây chuyền, nói lớn "Vậy cũng được, để tôi tìm chỗ khác bán vậy, dù sao đi nữa, sợi dây chuyền này cũng là cổ vật, nếu không phải túng thiếu quá, tôi cũng không bán với giá vừa bán vừa cho đó đâu".

"Cổ vật, cậu biết nó là cổ vật sao?".

Ông chủ tiệm ngạc nhiên hỏi tôi.

Tôi âm ừ, làm bộ hiểu biết, nói "Ừ, chứ ông nghĩ tôi lấy đồng nát bán cho ông à? Đây chẳng phải là mùa riu qua mắt thợ hay sao đa?".

"Thôi, 500 đồng, tôi trả".

Ông nhanh tay giựt lại sợi dây chuyền trên tay tôi, sau đó lấy 500 đồng đưa cho tôi.

Lúc về tới thôn, cũng là gần trưa, mọi hôm vào giờ này người trong thôn cũng đã về nhà nghỉ trưa, nhưng mà hôm nay vắng tanh, không một bóng người.

"Trời ơi, hai cậu đi đâu vậy, có chuyện lớn rồi đa".

Giọng Lưu Thành đột ngột vang lên, tôi và Nguyễn Thành Hiền quay sang, vừa nhìn thấy sắc mặt có chút không ổn, tôi liền hỏi "Sao vậy? Bộ xảy ra chuyện gì rồi sao?".

"Hồi sáng, ngư dân kéo lưới như thường ngày, nào ngờ kéo lên một cái xác đó đa".

Vừa nói, Lưu Thành vừa rung mình, Nguyễn Thành Hiền nhú mày, hỏi "Là ai vậy đa?".

"Là một cô gái lạ mặt, tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ".

Nghe anh ta nói vậy, tôi liền có cảm giác kỳ lạ, cô gái kia có liên quan tới chuyện Quỷ Sông hồi hôm qua xuất hiện hay không?.

Chưa kịp hỏi thêm gì, Nguyễn Thành Hiền đã cùng với Lưu Thành chạy về phía bờ sông. Coi bộ chuyện này không đơn giản như tôi nghĩ rồi.

Ngoài bờ sông, có rất nhiều người tập trung, tuy nhiên họ đều bị người của sở cảnh sát trên trấn ngăn cản lại.

Tôi chen lấn một lát mới nhìn thấy quan cảnh bên trong.

Ở giữa cái sân tẻ lẽ gần bờ sông, Lâm bà bà cùng lão Phan chậm rãi nhìn cái xác, cảnh sát trưởng Huỳnh Tài đang đi chuyển xung quanh cái xác. Tôi biết anh ta, có vài lần tiếp xúc qua, cơ bản đều thông qua các dịp lễ cúng thần Huyền Võ của thôn, nghe nói anh ta là người quan tâm tới văn hóa dân tộc.

Đối với tôi mà nói, anh ta cũng có chút thiện cảm. Cơ hồ có thể coi là bạn.

Do cái xác bị phủ lên một lớp vải trắng, nên tôi chẳng nhìn thấy gì.

Tôi ngó qua ngó lại, cũng không thấy tui Lưu Thành đâu, không biết họ tới đây trước rồi chen chúc ở chỗ nào rồi. Nhưng mà dù không chen chúc, họ cũng có thể nhìn thấy như thường, hai người họ cao trên mét 78 mà, chỉ có tôi là được mét 6.

Lúc chiều, tôi định sang nhà Nguyễn Thành Hiền hỏi mò chút tin tức, không ngờ anh ta đã tự vác mặt qua nhà của tôi.

Còn chưa kịp nói câu gì, anh ta đã kéo tôi một hơi tới khu vực để cái xác nữ kia.

Căn bản những cái xác như vậy, được liệt vào loại chết trôi, vì vậy trước khi an táng phải để ở khu vực nhà xác của thôn, mục đích là để siêu độ cho người chết.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Thuật Chứng Quỷ

Nhà xác ở thôn Trinh Phụ khá sơ sài, căn bản chỉ là một ngôi nhà bằng tre gai, phía trên mái lợp lá dừa nước tạm bợ.

Cánh cửa kèn kẹt vang lên khá lớn, coi bộ cũng khá cũ kỹ rồi. Không biết chừng sẽ sập xuống lúc nào.

Mùi nhang khói nồng nặc xông ra, nếu bình thường người thấy còn có thể chịu được, nhưng mà hiện tại ở nơi âm khí lạnh lẽo này, tôi có chút hô hấp không thông với nó.

Những miếng màn bằng vải thô màu vàng, có ghi bùa chú treo khắp mọi nơi. Trước một cái bàn thờ, là nơi đặt cái xác nữ.

Ngọn đèn dầu lay động từng hồi, nhưng cũng nhờ nó mà không gian sáng sủa và hơi thở an toàn lan tỏa.

"Cạch".

Một tiếng động kỳ lạ vang lên phía sau tui tôi, khiến cho hai đứa giật mình, tôi nuốt nước miếng một ngụm, rồi chậm rãi quay lại nhìn.

Ánh đèn dầu mờ hồ chiếu lên một khúc gỗ đang nằm, tôi và Nguyễn Thành Hiền không hẹn mà cùng nhìn nhau, thăm hiểu, cơ bản chắc chắn khúc gỗ kia rút xuống đất, gây ra tiếng động.

Nguyễn Thành Hiền âm ừ vài tiếng, rồi ra dáng vẻ không sợ mà sợ quý gì hết, một đường bước tới chỗ cái xác. Chỉ có điều tay của anh ta đang kéo theo tôi.

Hai người, có lẽ sẽ đỡ sợ hơn một chút, nên tôi cũng mặc kệ cho anh ta lôi đi.

Càng tiến tới gần cái xác, mùi hôi thối dần rõ ràng hơn, tôi kéo vội cái áo bà ba lên che mũi, cơ bản loại áo này rất thuận tiện cho nhiều thứ, thêm nữa vải thô nên ngăn mùi hôi cũng không tệ.

Dưới ánh đèn, mảnh vải trắng đắp lên cái xác hiện ra rõ ràng, cơ hồ còn có thể nhìn thấy vóc dáng của nó. Một cái xác khá cao, có ít nước thấm vào vải, coi bộ là do cái xác tiết ra.

Nguyễn Thành Hiền quay lại nhìn tôi, cái nhìn này có hàm ý rõ rệt, tôi hiểu, hiện tại anh ta muốn lấy tấm vải ra.

Tôi nghĩ, đã tới đây rồi, việc coi xác chết cũng là xác định, nên gật đầu đồng ý.

Cánh tay của Nguyễn Thành Hiền khá run rẩy, nhưng tốc độ di chuyển không đình chỉ chút nào, cơ hồ càng ngày càng nhanh hơn.

Tấm vải vừa mở ra, cái xác đột ngột mờ mất nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt màu đỏ thắm và tràn chề máu.

Tôi kinh hãi, giựt giựt thân người, cái xác kia căn bản đã chết, không thể có hành động như vậy được, không lẽ nó là Quỷ Sóng sao?.

"Vô Phúc, cậu làm sao vậy?".

Nguyễn Thành Hiền vừa hỏi vừa đẩy nhẹ vai tôi, chắc là phản ứng của tôi đã khiến anh ta lo sợ.

"Cái xác, cái xác..".

Tôi lắp bắp nói, thực sự thì đầu óc của tôi đang rối bời, căn bản không thể sắp xếp từ ngữ lại thành một câu hoàn chỉnh được.

"Cái xác sao?".

Anh ta nghi hoặc hỏi tôi, ngay lập tức tôi gật đầu lia lịa. Thấy vậy, anh ta liền nhìn sang cái xác.

Sau khi quan sát một hồi, Nguyễn Thành Hiền mắt nhỏ mắt bự, nhìn chăm chăm tôi mà nói "Có gì đâu, chỉ là một cái xác chết trôi bình thường, bộ cậu sợ xác chết sao đa?".

Nghe anh ta trả lời, tôi có chút ngạc nhiên, nếu là cái xác chết trôi bình thường thì tôi sợ gì, đằng này nó mờ mất nhìn chăm chăm mình, mà trong mắt còn có máu nữa chứ. Không sợ mới lạ.

Nhìn thấy tôi vẫn sợ hãi, Nguyễn Thành Hiền liền lấy cây đèn đầu trên cái bàn thờ gần đó xuống, rồi để gần cái xác.

Do để đèn quá gần, nên ánh sáng soi rọi mọi thứ rõ ràng hơn, trước mắt tôi, cái xác chết trôi hiện ra rất bình thường, hai mắt nhắm nghiền lại, không có hiện tượng mờ trắng ra, mà chứa đầy huyết dịch được.

"Sao? Có gì đâu đa?".

Nguyễn Thành Hiền vỗ vỗ vào vai tôi vài cái, tôi không biết nên nói gì ngoài gật đầu. Những hình ảnh kia, không lẽ là do tôi tự tưởng tượng ra sao? Nhưng mà tại sao tôi lại tưởng tượng ra như vậy? Những thứ tôi thấy lúc này cực kì chân thực, không giống như ảo tưởng.

"Cậu coi nè, da dẻ của cô gái này bị bong tróc, coi bộ ngâm trong nước cũng khá lâu rồi đó đa".

Nguyễn Thành Hiền vừa quan sát vừa suy đoán, tôi nghi hoặc nhìn, khẽ hỏi "Nè anh Hiền, rốt cuộc tại mình tới đây để làm gì? Không phải anh rảnh rồi quá, hồng có chuyện mất, rồi kéo tôi tới đây coi cái xác này để giải trí đó chứ?".

"Đâu có!".

Nguyễn Thành Hiền mỉm cười nhìn sang tôi, sau đó nói tiếp "Hồi chiều, lão Phan nhờ tôi tới đây làm một chuyện, nhưng mà tôi nghĩ, đi một mình sẽ nguy hiểm, nên kéo thêm cậu đi cho vui đó đa".

Tôi nhủ mày, thăm chửi cha mắng má anh ta, bình thường chuyện tốt không bao giờ nghĩ tới tôi, khi gặp chuyện nguy hiểm thì lời tôi theo như đúng rồi.

"Sao vậy? Giận tôi hả? Thiệt ra tại tôi nghĩ cậu là người am hiểu, thông minh, nhanh nhẹn nên mới kéo cậu theo thôi".

Nguyễn Thành Hiền lại bắt đầu nói những lời có cánh, tôi thừa biết đây là năng khiếu của anh ta. Lúc đầu mới tới đây sinh sống còn có thể bị dụ, nhưng mà bây giờ tôi đã miễn dịch toàn tập rồi, nên đã vô dụng.

Chỉ có điều, dù sao cũng tới đây rồi, bỏ về cũng không được, vì vậy đành chuyển sang chuyện chính.

"Bỏ qua chuyện đó đi, anh nói cho tôi biết, rốt cuộc lão Phan biểu anh tới đây để làm gì?".

Nghe tôi hỏi vậy, Nguyễn Thành Hiền liền ậm ừ vài tiếng, rồi đáp "Hồi chiều, ông đột nhiên tới nhà của tôi, rồi biểu tôi khi tới tới đây giúp ông một chuyện, chính là thực hiện một nghi thức đó đa".

"Nghi thức gì?".

Tôi nhủ mày hỏi, Nguyễn Thành Hiền nuốt nước miếng một ngụm, rồi trả lời "Chứng Quỷ".

"Là sao? Nói rõ ràng đi đa".

Càng nghe anh ta nói, tôi lại càng khó hiểu. Nguyễn Thành Hiền chậm rãi rút trong người ra một tấm bùa chú, đưa ra trước mặt của tôi mà nói "Chứng Quỷ chính là nghi thức đốt bùa niệm chú, sau đó coi thử xác chết có biến động gì không? Nếu có thì nhất định nó đã thành quỷ rồi".

"À, thì ra là vậy".

Tôi lộ ra vẻ mặt đã thấu hiểu, Nguyễn Thành Hiền vội gãi gãi đầu, mắc cỡ nói "Đây là do lão Phan nói cho tôi nghe đó đa".

Không bỏ lỡ thêm nhiều thời gian, tại tôi bắt đầu hành động. Ánh đèn soi sáng cái xác chết trôi, tôi có thể nhìn thấy đó là một cô gái khá trẻ, có mái tóc dài, mặt mày tuy bị trương lên

nhưng vẫn nhìn thấy những đường nét thanh tao, cô ta bặt một bộ bà ba bằng lụa, coi bộ là con gái nhà giàu có. Chỉ có điều, da dẻ vừa bong tróc vừa trắng bệch, nhìn sao cũng rất kinh dị.

Trong khi tôi đang quan sát, Nguyễn Thành Hiền đã đốt lá bùa, rồi đặt nó vào một cái đĩa trên bàn thờ. Sau khi lá bùa bị đốt cháy hết, một làn khói mỏng lan tỏa khắp mọi nơi.

Hương vị của loại khói này khá nồng, hình như có mùi máu người hòa cùng chu sa hay gì đó. Tôi bắt đầu mông lung, như thể bị xin rượu vậy, mọi thứ xung quanh đang quay cuồng.

"Bịch".

Âm thanh khá lớn vang lên, tôi giựt mình, hồn phách như thể hội tụ trở lại thân xác, sự mông lung quay cuồng vừa rồi cũng chấm dứt.

Tôi nhìn sang Nguyễn Thành Hiền, chỉ nhìn thấy anh ta đã nằm một đống dưới sàn nhà.

Còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, một âm thanh quen thuộc vang lên khe khẽ bên tai của tôi. Loại âm thanh này đã khắc sâu vào trong tâm trí, vừa nghe đã biết là tiếng di chuyển của vật quái dị gì đó rồi.

Cái xác chết trôi đang chậm rãi nhúc nhích, những ngón tay bám chặt vào thành giường, mái tóc đen rối tung và đang dần nhợt nhạt hơn.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, nhanh như chớp kéo Nguyễn Thành Hiền lùi ra xa chỗ cái xác. Vừa di chuyển được một chút, cái xác bắt ngờ ngồi bật dậy, nó quay đầu sang tụi tôi, đôi mắt chậm chậm mở ra. Chỉ có điều khi mở ra cũng chẳng có gì, vì cơ bản nó không có nhãn cầu, hốc mắt chỉ toàn là một màu đen huyền.

Đầu óc tôi bắt đầu ngưng trệ lại, tôi thực sự không hiểu rốt cuộc chuyện này là sao? Lão Phan muốn thực hiện nghi thức Chứng Quỷ, vì sao lại xảy ra chuyện này? Còn nữa cái xác kia cơ hồ rất quen thuộc, hình như tôi đã nhìn thấy nó rồi.

Thanh âm thì thảo lại vang lên, tôi mặc kệ nó, một đường kéo Nguyễn Thành Hiền ra xa cái xác kia, nhưng mà tên Nguyễn Thành Hiền này, ai biểu trời sanh đã bị con như vậy rồi, làm cho tôi không thể thuận lợi kéo nhanh đi được.

Cái xác hình như biết tụi tôi muốn trốn đi, nó liền tức giận gầm gừ, da dẻ nứt nẻ ra, cái miệng há bự, dòng huyết dịch trào ra, mái tóc lơ là giăng xung quanh nó.

Cảnh tượng này làm tôi nhớ tới con ác mộng kia, sự sợ hãi lạnh lẽ bao trùm khắp tâm trí, tôi nghĩ, nếu tôi mà di chuyển chậm chạp, thì sẽ bị nó nắm lấy chân như trong mơ.

"Cạch cạch cạch".

Tiếng bước chân của ai đó vang lên, tôi vô thức quay sang, một bóng người xuất hiện, cái bóng khá dài kéo thành một đường.

"Ai đó?".

Một giọng nam vang lên, tôi định trả lời, nhưng rồi lại im lặng, tôi nghĩ thầm, nếu có thêm một người vào, có khi nào cơ hội sống sẽ tăng lên không? Nếu may mắn, hẳn có đem theo vũ khí thì còn gì tuyệt vời hơn.

"Ai đó? nếu không lên tiếng, thì đừng trách tôi bắn chết đó ghen".

Bắn chết sao? Coi bộ tên này có mang súng, điều này chứng tỏ tánh mạng của tụi tôi có thể được cứu rồi.

Tôi định lên tiếng, nhưng lại phát hiện một chuyện quái dị, cái xác chết trôi lúc nãy đã nằm im tại chỗ, không có một chút di chuyển nào.

Chuyện này rốt cuộc là sao? Những thứ lúc nãy tôi đã nhìn thấy là ảo giác sao? Không thể nào? Rõ ràng tôi còn nghe thấy âm thanh nữa mà, nên không thể là ảo giác được. Nhưng với tình hình này, thì nên giải thích làm sao đây? Không lẽ cái xác kia biết sợ súng lục?

"Tôi cho thêm một cơ hội nữa, ai đó, ra đi đã".

Âm thanh của tên kia càng ngày càng lớn, coi bộ anh ta cũng đang nghĩ tới ma quỷ gì rồi, nên mới hành động như vậy.

Nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, nếu tôi lên tiếng lúc này, thì sẽ phải giải thích lý do tại sao lại ở đây với anh ta? Nói không chừng, giải thích hỏng xong, còn bị kết tội nữa.

"Ra mau, tôi nổ súng đó ghen".

Người kia dần dần xuất hiện sau những tấm vải thô vờ bùa chú, cây súng lục trên tay anh ta lộ diện đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Trần Tiến Khoa

Tôi khẽ lay động Nguyễn Thành Hiền, nhưng có vẻ anh ta vẫn còn muốn xỉu nên lay hoài mà vẫn không thức. Tình hình đang rất cấp bách, tôi phải đưa ra quyết định ngay, một là ra đầu hàng đồng thời phải lựa lời giải thích, hai là.

Tôi lụm vội một cục đá gần đó, rồi chọi nhanh về hướng đối diện, bên đó ngay lập tức vang lên tiếng sột soạt.

Tên lạ mặt theo phản ứng liền quay sang hướng đó, cây súng lục cũng đang ở tình trạng kéo cò, đợi bắn.

"Cạch".

Nắm lấy cơ hội, tôi cầm một thanh gỗ dài đánh ngay vào gáy hắn, bởi tôi thường thấy người ta đánh vào đó, đối tượng chắc chắn sẽ ngất xỉu.

Nhưng mà trăm nghe không bằng một thấy, vì chưa xài chiêu này bao giờ nên có vẻ không thấm thía, căn bản hắn chỉ bị đau đốn, một tay cầm ngay sau gáy, tay còn lại cầm súng lục,

đang chuẩn bị quay sang bắn ngay một phát vào tôi.

"Rầm".

Một thanh gỗ từ đầu đó, đổ ngay vào sau đầu, cú đánh quá mạnh khiến cho hắn ngã xỉu tại chỗ.

Tôi ngạc nhiên nhìn sang, Nguyễn Thành Hiền ra vẻ đắc ý cười cười. Nhìn thấy hắn cười, tôi cũng cười theo, thực sự mà nói nếu hắn không ra tay, chắc chắn tôi đã đi chào ông bà rồi.

Sau khi bàn tính với nhau, tụi tôi nhất quyết đưa hắn về nhà, rồi làm bộ như kiểu vô tình nhìn thấy hắn ngã xỉu tại nhà xác nên giúp đỡ. Bởi vì, tên này căn bản có lẽ là cảnh sát, mà với tình hình chính trị hiện thời, tụi tôi cho dù có một trăm một cái mạng, cũng không dám đối đầu với tay sai của người Pháp.

Nguyễn Thành Hiền công tên cảnh sát kia, từ khu vực nhà xác của thôn về tới nhà tôi, cũng khá cực. Mồ hôi trên người anh ta thấm một phần lưng áo.

Sau khi đặt tên cảnh sát lên giường, Nguyễn Thành Hiền liền nói "Thôi, cậu ở lại ứng phó với anh ta, tôi về tắm rửa cái nghen".

Tôi còn chưa kịp gạt đầu, thì anh ta đã chạy về nhà mình.

Ngon đèn hủi hắt lung lay, đã vào tháng gió đông bắc nên việc này là bình thường.

Độ khoảng nửa tiếng sau, tên cảnh sát tỉnh dậy, hắn lom khom nhìn xung quanh một lượt, rồi nhũn mày hỏi tôi "Cậu là ai? tại sao tôi lại ở đây đa?".

"À, đừng kích động, tôi tên Võ Phúc, là người trong thôn Trinh Phụ".

Tôi làm ra hành động trấn an, sau khi hắn đã bình tĩnh, tôi liền đem những lời đã chuẩn bị từ trước, nói cho hắn nghe.

Sau khi nghe xong, hắn có chút nghi hoặc. Bất quá, hắn không muốn tin cũng không thể được.

"À, sao anh lại tới khu vực nhà xác của thôn vào giờ đó vậy đa?".

Tôi ra vẻ khó hiểu hỏi, hắn bày ra khuôn mặt nghiêm túc, trả lời "Tôi tên Trần Tiến Khoa, là cảnh sát trên thành Gia Định [2], tôi nhận lệnh của cấp trên xuống thôn Trinh Phụ này để điều tra án mạng".

[2] Thành Gia Định là tên cũ của thành phố Hồ Chí Minh (Sài Gòn) hiện nay.

Tôi khẽ gạt đầu, trầm nghĩ, chắc chắn ở trên thành Gia Định - Sài Gòn, hắn cũng đã gây ra tội gì đó nên mới bị điều động về đây, vì cơ bản cảnh sát thành Gia Định - Sài Gòn chẳng bao giờ lo chuyện ở mấy cái thôn nhỏ như thôn Trinh Phụ.

"À, vậy là anh định vào nhà xác của thôn, để quan sát thi thể sao?".

Tôi làm bộ hỏi, thiệt tình tôi cũng không quan tâm những việc cảnh sát làm, bởi vì họ chỉ quan sát bên ngoài rồi suy đoán nguyên nhân chết.

"Không phải".

Trần Tiến Khoa lắc đầu, sau đó nuốt một ngụm nước miếng, rồi nói tiếp "Không phải tôi tới đó quan sát thi thể đâu, mà là vô tình đi ngang qua đó, rồi bất ngờ nghe thấy tiếng động, nên vào coi thử đó đa".

"Sao anh gan quá vậy? Khu vực nhà xác của thôn âm u lung lăm đa".

Tôi rùng mình, ra vẻ sợ hãi nói. Trần Tiến Khoa đột ngột đứng dậy, nói "Cái gì chứ? Trên đời này làm sao có ma quỷ hả? Đó là mê tín, cậu coi người phương Tây đó, bọn họ dùng khoa học để chứng minh mọi thứ, kể cả những hiện tượng kỳ bí".

Hắn nói một loạt, như thể tuyên truyền chủ nghĩa khoa học hiện thời. Thấy hắn có vẻ hăng say, tôi liền gạt đầu lia lịa để cô vũ tĩnh thần.

"À, hình như tôi hơi hăng say quá đa".

Trần Tiến Khoa cười khỏ, hắn vội vàng đổi chủ đề "Phúc Phúc, cậu nghĩ sao về vụ án mạng kia?".

Nghe hắn hỏi, tôi chỉ biết lắc đầu trả lời "Không biết, cơ bản việc chết trôi không phải hiếm đâu nghen".

"Nhưng mà, theo điều tra của cảnh trưởng Huỳnh Tài, thì có một số điểm kỳ quái đó đa".

Vừa nói, Trần Tiến Khoa vừa bẻ ngón tay, âm thanh nghe khá giòn giã, nhưng mà tôi không quan tâm nhiều tới nó. Một đường rót nước trà vào ly mời hắn uống, rồi ngồi xuống đối diện, bày ra bộ mặt tò mò, hỏi "Là sao? Kỳ quái ở đâu vậy đa?".

Trần Tiến Khoa nhìn tôi một cái thực sâu, rồi uống vội ly trà mà đáp "Theo báo cáo, nhìn bên ngoài nạn nhân bị chết đuối, nhưng lại không có dấu hiệu của nghẹt thở, hay ứ đọng nước trong bụng. Cậu cũng biết rồi đó, khi con người rót xuống nước, chắc chắn sẽ uống một lượng lớn nước vào bụng, đồng thời bị đuối mà hít thở không thông, dẫn tới chết. Tuy nhiên nạn nhân lại không có dấu hiệu đó, nói rõ ràng hơn là nhìn bên ngoài là bị chết đuối, nhưng thực chất không phải là vậy đâu nghen".

Ngha hắn nói một tràng, khiến cho tôi có chút không thông, liền hỏi "Ý anh là, nạn nhân có lẽ không bị chết đuối mà do ai đó giết rồi liệng xác xuống sông sao?".

"Đây là điểm khó giải thích, nếu do ai đó giết chết thì nhất định phải để lại dấu vết, đằng này thì không có, hầu như thi thể không bị gì hết đó đa".

Trần Tiến Khoa có chút không vui, coi bộ vụ án đã khiến tâm trạng hắn thành ra như vậy. Tôi rót thêm nước trà bông mai vào ly cho hắn, rồi hỏi "Anh có nghĩ tới khả năng, nạn nhân bị hạ độc không?".

"Không thể nào, tuy tình trạng của nạn nhân đã trương sinh lên, nhưng cơ bản vẫn không thấy dấu hiệu bị trúng độc đâu nghen".

Nói rồi, hắn liền uống cạn ly trà. Tôi chặt lưỡi vài cái, cảm thán "Nếu vậy thì đúng là kỳ lạ thiệt rồi đa".

"Là sao? Bộ cậu nghĩ tới chuyện gì sao?".

Trần Tiến Khoa gấp gấp hỏi, tôi nuốt nước miếng một ngụm, rồi đáp, giọng nói như kể chuyện ma "Tôi nghe đồn đại là cái xác kia chính là Quỷ Sông đó đa".

"Không thể nào! Trên đời này, làm sao lại có quỷ ma được chứ".

Vừa nghe tôi nói tới hai chữ Quỷ Sông, Trần Tiến Khoa liền phản ứng gay gắt. Tôi nhìn thấy hấn như vậy, chỉ biết lắc đầu, nói "Tôi nghe người ta đồn đại mà, anh cũng biết những lời đồn nghe cho biết thôi chứ tin tưởng làm chi".

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa vội gật đầu đồng ý.

Tụi tôi đang nói chuyện, thì bỗng nhiên con gà trống ngoài sân cất tiếng gáy, khiến cả hai giật mình.

Trần Tiến Khoa liếc nhìn bên ngoài một cái, rồi đứng bật dậy, nói "Thôi cũng sáng rồi, tôi phải trở về làm việc, cảm ơn cậu đã giúp đỡ nghen".

Nghe hấn nói vậy, tôi liền mỉm cười, lịch sự đáp "Không cần khách sáo, nếu rảnh ghé qua đây trò chuyện cùng tôi".

"Đi nhiên rồi".

Nói rồi hấn liền rời đi, tôi nhìn theo hướng hấn đi mà nín cười không được. Cái tên Trần Tiến Khoa này, không biết tại sao lại gấp gấp như vậy, khiến cho hấn chạy, mà cứ lạng qua lạng lại.

Tôi quay vào trong nhà, định tắm rửa xả xui, thì Nguyễn Thành Hiền vội lên tiếng "Phúc Phúc, sao rồi đa?".

Nhìn thấy anh ta gấp gấp thở, làm tôi bật cười, sau đó ầm ừ vài tiếng, trả lời "Ồn hết, chi có điều.. "

"Bộ phát sinh ra chuyện gì sao?".

Nguyễn Thành Hiền lo lắng hỏi, tôi hít một hơi sâu, rồi kể cho anh ta nghe những chuyện kỳ quái của cái xác chết trôi kia.

Sau khi nghe xong, Nguyễn Thành Hiền bày ra bộ mặt sợ hãi, hấn hỏi "Không lẽ là Quỷ Sông thiệt sao?".

"Tôi cũng không biết".

Tôi khẽ nói, thực sự thì chuyện này càng lúc càng rắc rối, y hệt như một đống bụi nhùi vậy.

"Hay tụi mình qua nhà lão Phan, hỏi ông thử coi đa?".

Nguyễn Thành Hiền đột ngột lên tiếng, nghe hấn nói cũng có lý, tôi ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Đoạn, tụi tôi qua nhà lão Phan. Sau khi kêu ông vài tiếng thì ông cũng ra mở cửa cho tụi tôi vào trong.

Không biết có phải do thời tiết đang chuyển lạnh hay không, mà lão Phan bắt đầu bận bộ bà ba hai lớp [3], tuy nhiên tướng đi vẫn khoan thai như mọi khi.

[3] Bộ bà ba hai lớp là loại bà ba cổ, được may hai lớp trong ngoài nhằm giữ ấm. Người giàu có thường may lớp trong là gấm, lớp ngoài là lụa. Người nghèo thì may hai lớp đều bằng vải thô.

Lão Phan dẫn tụi tôi vào trong nhà, sau khi đã ngồi vào bàn, ông liền hỏi "Hai đứa qua đây, bộ có chuyện gì sao?".

Tôi cùng Nguyễn Thành Hiền không hẹn, mà cùng nhau gật đầu. Nguyễn Thành Hiền liền đem những chuyện liên quan tới cái xác chết trôi kể lại cho ông nghe.

Sau khi nghe Nguyễn Thành Hiền kể xong, lão Phan có chút hoang mang, ông chặt lưỡi vài cái rồi nói "Ta nghĩ nó có lẽ liên quan tới Quỷ Sông rồi".

"Là sao?".

Tôi khẽ hỏi, lão Phan thờ dãi, nói "Cái xác kia có lẽ là do Quỷ Sông giết chết".

"Giết chết sao?".

Nguyễn Thành Hiền và tôi đồng thanh hỏi, lão Phan uống vội chung trà bông mai, thì thảo trả lời "Đúng vậy, đây là cách nó mở đầu cho hàng loạt vụ chết trôi sau này".

Tụi tôi tròn mắt nhìn chăm chăm lão Phan, nếu thực sự đúng như lời ông nói, thì đây chắc chắn là chuyện đáng sợ nhất mà tụi tôi từng nghe.

"Có cách nào giải quyết nó không đa?".

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, khẽ hỏi. Lão Phan ra vẻ trầm tư, e ngại, đáp "Cách thì có, chỉ có điều vị pháp sư năm xưa bây giờ không biết đang ở đâu, chỉ có ông mới có thể khắc chế được Quỷ Sông".

"Không xong rồi lão Phan ơi, lại có thêm một xác chết trôi nữa rồi".

Giọng nói yếu ớt của Lâm bà ba vang lên ở bên ngoài, tôi, Nguyễn Thành Hiền và lão Phan ngay lập tức đứng bật dậy. Trên mặt của tụi tôi, nỗi sợ hãi khủng khiếp giăng đầy.

Lão Phan là người phản ứng nhanh nhất, ông vội vàng chạy ra ngoài cổng. Tôi nhìn sang Nguyễn Thành Hiền, lúc này anh ta không có ý định đi, trên mặt ngoài sự sợ hãi ra, vẫn còn một loại biểu cảm mà tôi không xác định được.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Sóc người Cát Miệt

Đang còn trầm tư suy nghĩ, thì Nguyễn Thành Hiên đã bỏ đi trước. Tôi nhìn theo hướng anh ta đi, mà lòng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tôi quyết định về nhà, thay vì đi tới bờ sông coi xác chết trôi, bởi những sự kiện vừa qua đã làm cho tôi mệt mỏi, tôi không muốn mình lại bị ảo giác nữa.

Mưa rào rơi, âm thanh rì rào nghe rất êm tai, lũ gà của tôi nuôi kêu âm vang cả một góc sân. Thực ra, khi tới đây sinh sống, tôi đã quyết tâm trở thành một người nông dân thực sự, đôi lúc rảnh rỗi sẽ phụ Lâm bà bà thực hiện mấy cái nghi lễ truyền thống trong thôn.

Hơn hai năm qua, cuộc sống cứ vậy trôi qua, không ồn ào, không náo nhiệt hay chạy quá nhanh theo công việc. Mọi thứ ở đây rất yên bình như chính bản chất của nó.

Lúc chiều, Lâm bà bà đi tới nhà của tôi. Trông dáng vẻ cùng sắc mặt, chắc là có chuyện gì đó không ổn rồi.

Thấy bà thờ hờng học, tôi định mời bà ngồi xuống nghỉ mệt, rồi thùng thảng hỏi. Nhưng chưa kịp lên tiếng, thì bà đã gấp gáp nói "Phúc Phúc, có chuyện lớn rồi đa".

"A, chuyện gì?".

Tôi tròn bự hai mắt lên mà hỏi. Lâm bà bà vội hít một hơi thực sâu, đáp "Quý Sông...Quý Sông, cuối cùng thì ta đã phát hiện ra một chuyện rất quan trọng nghen".

"Là chuyện gì vậy đa?".

Tôi gấp gáp hỏi, Lâm bà bà chật lưỡi vài cái, rồi nói "Chuyện này không thể nói rõ được, mau theo ta tới nhà lão Phan".

Bà nắm lấy tay tôi, rồi kéo đi một đường. Khiến cho tôi cứ lơ ngơ, không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi tới nhà lão Phan, Lâm bà bà mới thả tay tôi ra, lúc này tôi cũng để ý tới những người bên trong.

Ngồi ở trong nhà, lão Phan và Nguyễn Thành Hiên ngồi ở bàn giữa, họ đang nhìn tôi. Khiến cho tôi có chút bất ngờ, thì thảo hỏi "Có chuyện gì mà...".

"Vô nhà trước đã".

Lời nói của tôi còn chưa hết, thì đã bị Lâm bà bà cắt ngang.

Lão Phan ở trong nhà cũng nói vọng ra "Vô nhà đi".

Tôi khẽ gật đầu, thoáng liếc nhìn sang Nguyễn Thành Hiên, thấy anh ta không có biểu cảm gì đặc biệt, nên cũng yên tâm phần nào.

Đoạn, tôi cùng Lâm bà bà ngồi vào ghế. Lão Phan liền lên tiếng trước "Trước khi vô chuyện chính, có một việc ta muốn nói với mọi người".

Tôi tròn mắt nhìn ông, câu nói này khiến lòng tôi hiện tại đã nổi lên từng đợt lo lắng.

"Mọi thứ chúng ta sắp bàn tới, tuyệt đối không được phép truyền ra bên ngoài".

Nghe lão Phan nói nghiêm túc như vậy, tụi tôi vô thức rung mình, mà gật đầu lia lịa.

Ông thấy vậy liền âm ừ vài tiếng, rồi nói vào chuyện chính "Ta muốn thông báo với mọi người một chuyện, chính là Quý Sông chắc chắn đã xuất hiện trở lại".

Lâm bà bà giựt nhẹ người một chút, hỏi "Vậy làm sao bây giờ? pháp sư khi xưa không có ở đây, với lại tung tích của ông ở đâu, tụi ta cũng không biết, vậy làm sao tìm mà tiêu diệt nó đây đa?".

"Chuyện về lão pháp sư, ta nghĩ không còn quan trọng nữa, bởi ta đã tìm ra được một cách khác".

Giọng lão Phan có chút vui mừng, tôi gấp gáp hỏi "Vậy rốt cuộc là cái gì vậy đa?".

Tôi cùng hai người kia, tò mò nhìn chăm chăm lão Phan. Ông nuốt nước miếng một ngụm nói "Ở cách thôn chúng ta hơn một cây số, có một buôn sóc của người Cát Miệt [4], ta nghe nói có một bà vu sư họ Thạch, người này giỏi việc quỷ thần, có lẽ sẽ giúp đỡ việc tìm ra nơi Quý Sông đang ẩn nấp".

[4] người Cát Miệt là tên gọi cũ của người Khmer.

Trời bắt đầu sập tối, tôi và Nguyễn Thành Hiên mới bắt đầu khởi hành tới chỗ bà vu sư kia. Do tình trạng sức khỏe cùng thời gian cấp bách, nên lão Phan và Lâm bà bà không thể đi cùng.

Buôn sóc của người Cát Miệt vùng này nằm trong một rừng tre gai, nghe những người cao niên kể lại rằng, ma quỷ rất thích tụ tập trên những ngọn tre gai này, chúng đang đưa theo nhịp điệu của gió thổi ngọn tre mà quan sát mọi người.

Âm thanh kèn kẹt của tiếng tre nứa cọ xát vào nhau, nghe mà nổi hết da gà lên. Ngọn đèn lồng trong tay tôi, đôi lúc cũng lay động theo.

Bỗng phía sau vang lên một số âm thanh thì thảo, một cảm giác quái dị len lỏi vào tâm trí, tôi nuốt nước miếng, khẽ kéo Nguyễn Thành Hiên lại gần, nhỏ giọng hỏi "Anh có nghe thấy tiếng thì thảo phía sau không đa?".

Anh ta ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó cười cười, trả lời "Cậu giỡn hả? Chỗ này là rừng tre, làm gì có ai mà nghe tiếng thì thảo, theo tôi nghĩ là tiếng bụng cậu đánh trống đó đa".

Vừa nói cười, anh ta vừa vỗ tay lên vai tôi. Khiến cho tôi có chút bực bội, trong hoàn cảnh như vậy, tôi không rảnh để giỡn. Nhưng mà, nghĩ kỹ lại tôi phát hiện ra một chuyện quan trọng, chính là trong những hoàn cảnh quái dị từ khi bắt đầu câu chuyện ma quỷ, chỉ có một mình tôi nhìn thấy, nghe thấy chúng, còn những người khác thì không, điều này nói lên một điều gì? Không lẽ ma quỷ muốn.

"Phúc Phúc, cậu coi phía trước có phải là khu vực buôn sóc của người Cát Miệt không?".

Giọng nói khá lớn của Nguyễn Thành Hiên vang lên, làm cho dòng suy nghĩ của tôi bị đứt đoạn.

Tôi ngay lập tức nhìn về phía trước, một khu vực như chợ ma [5] xuất hiện, có một vài ngọn đèn sáng, một vài người đi chuyển tới lui.

[5] Chợ ma: tức chợ họp vào ban đêm.

"Chắc là tới nơi rồi, bây giờ tui mình hỏi thăm chỗ của bà vụ sư họ Thạch đi đã".

Lời tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền liền gật đầu đồng ý. Anh ta vội vàng tới chỗ một người bán chiếu, rồi nói chuyện với người đó bằng tiếng Cát Miệt. Thực sự đoạn hội thoại giữa họ có nội dung gì, tôi hoàn toàn không biết, bởi tiếng Cát Miệt nửa chữ bẻ đôi, tôi cũng không rành.

Đang nóng lòng, không biết có hỏi được nơi của bà vụ sư họ Thạch không? Thì một bàn tay thô ráp đặt lên vai tôi, có chút lạnh lẽo.

Tôi liền cất môi, không dám quay lại nhìn, tôi sợ mình sẽ nhìn thấy thứ kinh dị.

"Phúc Phúc, cậu sao vậy đa?".

Nguyễn Thành Hiền lay động người tôi, khiến cho tôi giật mình, nhìn thấy vẻ lo lắng của anh ta, tôi ngạc nhiên hỏi "Có chuyện gì mà sóc tôi dữ dằn?".

"Câu này tôi hỏi cậu mới phải? Tự nhiên lại biến thành bộ dạng xác không hồn, sém chút nữa hủ chết tôi rồi đó đa".

Giọng nói có chút tức giận, nhưng mà tôi không quan tâm tới, điều tôi quan tâm chính là, vì sao tôi lại thành bộ dạng xác không hồn, lẽ nào ảo giác của tôi càng ngày càng nghiêm trọng sao?

"Sao nữa rồi?".

Nguyễn Thành Hiền lay động mạnh tôi thêm lần nữa, giọng nói có chút sợ hãi. Tôi cười khò, đáp "Không sao hết, chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện nhảm nhí thôi".

Nghe tôi nói vậy, anh ta có vẻ hoài nghi, liếc nhìn tôi một cái thực sâu. Tôi nghĩ nếu anh ta còn dò hỏi nữa, nhất định tôi sẽ khai ra hết, như vậy không phải vô tình kéo anh ta vào chuyện ma quỷ sao? Vậy nên, tôi liền chuyển sang chuyện khác, hỏi "Sao rồi, có hỏi thăm được chỗ ở của bà vụ sư họ Thạch không đa?".

Nguyễn Thành Hiền liền âm ừ, trả lời "Có, bà ở cuối sóc này".

Nghe vậy, tôi liền kéo Nguyễn Thành Hiền đi, tôi không muốn ở lại chỗ này nếu cứ ở đây cái ảo giác kia lại xuất hiện nữa, lúc đó nói không chừng cả anh ta cũng bị ảnh hưởng.

Buôn sóc này vô cùng kỳ lạ, những ngôi nhà cất khá xa nhau, giữa chúng là những bụi tre gai u ám, toàn bộ các căn nhà đều tắt hết đèn dầu, vậy mà trên đường vẫn xuất hiện những người qua lại, buôn bán mua sắm.

Những ngọn đèn dầu, đèn cây của những người buôn bán, thỉnh thoảng lay động trong gió, tạo ra sự mờ ảo tới kinh dị. Khi đi chuyển trên đường, tui tôi phát hiện ra, có một vài người vô cùng kỳ lạ, họ cứ đi chuyển tới lui, giống hệt xác sống.

Phía cuối buôn sóc, có một ngôi nhà xây cất khá đặc biệt, và cũng là ngôi nhà duy nhất có ánh đèn dầu.

Nguyễn Thành Hiền bước tới gần, gõ vài cái lên thành cửa, rồi hô lớn vài tiếng Cát Miệt, có thể phỏng đoán câu này chính là "Có ai ở nhà không đa?".

Tiếng bước chân vang lên, do không gian hết sức yên tĩnh, nên âm thanh nghe rõ mồn một.

Bên trong nhà vang lên một vài tiếng Cát Miệt, giọng nói khá nhỏ nhưng âm khí khá mạnh, có thể áp chế người nghe.

Nguyễn Thành Hiền bên ngoài lại nói vọng vào trong vài câu nữa, rồi sau đó cánh cửa mở ra, một tấm vải lớn che ở cửa.

Tôi ngờ ngác nhìn nó, hình như có cái gì đó không ổn ở tấm vải này, nó kỳ lạ lắm, nhưng lại không thể nào tìm ra được điểm kỳ lạ.

Thấy tôi lại mất hồn, Nguyễn Thành Hiền liền kéo tôi vào trong. Lúc ngang qua tấm vải, tôi vô thức ngửi thấy một mùi vị, mùi này đặc biệt lắm, giống như là của một loại cây cối nào đó.

"Sao vậy? Bộ tấm vải có gì không ổn à?".

Nguyễn Thành Hiền nghi hoặc hỏi, tôi nhìn sang anh ta, khẽ lắc đầu, thực sự thì đúng là nó có điểm kỳ lạ, nhưng hiện thời tôi lại không biết lạ ở đâu, thành thử ra không biết nói ra sao, đành phải lắc đầu cho qua.

Bà vụ sư bất ngờ vang lên vài tiếng, tôi không hiểu bà đang nói gì, liền nhìn sang. Trước mắt tôi xuất hiện một bà lão rất già ngồi cùm núm trên cái ghế tre, gần đó là một ngọn đèn dầu, da trên người nhăn nheo, cơ thể như thê héo mòn, hai mắt hơi lồi ra, tròng mắt có màu xám đen, cái miệng chum lại hệt như thiếu nước. Khe khẽ nhìn tui tôi, ánh nhìn nửa thăm dò, nửa khó hiểu.

Nguyễn Thành Hiền nói vài tiếng với bà, rồi kéo tôi lại gần. Càng lại gần, tôi càng nhìn thấy bà rõ hơn, trên người bận áo bà ba xám đen, quần Sà Rông [6] sẫm màu thay cho quần, một cái khăn rằn vắt trên vai, cơ thể rất ốm yếu, toàn là da bọc xương.

[6] Sà Rông là loại vải được thêu cầu kỳ hoặc không, kích thước rộng khoảng 1m dài 3,5 m khi mặc thì cuốn lại che nửa người phía dưới.

"Hỏi bà thứ coi, tung tích của Quý Sông ở đâu đi đa?".

Tôi thúc giục Nguyễn Thành Hiền đi vào chuyện chính, bởi hiện tại tôi muốn ra khỏi cái chỗ này càng sớm càng tốt, nếu cứ ở đây, tôi sợ đầu óc mình bị rối tung lên.

Vài câu tiếng Cát Miệt từ miệng Nguyễn Thành Hiền vang lên, bà vụ sư thoáng cái trừng mắt nhìn chằm chằm tui tôi, ánh mắt quỷ dị tới khó tả. Sau đó, bà liền lắc đầu rồi nói vài tiếng.

Câu nói vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền buồn bã nhìn tôi, lắc đầu nói "Bà nói bà không biết tung tích của Quý Sông, nhưng mà gần đây bà phát hiện ra, ở thôn Trinh Phụ tui mình xông lên trời mùi vị chết chóc nồng nặc, coi bộ sẽ xảy ra án mạng chết người liên tục đó đa".

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Quĩ dựng tường

Do không tìm được manh mối gì về Quý Sông, nên tụi tôi buồn bã ra về. Lúc tôi vừa đứng lên, bà vu sư đột ngột kêu lớn "នៅពេលនេះអ្នកប្រហែលជាមិនមានសំណងទេ" (now pelnh anak brahelcha min meansaannang te)

Vừa nói bà vừa chỉ vào người tôi, bằng ngón trỏ ồm nom run rẩy. Do không biết tiếng Cát Miệt, nên tôi quay sang Nguyễn Thành Hiền, hỏi nhỏ "Bà nói gì vậy đa?".

Lúc này, nét mặt Nguyễn Thành Hiền tối sầm lại, anh ta có vẻ sợ hãi nhìn chằm chằm vào tôi.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền lay động anh ta, nghiêm giọng hỏi lại " Rốt cuộc bà nói gì vậy đa?".

Nguyễn Thành Hiền bị sự nghiêm túc của tôi làm giựt mình, anh ta đột nhiên cười cười, trả lời "Không có gì đâu, chỉ là bà đòi lễ thôi".

Nói rồi, Nguyễn Thành Hiền lấy ra 5 đồng Đồng Dương, đặt lên bàn rồi kéo tôi đi.

Khi ngang qua tấm vải, mùi hương thảo được lại xông vào mũi tôi lần nữa. Khác với lần trước, lần này tôi có thể nhận ra đó là mùi gì, chính là mùi hương của cây dâu.

Người xưa truyền lại, cây dâu có tác dụng chống quỷ ma, loại vải được làm từ nó cũng có tác dụng tương tự. Chỉ có điều để làm ra một tấm vải lớn như vậy cần rất nhiều thời gian, với lại tại sao lại treo tấm vải ngay lối ra vào? Không lẽ là dùng để tránh ma quỷ sao? Nếu suy đoán này là đúng thì chắc chắn ma quỷ chỉ ở xung quanh đây thôi.

"Phúc Phúc, cậu có nhớ đường về không? Sao tự nhiên tôi cảm thấy đường tụi mình đang đi không đúng đó nghe".

Nguyễn Thành Hiền lo lắng khẽ hỏi, tôi giựt mình, nhìn xung quanh. Lúc này mới phát hiện ra, xung quanh tụi tôi đều là tre gai, những ngôi nhà cùng người buôn bán khi nãy đều biến mất.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền cầm lấy lồng đèn chiếu xung quanh. Trong bán kính một mét xung quanh tụi tôi chẳng có chuyện gì khác lạ.

Gió đột ngột thổi mạnh hơn, tiếng kèn kẹt của tre nứa va chạm vào nhau vang lên liên hồi. Tôi vô thức chiếu đèn vào những bụi tre gai.

Lúc chiếu lên cao, mắt của tôi thoáng cái nhìn thấy một cái bóng màu trắng. Ngay lập tức, tôi đưa tay dụi mắt, rồi nhìn lại thì chẳng thấy gì hết, ngoài những ngọn cây đang lay động.

Tâm trạng khủng hoảng đang vừa ổn định lại, thì Nguyễn Thành Hiền kéo tôi vào sát, nói thì thảo "Cậu nhìn sang bụi tre bên đây đi".

Giọng nói có chút kinh hãi, trong lòng tôi cảm thấy nhất định sẽ có chuyện không ổn, liền vội vàng nhìn sang.

Dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng, những cái xác không đầu hiện ra, trên người nó là một bộ đồ rách rưới, cùng với máu me chảy lại lảng từ cái cổ không đầu xuống khắp người.

Tôi bắt đầu run rẩy, sợ hãi nếu như nó tiến gần tới đây thì không biết phải làm sao đây.

"Đừng lo lắng, nó không tiến tới đâu đa".

Nguyễn Thành Hiền khẽ lên tiếng, câu nói khiến cho tôi có chút ngạc nhiên, vì vậy ngay lập tức quay sang nhìn chằm chằm anh ta. Hiện thời, với vẻ mặt nghiêm túc của anh ta như vậy, không giống như đang nói đùa. Tôi liền hỏi "Sao anh biết?".

"Đương nhiên tôi biết rồi đa".

Vừa nói, Nguyễn Thành Hiền vừa quay sang nhìn tôi, sau đó anh ta trầm giọng nói "Những xác tụi mình nhìn thấy, chỉ là vong hồn của một người chết, do họ có chấp niệm mà không thể siêu thoát được".

"Chấp niệm của họ là gì vậy?".

Tôi vội hỏi, Nguyễn Thành Hiền ậm ừ vài tiếng, rồi vừa nói vừa chỉ tay về phía những vong hồn kia "Chấp niệm của họ chính là bị mất đầu, nghe nói trước đây có một cuộc khởi nghĩa của dân ta với người Pháp, do triều đình Huế dùng dụng đứng ngoài cuộc, mà cuộc khởi nghĩa thất bại, những người tham gia đều bị lính Pháp chặt đầu treo lên đỉnh ngọn tre hay dừa để thị chúng. Điều này khiến cho những người chết không cam tâm chết, cứ tới buổi tối, vong hồn không đầu của họ lại trèo lên cây mà tìm lại đầu của mình".

Nghe anh ta nói những lời này, cơ bản tôi cũng đã thông hiểu, nhưng mà vấn đề hiện tại là chuyện gì đang xảy ra? vì sao tụi tôi lại đi tới chỗ này? còn đường cũ đâu?.

Tôi đem những dòng suy nghĩ đó hỏi Nguyễn Thành Hiền, anh ta lắc đầu đáp "Tôi không biết, có lẽ có cái gì đó không đúng rồi".

"Có khi nào tụi mình ngoài gập vong hồn tìm đầu kia, còn bị quĩ dựng tường [8] گیرò trò không đa?".

[8] Quý dựng tường chính là tình trạng di chuyển thành một vòng tròn trong một khu vực khuất tầm nhìn, ví dụ như rừng cây.

"Cũng có thể".

Nguyễn Thành Hiền gật đầu đồng ý, rồi nói thêm "Với tình hình này, nếu tụi mình di chuyển nữa, cũng không có lợi ích gì, chỉ còn cách ở đây tới sáng, lúc đó mới có đường ra".

Những điều Nguyễn Thành Hiền nói không phải là không có lý, chỉ có điều, nếu cứ ở lại đây không biết tụi tôi còn có thể gặp phải thứ gì hồng sạch sẽ nữa không?.

Chưa kịp kéo anh ta đi xung quanh thử coi có thể tìm được lối ra không, thì anh ta đã ngồi bệt xuống đất. Chắc chắn anh ta quyết tâm ở đây đợi tới sáng rồi.

Không còn cách nào, tôi đành phải ngồi xuống bên cạnh.

Ngọn gió thổi rất lạnh, nhưng mà cũng may mắn không có mưa, nếu mà có chắc sẽ bị cảm lạnh liệt giường.

"Phúc Phúc".

Một giọng nữ vang lên khe khẽ, tôi đứng bật dậy, vội vàng đưa cái đèn lồng về phía trước để coi thử là ai.

Ánh sáng mờ hồ chiếu rọi lên cái cổng của đền thần Huyền Võ, khiến tôi vô thức giựt mình. Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được, rõ ràng tôi và Nguyễn Thành Hiền đang ở trong rừng tre của người Cát Miệt, mà nơi đó cách chỗ này tới một cây số lận.

"Sao vậy? Sao lại không vô đi đa?".

Giọng nữ lúc nãy lại vang lên, lần này tôi phát hiện ra âm thanh đó truyền tới từ phía sau.

Ngay lập tức, tôi quay lại nhìn. Dưới ánh đèn lồng, một cô gái với mái tóc dài rất dài, rũ xuống tận mặt đất. Trên người bạn một bộ bà ba quần thúng [9] màu đỏ máu. Làn da trắng xóa như thể đánh phấn rất nhiều, đôi môi rất đỏ cộng thêm ánh mắt bụi và cực kỳ đẹp.

[9] Bộ bà ba quần thúng là trang phục hành lễ, áo màu trắng thêu hoa lá, quần thúng có hai ống quần rộng giả váy đầm, thường là màu đỏ.

"Cô là ai?".

Tôi ngạc nhiên hỏi, cô ta mỉm cười, đáp "Ngay cả ta mà còn không biết, thì các người thua là cái chắc rồi đó đa".

Những lời cô ta nói có chứa hàm ý, nhưng tôi chưa hiểu tận tường hết hàm ý của câu nói đó, rốt cuộc thì nếu biết được cô ta là ai thì tôi sẽ thắng, chỉ có điều chiến thắng cái gì mới được. Quý Sông sao? Không thể nào, ngay cả vị pháp sư cao tay ẩn năm xưa còn không thể tiêu diệt nó được, thì những người không biết chút nào về chú thuật như tôi, sao mà thắng được.

"Muốn đầu hàng sao?".

Vừa nói dứt lời, cô ta cười lớn, âm thanh vang vọng như từ cõi âm truyền lên, khiến cho tôi sợ hãi.

Tôi cố gắng hít một hơi thực sâu, để lấy lại tinh thần, sau đó trầm giọng nói "Nếu tôi đoán không sai thì cô chính là Quý Sông năm xưa phải không?".

"Phúc Phúc, tỉnh lại đi".

Nguyễn Thành Hiền giựt mạnh người tôi, làm tôi thoáng cái bừng tỉnh. Vừa nhìn thấy tôi tỉnh dậy, anh ta liền gấp gấp hỏi "Gặp ác mộng sao?".

Tôi nhìn anh ta rồi khẽ gật đầu. Thầm nghĩ, những chuyện vừa rồi cứ nhiên lại là một cơn ác mộng, chỉ có điều nó quá chân thực, không biết nó có dự báo gì cho tương lai hay không?.

"Nếu không sao rồi thì tụi mình về thôn Trinh Phụ thôi".

Nguyễn Thành Hiền vừa nói vừa phui phui cát đất trên quần áo. Lúc này, tôi mới phát hiện ra trời đã sáng, không ngờ mơ một cơn ác mộng ngắn ngủi như vậy mà đã qua một buổi.

Do trời đã sáng nên không gian xung quanh tôi cũng rõ ràng hơn, thực chất trong rừng tre gai này có một con đường mòn nhỏ, do bị vùi bụi cây lớn mọc um tùm che đi, nên lúc tối tôi tôi không nhìn thấy.

Những hàng tre gai mọc xen kẽ với nhau, đóng đưa kèn kẹt khi gió thổi qua, tạo ra một khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp. Tuy nhiên, hình ảnh những vong hồn không đầu treo lên ngọn cây mà hồi tôi tôi nhìn thấy, vẫn làm cho tôi sợ hãi khi đi chuyễn qua chúng.

Khi về tới trước đền thần Huyền Võ, đột nhiên giọng của lão Phan vọng lớn ra "Nè, hai đứa vào đây đi".

Tụi tôi quay sang đó, nhìn thấy ông đang đứng một mình trước lối vào đền. Nguyễn Thành Hiền định bước vào trong, thì bị tôi kéo lại, anh ta mắt bụi mắt nhỏ khó hiểu nhìn tôi, rồi hỏi "Sao vậy?".

"À, anh vào đó nói với lão Phan và Lâm bà bà, tôi có chuyện gấp nên phải về nhà liền, có gì mới anh qua thông báo cho tôi là được rồi".

Tôi cố gắng bịa ra một lý do, thực sự mà nói, tôi vẫn không có đủ dũng cảm để bước vào đền thần Huyền Võ.

Nghe tôi nói vậy, Nguyễn Thành Hiền nhìn sâu vào tôi một cái, rồi gật đầu mà đáp "Ừ, tôi sẽ nói với hai người họ, nếu có gì mới, chiều tôi qua nhà cậu, thông báo cho".

Tôi vội cười cười, rồi ngay lập tức chạy về nhà.

Do nhà tôi cách đền thần Huyền Võ bởi một dãy nhà dài, nên khá mất thời gian. Khi đi qua một quán ăn nhỏ của thôn, một người nào đó từ trong quán bước vội ra cửa, đồng thời đụng té tôi.

"A, xin lỗi, xin lỗi".

Hắn vừa nói vừa kéo tôi đứng dậy. Tôi còn chưa kịp trả lời, thì hắn đột ngột kêu lên.

"Phúc Phúc?".

Một âm thanh khá quen thuộc vang lên, tôi ngược mặt lên nhìn, trước mắt không ai khác chính là Trần Tiến Khoa.

"Sao vậy? Mới có vài ngày mà cậu quên mất tôi rồi sao đa?".

Trần Tiến Khoa cười cười, tôi vội lắc đầu, cười đáp "Không có, chỉ là hơi bất ngờ, lẽ ra giờ này anh phải ở sở cảnh sát trên trấn chứ".

"À, tại hôm nay tôi muốn xuống đây tìm hiểu một chút về địa điểm vót được xác chết trôi thôi".

Nghe hắn nói rất nghiêm túc, coi bộ đã tìm ra được manh mối gì rồi, vì vậy tôi làm bộ hỏi "Không lẽ đã tìm ra được manh mối gì rồi?".

Trần Tiến Khoa nhìn xung quanh một cái, rồi đáp "Vô trong quán rượu đằng kia rồi nói, đây là chuyện quan trọng, nói ngoài đường không tiện chút nào đâu đa".

Nghe hắn nói cũng có lý, tôi liền gật đầu đồng ý. Rồi cùng với hắn bước vào quán rượu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Câu chuyện năm xưa

Sau khi quán rượu, tụi tôi quyết định ngồi vào chỗ khuất người qua lại, rồi kêu một chai rượu bông mai, cùng vài đĩa đồ nhắm.

Khi mọi thứ được dọn ra, Trần Tiến Khoa bắt đầu nói vào chuyện chính "Vụ án này theo báo cáo thì đã vớt được hai cái xác chết trôi, tình trạng của họ giống hệt nhau, một chút dấu hiệu gãy tử vong cũng không có. Ngày hôm trước, tôi vô tình tìm thấy một bộ hồ sơ án mạng cũ đó đã".

Vừa nói dứt lời, hần vội vàng móc từ trong cái cặp mang theo trên người, ra một bộ hồ sơ án mạng cũ. Sau khi đặt nó lên bàn, rồi nói tiếp "Lúc đầu cũng chỉ là vô tình nhìn thấy, như khi đọc những dòng đầu tiên tôi mới phát hiện ra, đây chính là bộ hồ sơ án mạng chết trôi năm xưa của thôn Trinh Phụ, điều này chứng tỏ trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện kỳ lạ này rồi".

Tôi gật gù, liền nói "Đúng vậy, trong thôn này ai mà không biết, năm xưa cũng đã từng xảy ra vụ án này, và nó được gắn liền với Quý Sông".

"Ý cậu là, những gì mọi người nói về Quý Sông, chính là ám chỉ vụ án mạng năm xưa có thể tiếp diễn sao?".

Trần Tiến Khoa ngạc nhiên hỏi, tôi thì chỉ biết gật đầu đồng ý. Có vẻ hần không hài lòng với hành động này của tôi, liền hỏi tiếp "Vậy ngay từ đầu mọi người trong thôn đã biết nguyên nhân rồi?".

"Không hẳn là vậy".

Tôi thờ dãi, ra vẻ thất vọng nói tiếp "Không hẳn là vậy, việc Quý Sông có lẽ là cách giải thích tình trạng chết kỳ lạ của những cái xác chết trôi thôi. Anh cũng biết rồi đó, những điều kỳ bí quái lạ, người ta thường nói là do quỷ thần làm mà đã".

"Vậy rốt cuộc, tới tột cùng thì những vụ án mạng kia, vẫn chưa thể giải thích nguyên nhân cái chết một cách xác đáng sao đã?".

Trần Tiến Khoa có chút kích động, hần đứng bật dậy, hướng về phía tôi mà hỏi lớn. Nhìn thấy hần có điểm không ổn lắm, tôi liền kéo hần ngồi xuống ghế, rồi nhẹ giọng trách móc "Anh làm gì kích động dữ vậy, nơi này là quán xá, chứ hồng phải là sở cảnh sát đâu, với lại tôi cũng không phải tội phạm nha".

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa thoáng cái bình tĩnh lại, hần uống một chung rượu rồi nói "Nếu là vậy thì coi bộ tuyệt đường rồi".

"Là sao? Bộ không phải anh đã tìm thấy manh mối sao?".

Tôi ngạc nhiên hỏi, Trần Tiến Khoa giựt mình một cái, rồi cười khỏ đáp "Tại tôi chú tâm vào chuyện Quý Sông quá, nên nói lộn. Thực chất thì manh mối tôi tìm được, đều nằm trong tập hồ sơ án mạng này đó ghen".

Vừa nói hần vừa vỗ vỗ lên bộ hồ sơ cũ trên bàn, tôi tò mò khẽ hỏi "Anh có thể nói rõ ra manh mối được không? Hồng lẽ ở trong đây có viết một số bằng chứng về cái chết kỳ quái của những xác chết trôi năm đó?".

"Cơ bản là vậy".

Trần Tiến Khoa bắt đầu lật bỏ hồ sơ án mạng ra, rồi dừng lại ở trang thứ hai. Tôi tò mò nhìn vào. Nhưng mà lại hoàn toàn không hiểu, đây là chữ Quốc Ngữ sơ khai, căn bản chưa hoàn chỉnh nên rất khác với chữ viết hiện đại. Nhìn thấy tôi có vẻ không biết mặt chữ, hần liền nói ra trọng điểm luôn.

"Nạn nhân đầu tiên của năm đó cũng là một cô gái, cách ăn bận cùng tình trạng chết không khác nhau là mấy đâu đã".

Vừa nói, ngón tay khá dài của hần chỉ vào dòng chữ trên trang hồ sơ. Tôi nghi hoặc hỏi "Vậy ý anh là, mò đầu của hai vụ án mạng đều là một cô gái, chỉ cần tìm ra tung tích của cô là có thể giải quyết được vấn đề sao đã?".

"Không hẳn là vậy".

Trần Tiến Khoa gõ nhẹ ngón trỏ lên trang hồ sơ, thất vọng nói tiếp "Tung tích cùng danh tánh của hai cô gái đều không có, nói cách khác tụi cô được vớt từ dưới sông lên, và chẳng có giấy tờ gì chứng minh thân thế hết".

"Sao tụi ta không điều tra trên diện rộng khắp Nam Kỳ Lục Tỉnh thử coi, tôi nghĩ một người không thể nào tự nhiên xuất hiện và chết trôi được".

Tôi đưa ra ý kiến của mình, chỉ có điều Trần Tiến Khoa ngay lập tức lắc đầu, âm trầm nói "Năm xưa cũng đã cho điều tra mà không có chút manh mối nào, gần đây cảnh trưởng Huỳnh đã đích thân điều tra mà hồng được gì. Coi bộ cứ điều tra nhân khẩu khắp Nam Kỳ Lục Tỉnh cũng vô dụng đó đã".

"Còn nạn nhân thứ hai thì sao?".

Tôi vội vàng hỏi, bởi vì khi vớt được nạn nhân thứ hai tôi không có mặt, nên tình trạng cùng danh tánh của người này, cơ bản tôi không hề biết gì hết.

Nghe tôi hỏi, Trần Tiến Khoa liền lật sang trang kế, hần chỉ vào và nói "Nam nhân này là nam, có cùng tình trạng chết y hệt như cô gái, trên thân thể và tổng quan điều không có dấu hiệu của nghệt thờ, thương tật hay độc được, chỉ có biểu hiện chết trôi. Đồng thời, nạn nhân nam này và với nạn nhân nam năm xưa cùng là người trong thôn Trinh Phụ, cậu ta tên là".

"Đội trưởng Trần, ở ngoài bờ sông lại xuất hiện thêm một xác chết trôi nữa đã".

Giọng nói gấp gáp của một tên cảnh sát vang lên, câu nói cắt ngang cuộc nói chuyện của tụi tôi. Trần Tiến Khoa đột ngột đứng bật dậy, khuôn mặt tối sầm khẽ hỏi "Người chết này là nam và khoảng 30 tuổi đúng không?".

Tên cảnh sát kia ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Trần Tiến Khoa mà gật đầu lia lịa. Tôi cũng ngạc nhiên, liền hỏi "Tiến Khoa, sao anh lại biết".

"Nạn nhân năm xưa cũng là như vậy, coi bộ chuyện này do một tên cuồng sát gây nên rồi đó đã".

Trần Tiến Khoa bực bội suy đoán, nhưng mà những gì hần nói không hoàn toàn hợp lý cho lắm, nếu là do một tên cuồng sát gây nên thì tại sao hần lại dừng lại một thời gian, với lại xét

theo khoảng thời gian thì hần cũng đã già, mà cũng có khả năng làm chết rồi.

Chưa kịp nói ra dòng suy nghĩ của mình cho Trần Tiến Khoa nghe, thì hần đã lên tiếng trước "Bây giờ cậu có muốn theo tôi ra ngoài khu vực hiện trường không đa?".

"Không, tôi còn có việc".

Tôi lắc đầu, bởi vì nếu có ra ngoài đó đi chẳng nữa, tôi chắc sẽ không giúp được gì cho hần, với lại tôi phải về nhà chờ tin tức của Nguyễn Thành Hiền. Đây là chuyện quan trọng nhất hiện tại.

"Nếu vậy thì tôi đi trước!".

Trần Tiến Khoa vừa nói vừa lấy 10 đồng Đồng Dương để lên bàn, rồi cùng với tên cảnh sát kia rời đi.

Nhìn thấy thấy hần bước đi, trong lòng tôi vô thức nổi lên một trận lo sợ. Nếu mọi chuyện cứ theo kịch bản của vụ án năm xưa, chắc chắn đây chỉ mới là khởi đầu.

Sau đó, tôi bước vội về nhà, vừa tới cửa đã nhìn thấy Nguyễn Thành Hiền ngồi ở trong nhà. Còn chưa kịp hỏi anh ta bằng cách nào có thể vào được nhà, thì anh ta đã nói trước "Phúc Phúc, cậu đi đâu vậy? Tôi ở đây đợi cậu cả buổi rồi".

"À, lúc này tôi gặp anh Tiến Khoa - tên cảnh sát lúc trước tôi với anh gặp trong nhà xác đó, vậy nên có nói chuyện một hồi đó đa".

Vừa trả lời, tôi vừa ngồi vào ghế. Nguyễn Thành Hiền mất bự mắt nhỏ, hỏi "Bộ chuyện liên quan tới Quý Sông hả?".

Tôi gật đầu, rồi nói thêm "Anh ta tìm được một vài manh mối trong bộ hồ sơ án mạng của thôn mình năm xưa, điều kinh dị chính là những nạn nhân đều giống hệt nhau, và kết cục có lẽ cũng không khác là mấy".

Lời tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền vội vàng hỏi "Vậy cậu có mượn bộ hồ sơ đó về coi không đa?".

"Không, lúc đó có tin án mạng mới xảy ra nên anh ta cầm bộ hồ sơ đi luôn rồi đa".

Tôi ra về thất vọng, thiệt tình mà nói, lúc đó tôi đang hoang mang về vụ Quý Sông, nên có để ý tới vấn đề này đâu.

Nhưng mà nhắc tới Quý Sông tôi mới nhớ ra, không biết chuyện bàn bạc Quý Sông của mọi người ra sao rồi, bèn hỏi "Còn chuyện Quý Sông của mọi người thì sao? có tìm được manh mối nào không?".

Nguyễn Thành Hiền lắc đầu, đáp "Lão Phan và Lâm bà bà sau khi nghe tôi kể hết những lời của bà vụ sư người Cát Miệt thì tỏ vẻ thất vọng, họ nói là trận chiến với Quý Sông lần này, coi như tự mình thua rồi".

Tôi thờ người ra, thiệt tình không thể ngờ được, ngay cả lão Phan cùng Lâm bà bà cũng hết cách. Mọi thứ như đi vào ngõ cụt, và án mạng năm xưa sẽ không thể dừng lại, cho tới khi nào lão Pháp Sư cao tay năm xưa xuất hiện.

Nhìn thấy tôi có vẻ thất vọng, Nguyễn Thành Hiền vỗ lên vai tôi một cái, rồi trầm giọng nói "Đừng lo, ngày mai tôi sẽ tới trấn Hà Tiên [10], coi thử có vị pháp sư cao tay nào không, sẽ mới về. Cậu cũng biết rồi đó, những người Minh Hương [11] ở đó thông thạo dị thuật Trung Nguyên [12] lung lắm đa".

[10] trấn Hà Tiên là một trong những trấn, tỉnh của Nam Kỳ Lục Tỉnh thời bấy giờ. Nay nó thuộc tỉnh Kiên Giang.

[11] người Minh Hương tức người Trung Quốc thời nhà Minh, do không thuần phục nhà Thanh, mà xin chúa Nguyễn vào miền Nam khai hoang lập ấp.

[12] Trung Nguyên là tên gọi khác của Trung Quốc ngày nay.

Nghe anh ta nói cũng có lý, tôi liền gật đầu. Coi bộ đây là cách duy nhất tại tôi có thể làm được để ngăn chặn Quý Sông hoành hành.

Nguyễn Thành Hiền nói thêm vài câu với tôi nữa, rồi cũng rời đi. Lúc đó trời cũng đã tối, không biết sáng mai có còn xảy ra chuyện gì nữa không.

Ngon đèn dầu lung lay khe khẽ, tôi vội vàng đóng cửa lại. Hình như sắp có trời mưa, những ngọn cây xa xa bị gió thổi vang lên tiếng xào xạc.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy tôi phát hiện bản thân đang cúi đầu trên bàn mà ngủ, không biết vì sao tối qua lại ngủ gật như vậy.

Tiếng gõ cửa bên ngoài vang lên, tôi ngay lập tức chạy ra mở, chắc là Nguyễn Thành Hiền tới từ biệt.

"Phúc Phúc, vẫn còn ngủ sao?".

Giọng Trần Tiến Khoa vang lên, hiện tại hần đang đứng trước mặt tôi. Có chút bất ngờ cùng khó hiểu, tôi khẽ hỏi "Sao anh lại tới đây?".

Hần cười cười, trả lời "Muốn cùng với cậu bàn tiếp về chuyện án mạng, hồng biết tại sao, mỗi lần nói chuyện này với cậu, tôi lại cảm thấy bản thân thông suốt nhiều thứ lung lắm đa".

"Ừm, đợi tôi chút".

Tôi khá ngạc nhiên với câu nói này của hần, nhưng lại không thể từ chối được, một phần tôi cũng rất tò mò về chuyện án mạng, phần khác tôi muốn thông qua cuộc bàn bạc, rút ra một vài kết luận cơ bản về Quý Sông. Có khi sẽ có lợi trong việc tiêu diệt nó.

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa liền gật đầu đồng ý. Tôi mời hần vào nhà uống nước.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Nghiệm thi

Tôi vừa rót cho Trần Tiến Khoa chung trà bông mai, vừa hỏi "Rồi, hôm nay tụi mình bàn về chuyện gì?".

Trần Tiến Khoa lấy trong cặp ra bộ hồ sơ án mạng lúc trước, hần vừa lật vừa nói "Trọng tâm chính là nạn nhân thứ ba, người này ở cả hai vụ án đều là một người giàu có đó đa".

"Vậy ý anh là, những vụ án mạng không phân biệt giàu nghèo, giới tính cùng xuất thân sao?".

Tôi vội hỏi, Trần Tiến Khoa ngay lập tức gật đầu. Sau đó nói thêm "Tình trạng chết của người này cũng giống với hai người kia, chỉ có điều, tôi phát hiện ra một thứ vô cùng đặc biệt lung lắm đa".

"Là thứ gì?".

Tôi gấp gáp hỏi, hần chậm rãi trả lời "Chính là rong biển đó đa".

"Vậy anh muốn ám chỉ, nạn nhân này cơ bản là không phải chết ở sông Hậu, mà là chết ở ngoài biển sau đó xác trôi vào đây".

Nghe tôi suy đoán, Trần Tiến Khoa không chút ngạc nhiên, liền gật đầu đồng ý. Coi bộ hần cũng đã nghĩ như tôi. Chỉ có điều, suy luận này chưa giúp gì cho vụ án được.

"Không xong rồi, đội trưởng Trần, Phan thiếu gia - em trai của nạn nhân thứ ba muốn giải phẫu thi thể anh hai mình đó đa".

Tên cảnh sát hay đi chung với Trần Tiến Khoa, hót ha hót hải chạy vào. Những lời cậu ta nói, tôi có chút không tiêu hóa hết, thời bấy giờ việc giải phẫu thi thể không phải là chuyện nhỏ, người muốn giải phẫu phải có trình độ, hoặc phải đi du học ở bên chánh quốc Pháp về.

"Mau, tôi phải tới đó mới được".

Trần Tiến Khoa đứng bật dậy rồi bước đi, tôi vội vàng kéo hần lại, nói "Cho tôi đi với".

Hần nhìn tôi một cái thực sâu rồi gật đầu đồng ý, tụi tôi mau chóng bước tới khu vực nhà xác của thôn.

Nói về tên họ Phan dăm lớn gan bự mặt giải phẫu, khi chưa có sự cho phép. Hần tên thiệt là Phan Chánh Minh, nghe nói là từng du học chánh quốc Pháp, nhưng không biết học gì. Còn về anh hai của hần, tên thiệt là Phan Chánh Bạch, là một thương nhân giàu có. Việc hần bị chết nhất định sẽ gây ra rất nhiều vụ việc nối đuôi.

Khu vực nhà xác cũng giống như thường khi, tụi tôi vừa bước vào trong đã nhìn thấy Phan Chánh Minh đang chuẩn bị giải phẫu. Trần Tiến Khoa ngay lập tức kêu lên "Dừng lại"

Phan Chánh Minh quay sang tụi tôi, nét mặt có chút chế nhạo, lạnh giọng nói "Mấy người kêu dừng là tôi phải dừng sao, đây là anh hai của tôi, anh chết một cách bất minh, tôi phải giải phẫu để điều tra rõ ràng nguyên nhân dẫn tới cái chết đa".

"Không được, việc này cậu phải xin phép cảnh trưởng Huỳnh trước đã, chứ không phải trò đùa mà tự tiện hành động, như vậy được coi là phạm pháp đó đa".

"Mấy người nói nghe thì rất dễ, nhưng mà để có được sự cho phép, anh biết phải cần bao nhiêu thời gian không? Rất lâu đó".

Nghe những lời Phan Chánh Minh nói, tôi cũng hiểu được phần nào, việc xin phép giải phẫu, và sự phân hủy xác chết là ti lệ thuận với nhau. Để được chấp thuận, nhất định phải gửi lên trên, điều này đồng nghĩa với việc mất rất nhiều thời gian, tới lúc xin được cũng là lúc xác chết đã phân hủy rồi.

Trần Tiến Khoa hình như cũng có cùng suy nghĩ với tôi, hần lặng im khi nghe câu nói này. Sau đó, hần thờ dãi nói "Thôi được, bây giờ tôi cho phép cậu giải phẫu, chỉ có điều làm xong, nhất định phải xử lý gọn gàng, đồng thời mọi trách nhiệm cậu phải gánh hết đó đa".

Những lời này của Trần Tiến Khoa cơ bản, nói lên hai trọng điểm. Một, hần cũng rất tò mò về vụ án này. Hai, nếu có gì xảy ra hần phải là người đứng ngoài cuộc.

Phan Chánh Minh không nghĩ ngợi gì liền gật đầu đồng ý, tiếp đó chính là hần cầm dao lên, tiến hành giải phẫu.

Những vụ giải phẫu như vậy, tôi chưa từng tận mắt chứng kiến, lúc trước nghĩ sẽ rất kinh dị, nhưng mà ở thời điểm hiện tại, sự việc rất cấp bách, tôi cảm thấy chuyện này cũng rất bình thường.

Con dao vừa đâm vào da, một dòng huyết dịch ngay lập tức chảy ra, sau đó Phan Chánh Minh điều luyện cắt từng phần một để quan sát. Nhìn thấy hần cứ làm mà không hề có sự chần chừ nào, coi bộ hần cũng đã học qua rồi. Nói không chừng là qua chánh quốc Pháp học cái ngành này.

Sau một vài phút trôi qua, Phan Chánh Minh cuối cùng cũng khâu lại vết mổ. Hần hướng về phía tụi tôi mà nói "Sau khi giải phẫu, tôi có thể chắc chắn đưa ra nguyên nhân cái chết, chính là bị đuối nước biển, bởi vì trong bụng chứa khá nhiều nước biển. Vì điều này tôi nghĩ rằng, anh hai tôi bị ai đó quăng xuống biển, sau khi chết vô tình trôi xuống vùng này đó đa".

Lời vừa dứt, Trần Tiến Khoa vô thức cười lớn, hần hướng Phan Chánh Minh nói "Nè, Phan thiếu gia, bộ cậu không đọc bản báo cáo của cảnh sát tụi tôi sao? Vừa vớt lên, tụi tôi đã kết luận anh hai của cậu chết ngoài biển, sau đó xác bị trôi về vùng này. Thiệt mất thời gian, mấy cái khoa học phương Tây chỉ được như vậy thôi sao?".

Phan Chánh Minh có chút bức tức, có vẻ đây là lần đầu tiên vị Phan thiếu gia bị người ta đem ra chế nhạo. Cũng vì vậy mà từ quê chuyển sang tức giận, hần ngay lập tức bước ra khỏi nhà xác.

Trần Tiến Khoa cười lớn một tiếng nữa, rồi cũng rời đi. Thấy vậy tôi liền nói bước theo sau. Ai ngờ có một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt tay tôi lại.

Tôi nuốt nước miếng nhìn sang, cánh tay kia không ai khác chính là của anh hai Phan Chánh Minh - Phan Chánh Bạch. Nhưng mà hần đã chết rồi mà, dòng suy nghĩ vô thức lóe lên trong đầu.

Tôi tròn bự mắt nhìn cái thi thể, lúc nãy vẫn còn bị em ruột mình giải phẫu.

Trong thoáng chốc, Phan Chánh Bạch mở mắt ra, ánh mắt chứa đầy huyết dịch, và hình như nó đang muốn tràn xuống.

Cảm thấy có điều không ổn, tôi ngay lập tức tháo tay của hần. Không biết có phải do hoảng sợ, mà hành động của tôi có phần rối loạn.

"Rất nhanh, rất nhanh thôi".

Một giọng đàn ông trung niên vang lên, âm thanh vang vọng như từ cõi âm ti vọng lên vậy.

Vừa ngược mặt nhìn Phan Chánh Bạch, cơ thể tôi như bị đóng băng, những lời nói kia là hần nói, đồng thời mỗi một lời nói, dòng huyết dịch đỏ tươi từ trong họng như trào ra. Cảnh

tượng vô cùng kinh dị.

Còn chưa kịp định thần lại, Phan Chánh Bạch lại tiếp tục nói "Rất nhanh, rất nhanh thôi".

"Là sao? Rốt cuộc là nhanh chuyện gì vậy đa?".

Tôi nghi hoặc hỏi, Phan Chánh Bạch nắm chặt tay tôi hơn, rồi trong thoáng chốc hấn kéo tôi lại gần mình, sau đó nói rất khẽ "Rất nhanh ra bộ dạng như tôi nè".

Âm thanh lạnh lẽo, cùng nội dung hết sức kinh dị, nó khiến cho sống lưng của tôi như đóng băng. Mồ hôi khắp người bắt đầu đổ ra như mưa, câu nói này rốt cuộc là gì? Không lẽ người chết tiếp theo là tôi sao?.

Càng nghĩ càng rối tung lên, tôi bắt đầu tức giận, lớn giọng hỏi "Rốt cuộc là sao? Ý anh là tôi cũng sẽ trở thành xác trôi không rõ nguyên nhân chết như anh sao?".

Phan Chánh Bạch không trả lời, mà ngược lại hấn cười rất lớn, khiến cho máu trong miệng ọc ra ngoài liên hồi.

"Rầm".

Một tiếng sấm vang lên, tôi giựt mình, ngọn đèn dầu trên bàn thờ khẽ lay động. Cái xác của Phan Chánh Bạch trở lại hình dạng của một cái xác chết trôi bình thường. Tôi hoang mang nhìn mọi thứ, tối tối cùng thì chuyện gì đang xảy ra, không có hình ảnh kinh dị của Phan Chánh Bạch, với lại tay hấn cũng không có nắm cổ tay tôi. Những lời vừa rồi là gì? Ảo giác sao?

Tôi đem theo những dòng suy nghĩ mù mờ đó về nhà. Đoạn đường từ nhà xác về tới nhà tôi không quá xa, chỉ là tâm trạng tôi có chút không ổn, khiến cho bước chân cứ lao đảo.

Mùi nhang khói đột ngột phủ khắp mọi nơi, nó vô tình che lấp đi mọi thứ, làm cho không thấy đường đi.

"Con chấp nhận, con chấp nhận trở thành vật hiến tế".

Một giọng nam vang lên, nghe chất giọng coi bộ cũng chỉ 18 tới 20 tuổi gì đó.

"Nghĩ kỹ đi, một khi chấp nhận trở thành vật hiến tế, con nhất định sẽ không thể siêu thoát".

Lại thêm một giọng nam già nua vang lên, tuy nhiên giọng nói này mang theo khí tức vô cùng lớn.

"Chỉ cần có thể chấm dứt những thứ kinh dị này, con đồng ý hy sinh".

Lời nói mang theo sự quyết tâm ngút ngàn, tôi có thể nhận thấy chàng trai này đã suy nghĩ rất nhiều khi đưa ra quyết định này.

Bầu không khí bỗng chìm vào im lặng, không một âm thanh nào vang lên nữa.

Giữa làn khói nhang ngập tràn, tôi lẻ bước chậm chậm để tiến tới chỗ hai người kia.

"Được rồi, nếu con đã quyết tâm như vậy, ta sẽ giúp đỡ con. Nhưng mà con nên nhớ, trong lúc hành lễ, nhất định không có một tia oán niệm. Nếu không hậu quả khôn lường".

Giọng của ông già kia vang lên, tuy vẫn nghiêm túc nhưng lại mang theo một chút lo lắng.

Tôi lơ đãng cố gắng lắng nghe họ nói chuyện, nhưng mà càng ngày âm thanh càng nhỏ. Mọi thứ chỉ còn là tiếng thì thảo.

"Phúc Phúc, tìm được cậu thì hay quá".

Giọng của Lưu Thành vang lên bên tai, tôi giựt mình một cái, đột ngột bừng tỉnh, làn nhang khói dày đặc ngay lập tức biến mất, chỉ để lại trước mắt tôi là vẻ mặt hoang mang của Lưu Thành.

Tôi khó hiểu nhìn anh ta, thực chất cũng đã khá lâu rồi tôi mới gặp lại anh ta, không biết trong thời gian qua anh ta trốn trong cái xó nào. Tự nhiên vừa mới gặp lại bày ra bộ dáng dọa người như vậy.

Nhận thấy anh ta có điểm không ổn, tôi vội vàng hỏi "Sao vậy? Bộ đã xảy ra chuyện lớn gì sao?".

Lưu Thành ngay lập tức gạt đầu lia lịa, gấp gáp nói "Phải phải, mấy bữa nay không gặp cậu, tình hình Quý Sông đang diễn biến rất phức tạp đó đa".

Tôi khẽ nhếch mép khi nghe câu nói này của anh ta, bởi vì mọi chuyện tôi dám chắc mình biết được cũng khá khá, làm sao lại không biết diễn biến chứ.

Lưu Thành hít một hơi sâu, nói "Vụ việc này đã làm chết ba người liên tục rồi".

"Ý anh là một cô gái, một chàng trai trong thôn Trinh Phụ mình và một kẻ giàu có?".

Tôi làm bộ hỏi, Lưu Thành giựt mình mạnh một cái, rồi nghi hoặc hỏi "Sao cậu biết?".

"Là đội trưởng Trần trên thành Gia Định nói cho tôi biết".

Nghe những lời này của tôi, Lưu Thành không những run rẩy mà còn tối sầm lại, anh ta thì thảo "Vậy là cậu cũng biết được, chàng trai xấu số trong thôn mình chết, chính là Nguyễn Thành Hiền rồi sao?".

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Ảo Giác

Tôi tròn bự mắt nhìn Luru Thành chăm chăm, những lời anh ta nói có gì đó không đúng cho lắm, rõ ràng mấy ngày trước tôi còn gặp Nguyễn Thành Hiền, trong khi nạn nhân thứ hai chết cách nay cũng hơn ba ngày rồi. Sao có thể được.

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy?"

Luru Thành lo lắng hỏi, tôi thờ người ra, miệng vô thức lầm nhảm "Nguyễn Thành Hiền chết thiệt rồi sao?"

"Phải, chính mắt tôi đã nhìn thấy mà đa".

Luru Thành tuy khá ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, nhưng cũng thành thật trả lời. Nếu lời anh ta là thiệt, thì rốt cuộc cái người tôi gặp mấy bữa nay là ai? Mà nhắc tới đây mới nhớ. Từ khi phát hiện ra nạn nhân thứ hai, tánh khí cùng hành động của Nguyễn Thành Hiền thay đổi rất nhiều. Nhất là ánh mắt, vậy cuối cùng chuyện này là sao?

"Phúc Phúc, cậu ổn không?"

Hình như nhìn thấy tôi có điều bất ổn, Luru Thành khẽ hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, liền nói "Vậy bây giờ xác anh ở đâu?"

"Thì ở nhà xác đó".

Câu nói này có gì đó không hợp lý cho lắm, rõ ràng tôi vừa từ nhà xác về, ở đó chỉ có cái xác của Phan Chánh Bạch thôi, không có cái thứ hai. Vậy làm sao mà xác của Nguyễn Thành Hiền ở đó được.

Tôi ngạc nhiên hỏi Luru Thành những thứ vừa nghĩ. Anh ta cười khẩy, trả lời "Chắc là đã được an táng rồi, coi bộ mấy người cảnh sát sợ xác chết bốc mùi thúi đây mà".

Luru Thành nói chuyện rất thân nhiên, lời nói cũng rất có lý. Tôi ngay lập tức gật đầu đồng ý, rồi hỏi thêm "Vậy bây giờ, có phải xác anh Hiền được an táng tại khu nghĩa địa của thôn không?"

Nghe tôi hỏi, Luru Thành vội lắc đầu, trầm tư đáp "Không đâu, nghe nói cậu ta được chôn ở gần bờ sông đó đa".

"Sao lại chôn ở đó?"

Tôi ngờ ngác hỏi, việc chôn người dân chết trong thôn ở gần bờ sông chưa từng xảy ra bao giờ, tại sao khi Nguyễn Thành Hiền chết, lại phải chôn ở đó.

"Cái chuyện này".

Luru Thành có chút e ngại, anh ta nhìn xung quanh một lượt rồi nói tiếp bằng giọng thì thầm "Tôi nghe người khác nói, ai mà bị Quý Sông giết chết, nhất định phải chôn ở bờ sông, để làm vật tế cho nó, nếu không nó sẽ giết nhiều hơn nữa".

Nghe câu nói này, tôi không khỏi ngạc nhiên cùng mắc cười, liền nói "Thì đã chôn ở đó rồi, sao nạn nhân thứ ba vẫn xuất hiện, mấy cái người này, chôn người chết ở gần bờ sông, bộ không sợ đất sụp, thì thê bị lộ thiên sao?"

Nghe câu nói có chút tức giận của tôi, Luru Thành âm ừ vài tiếng, rồi ra giọng khuyên nhủ "Cậu cũng đừng có trách mọi người, dù sao đi nữa, họ cũng muốn yên lòng mà thôi".

Tôi gật đầu đồng ý cho qua, rồi suy nghĩ, có lẽ tôi nên tới đó coi thử thực hư ra sao, để có thể chắc chắn Nguyễn Thành Hiền đã chết, đồng thời xác định kẻ tôi gặp mấy ngày nay không phải là người. Liền nói "Vậy, bây giờ anh đưa tôi tới đó được không? dù sao đi nữa cũng là hàng xóm với nhau, tôi muốn thấp một nén nhang cho anh".

Luru Thành không chần chừ mà ngay lập tức gật đầu đồng ý. Sau đó, tôi theo sự hướng dẫn của anh ta vào một con đường nằm ẩn sâu bên trong một vườn hoang.

Đoạn đường dĩ khá lạ, có vẻ như là chen lẩn vào những bụi cây gai, vườn tược hay thậm chí là những cụm rừng nhỏ ven sông. Tuy tôi sống ở đây chưa lâu, nhưng hầu hết những con đường của thôn tôi đều biết, còn con đường này rất lạ, tôi chưa từng đi qua bao giờ.

"Nè, tụi mình đi có đúng hay không? Con đường này lạ quá?"

Rốt cuộc, tôi vẫn không chịu nổi sự nghi ngờ, liền lên tiếng hỏi. Luru Thành cười khẩy, nói "Đừng lo, đây là đường tắt, đi đường này sẽ nhanh hơn nhiều đó đa".

Anh ta nói một cách rất bình thản, khiến cho tôi cảm thấy có lý, nên chẳng hỏi thêm gì nữa.

Đi khoảng độ mười phút, thì đột ngột Luru Thành dừng lại. Anh ta ra về quá lạ quay lại nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt cực kỳ quỷ dị.

"Làm sao vậy? Sao không đi tiếp?"

Tôi khó hiểu hỏi, Luru Thành không trả lời, anh ta chỉ lắc đầu vài cái rồi tiếp tục đi. Nhìn thấy hành động kỳ lạ này của anh ta, trong lòng tôi vô thức nổi lên một trận lo lắng.

Sau khi ra khỏi khu vực vườn hoang, trong ánh sáng mờ nhạt còn lại của ánh chiều tà, tôi có thể nhìn thấy xa xa là một khúc sông Hậu, gần đó là vài cây đước và những bụi cỏ khá cao mọc um tùm trên mặt đất.

Luru Thành tiến về phía trước vài bước rồi dừng lại, tôi cũng vội bước tới chỗ anh ta, khẽ hỏi "Mộ của anh Hiền ở đâu?"

"Đằng kia".

Vừa nói, anh ta vừa tiến về phía bờ sông. Thấy vậy, tôi liền bước theo.

Nhưng mà khi tới nơi, tôi chẳng nhìn thấy gì ngoài một dải đất dài trơ trọi ven sông. Một cái gò đất cao cũng không có, nói gì là mộ chôn ai.

"Có thấy mộ ai đâu? Anh có nhớ lộn không vậy đa?"

Tôi nghi hoặc vừa hỏi vừa nhìn đảo đác xung quanh. Luru Thành ở phía sau đột ngột cười lớn, nói "Không có đâu, làm gì mà nhớ lộn được chứ".

"Vậy mộ nằm ở đâu?"

Tôi ngạc nhiên quay lại hỏi. Chỉ thấy Luru Thành nhếch mép cười, anh ta đưa ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chăm vào tôi. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta như vậy, nên có chút hoang mang. Khiến cho chân tôi vô thức lùi về sau.

"Sao lại lùi về sao?".

Lưu Thành khẽ hỏi, giọng nói có chút ám chi điều gì đó, ngữ điệu hết sức lạnh lẽo. Tôi vô thức nuốt nước miếng, cố gắng lấy lại bình tĩnh để trả lời "Đầu có, tôi đang tìm mộ thôi".

"Tìm mộ?".

Anh ta hỏi lớn, tôi vội gạt đầu. Không biết hành động đó của tôi có gì khác lạ, mà ngay lập tức khiến cho anh ta cười giòn giã. Sau đó, trầm giọng nói "Đề tôi chỉ cậu".

Nói rồi, anh ta nhanh như chớp tiến lại gần chỗ tôi. Lúc này, trong ánh sáng yếu ớt còn lại của ánh chiều, hình ảnh của Lưu Thành dần dần thay đổi, những giọt nước mắt tuôn chảy khắp người anh ta, đồng thời làm ướt hết quần áo. Đôi mắt chuyển sang màu trắng dã, xung quanh tỏa ra mùi vị lạnh lẽo.

Cảm thấy mọi chuyện đã trở nên quá sức tưởng tượng, tình hình này không thể trở tay kịp nữa. Trong khi đó, đầu óc tôi rối tung cả lên, không rõ mọi chuyện là sao?.

Ngay khoảnh khắc ấy, tôi bị hụt chân, làm cả người rớt xuống nước. Âm thanh có vật rơi xuống nước vang lên khá lớn.

Trong màn nước đục ngầu, tôi mơ hồ nhìn thấy phía bên trên, chính là chỗ Lưu Thành đứng lúc nãy, xuất hiện một cái xác chết đang bị phân hủy, cùng một người nào đó.

P phía trên ấy, hình như họ đang nói chuyện gì với nhau, trông có vẻ phấn khởi lắm.

Tôi định trồi lên mặt nước, nhưng mà không thể ngờ, chân tôi lại vướng vào rễ của cây đước. Càng kỳ lạ hơn nữa, chính là cho dù có cố gắng thoát ra cỡ nào cũng không thể được, tựa như nó khóa chặt chân tôi vào đó rồi.

Trong đầu tôi hiện tại chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó chính là phải thoát khỏi đây càng nhanh càng tốt. Vì vậy, tôi dùng hết sức bình sinh của mình, cọ quây tay chân nhằm tạo thế, đẩy cơ thể lên trên.

Những bọt nước liên tục nổi lên trên mặt nước, làn nước đục ngầu chẳng thấy rõ ràng thứ gì. Hơi thở của tôi hình như đang cạn kiệt dần.

Trong thời khắc sanh tử cận kề, tôi mơ hồ nhìn thấy cái gì đó, ần ần hiện hiện trong làn nước, hình như là một người nào đó.

Không nghĩ ngợi nhiều, tôi ngay lập tức vươn tay tới chỗ người đó. Còn chưa kịp chạm vào, thì tôi đột nhiên nhận ra người kia chính là một cái xác chết trôi.

Làn da trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền lại, da dẻ bong tróc, mái tóc ngắn nhưng rối tung trong nước.

Ngay lập tức tôi rút tay mình lại. Không ngờ cái xác chết kia mở bừng đôi mắt trắng dã ra nhìn chăm chăm vào tôi. Khiến cho tôi thoáng cái hoang mang, chẳng biết mình nên làm gì.

Tiếp đó, nó mở cái miệng đầy dịch huyết bên trong ra, dòng máu hòa vào nước, khiến nước ngay lập tức hóa đỏ.

Chứng kiến cảnh tượng kinh dị đó, những dây thần kinh trong đầu tôi như thể căng ra hết cỡ. Tôi như thể phát điên lên, không ngừng giãy giụa trong làn nước đục ngầu.

Không biết có phải do lực của tôi mạnh quá hay không, mà cái rễ cây đước phải chân tôi bị bung ra.

Nắm bắt cơ hội, tôi vội văng trồi lên mặt nước, nhưng lại không ngờ bị thứ kia nắm lấy chân, kéo mạnh trở lại.

Tôi vừa mới hóp được một ngụm không khí, đã bị kéo trở vào trong nước. Lúc này, trước mắt tôi cái xác chết kia kinh dị vô cùng, một hàm răng mọc xiêu vẹo đang nhe ra, máu trào ra đỏ một vùng.

Tôi cắn chặt môi, lấy hết sức lực dồn vào cái chân không bị nó nắm, đập thật mạnh vào nó. Một miếng da bong tróc bị rút ra, một ít dịch huyết trào ra.

Ngay lập tức, nó điên cuồng giãy giụa, rồi đưa ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm tôi. Không suy nghĩ nhiều, tôi đập cho nó thêm vài cái nữa, rồi nhanh tay quờ lấy một thanh cây trong nước, đâm vào người nó.

Máu phun ra từ vết thương kia, chỉ có điều mùi vị của nó vô cùng hôi thúi. Miệng của nó mở bừng ra, như thể kêu gào, đồng thời máu trong họng trào ra từng đợt.

Tuy có chút hoang mang, nhưng tôi đã lấy lại tinh thần ngay lập tức. Sau đó, dùng thanh cây đâm mạnh vào bàn tay đang nắm vào chân tôi của nó.

Trong thoáng chốc, nó đã buông ra. Nắm bắt cơ hội, tôi liền trồi lên mặt nước. Sau đó nhanh chóng bơi vào bờ.

Chỉ là vừa chạm tới bờ, tôi lại bị nó kéo xuống nước thêm một lần nữa, cho dù tôi đã cố gắng bám trụ vào mấy rễ cây đước.

Trong làn nước đục ngầu, tôi mơ hồ nhìn thấy nó rất hung tợn. Da dẻ bong tróc hết cả lên, mái tóc rối tung, cái miệng há bừng trào ra dịch huyết, trên người da thịt bắt đầu nứt nẻ. Cộng thêm xung quanh bao phủ bởi màu đỏ của máu.

Khung cảnh quá khủng khiếp, tôi không còn biết làm gì ngoài cố gắng giãy giụa, mong sao có thể thoát ra được.

"Cạch".

Nó tức giận, quăng tôi vào một thân cây đước chìm dưới nước. Đầu tôi va chạm vào đó, nên có chút choáng váng.

Chưa dừng ở đó, nó lại quăng tôi vào đám rễ cây, khiến cho da trên người tôi bị trầy xước.

Tôi tức giận cực độ, cầm lấy một nhánh rễ gần đó định đâm vào nó. Ai ngờ, nó đã nhanh hơn, đập mạnh tôi vào một bờ đá ven sông.

Bạn đang đọc truyện *Quy Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Nguyễn Thành Hiên

Cú va chạm quá mạnh khiến cho tôi dần dần mất đi ý thức, đôi mắt mờ hồ nhìn thấy những dải bọt nước trong làn nước đục ngầu thay phiên nhau nổi lên mặt nước, cho tới khi mất tôi nhắm lại hoàn toàn.

Bóng tối bao trùm hết thấy mọi thứ, mùi nhang khói không biết từ nơi nào tới, đột nhiên xông thẳng vào mũi của tôi. Khiến cho tôi ho sặc xụi liên tục.

Âm thanh đóng đinh vang lên khe khẽ, hình như có ai đó đang đóng cái gì đó, chỉ có điều càng ngày âm thanh càng vang lớn hơn, như thể nó đang tiếng gần tới chỗ của tôi vậy.

Đầu óc tôi bắt đầu mông lung bởi thứ âm thanh đó, trong mơ hồ tôi có thể nhận ra ngoài tiếng đóng đinh còn có tiếng thì thảo nho nhỏ nữa.

Nhưng mà rốt cuộc nội dung là gì thì tôi hoàn toàn không nghe thấy, nó vừa giống một câu hát, lại vừa giống một câu chú. Thực sự rất hỗn tạp.

Đang mãi đắm chìm trong dòng suy nghĩ, thì một đôi tay của ai đó lay động người tôi. Cái lay động này rất mạnh, hình như đang cố gắng đánh thức tôi.

Ánh mắt của tôi mơ hồ nhìn thấy ai đó khá quen thuộc, hần đang kéo tôi lên trong làn nước đục ngầu này.

Nhưng mà hiện tại tôi đã không còn chút sức lực nào, chỉ biết phó mặc hần kéo đi.

"Phúc Phúc, tỉnh lại đi con".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi thoáng cái giật mình bừng tỉnh. Đưa ánh mắt khó hiểu nhìn mọi thứ đang còn rất mơ hồ.

"Trời ơi, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, con làm bà già này lo quá".

Lâm bà bà vừa nói vừa lau nước mắt, lúc này tôi có thể nhìn rõ ràng mọi thứ. Nơi tôi đang ở chính là nhà của tôi, còn Lâm bà bà đang ngồi trên giường nhìn chăm chăm tôi. Nhưng mà tại sao tôi lại ở đây chứ? Rõ ràng tôi bị rút xuống sông rồi mà?.

"Cậu tỉnh lại rồi đó à?".

Phía bên ngoài vang lên một giọng nói khá quen, tôi nghiêng đầu nhìn sang. Từ thành cửa, Trần Tiến Khoa xuất hiện với bộ áo bà ba xám tro, đây là lần đầu tiên tôi thấy hần ăn bận như vậy, nên có chút khó hiểu, cứ nhìn chăm chăm.

Nhìn thấy tôi cứ nhìn chăm chăm, Trần Tiến Khoa ho khan một tiếng, rồi nói "Lúc này cứu cậu từ dưới sông lên, nên quần áo ướt hết, Lâm bà bà mới biểu tôi lấy đồ của cậu mà bận".

"Phải đó, bận đồ ướt dễ bị cảm lắm đó da".

Lâm bà bà thêm vào, tôi không quan tâm chuyện đó cho lắm. Thứ tôi quan tâm chính là tại sao Trần Tiến Khoa lại có mặt trùng hợp như vậy?.

Nghe tôi hỏi, Trần Tiến Khoa âm trầm nhớ lại rồi trả lời "Cũng không có gì là trùng hợp, lúc từ nhà xác đi về, tôi vẫn cảm thấy mọi chuyện không ổn chút nào, liền quyết định tới chỗ bờ sông quan sát thử coi có manh mối nào hay không, ai ngờ vừa tới nơi, đã nhìn thấy cậu té xuống dưới".

Lời hần kể hết sức trôi trãi, không giống đang bịa cho lắm, nhưng mà câu chuyện của hần vẫn còn thiếu cái gì đó, nhưng tôi cũng không biết cái đó là gì.

"Vậy tại sao con lại xuất hiện ở bờ sông?".

Lâm bà bà đột nhiên lên tiếng hỏi, câu hỏi cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Khiến cho tôi a a vài tiếng rồi mới trả lời "Dạ, lúc chiều con gặp anh Thành".

"Lư Thành sao?".

Giọng nói có vẻ khiếp sợ của Lâm bà bà vang lên, ngay cả Trần Tiến Khoa khi nghe hai chữ Lư Thành cũng lo sợ.

Tôi khẽ gật đầu, rồi khó hiểu hỏi "Sao vậy? Bộ có chuyện gì liên quan tới anh sao?".

Mới Lâm bà bà run run nhẹ, nét mặt tối sầm và hình như không thể thốt ra được câu nào. Trần Tiến Khoa thì có vẻ bình tĩnh hơn, hần nuốt một ngụm nước miếng rồi nói "Tôi nói cậu nghe, nhưng cậu phải bình tĩnh nghe".

Tuy không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi cũng gật đầu cho qua. Trần Tiến Khoa thấy vậy, liền nói tiếp "Cái người tên Lư Thành mà cậu nói đã chết cách đây vài ngày rồi, và anh ta chính là nạn nhân thứ hai đó đó".

Hai mắt tôi mở bự ra, thực sự chuyện này rất khó tin, rõ ràng khi nãy tôi vẫn còn nói chuyện với anh ta mà, còn rất chân thực nữa.

Tôi quay sang, định hỏi Lâm bà bà rốt cuộc là sao, thì bà đã nói trước "Lư Thành thiệt sự đã chết rồi, chuyện con nhìn thấy nó, nói hổng chừng là con đã gặp quỷ rồi".

Lời nói của Lâm bà bà rất khẽ, nhưng nội dung thì vô cùng lớn, nó như cú đấm, đập thẳng vào mặt tôi. Vậy là khi nãy, tôi có lẽ đã gặp quỷ, sau đó còn đi cùng nó nữa.

"Rồi sao? Khi gặp vong hồn của Lư Thành, cậu ta làm gì mà khiến cho cậu té xuống nước vậy đó?".

Trần Tiến Khoa gấp gáp hỏi, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi kể lại toàn bộ câu chuyện cho Lâm bà bà cùng hần nghe.

Sau khi nghe xong, Lâm bà bà hốt hoảng kêu lên "Kỳ quái".

"Chuyện gì vậy? Lâm bà bà?".

Tôi nghi hoặc hỏi, Trần Tiến Khoa cũng tròn mắt nhìn. Bà hít một hơi sâu, nét mặt ra vẻ khó hiểu, đáp "Thì thằng Hiên đó, rõ ràng hồi hôm qua, ta cùng lão Phan bàn bạc, biểu con và nó tới trấn Hà Tiên tìm thầy Pháp, mà tại sao nó lại đi một mình?".

Câu nói của Lâm bà bà vang lên, tôi vô thức rơi vào trầm lặng. Đúng thực là rất quái lạ, đột tới nhà tôi hỏi tôi, Nguyễn Thành Hiên không hề nhắc tới kế hoạch này, mà lại nói ra một hướng khác, rốt cuộc anh ta đang tính toán điều gì đây?.

"Mà mọi người định tìm thầy Pháp để làm gì? Bộ trừ Quỷ Sông sao?"

Trần Tiến Khoa nghi hoặc hỏi. Lúc này tôi mới để ý tới một chuyện, ở cạnh tôi và Lâm bà bà còn có một vị cảnh sát không tin ma quỷ, vậy mà tụi tôi lại hớ miệng nói ra chuyện mời thầy Pháp.

Lâm bà bà định trả lời, thì tôi ngay lập tức ngăn lại, hướng Trần Tiến Khoa trả lời "Đâu có, sắp tới là lễ hội trong thôn, nên tụi tôi mời thầy Pháp đi an dân lễ".

Tôi liếc mắt ra hiệu, Lâm bà bà hiểu ý liền gạt đầu lia lịa. Trần Tiến Khoa chỉ âm ừ rồi chuyển sang chuyện khác "Nếu theo lời cậu kể lại, thì cậu đã gặp một người giống Lưu Thành và có khả năng hắn đã đẩy cậu té xuống sông?"

Nghe anh ta nói cũng có chút đúng, tôi liền gật đầu. Anh ta nói tiếp "Vậy kẻ kia là ai? Tại sao muốn hãm hại cậu chứ?"

Không gian bất chợt rơi vào im lặng, tôi nhìn sang Lâm bà bà, hiện tại bà có chút sợ hãi. Tôi biết bà đang nghĩ tới cái gì, Quỷ Sông, chính là nó, chỉ có nó mới có thể làm ra được chuyện như vậy.

"À, tôi hơi mệt, tôi muốn nghỉ ngơi".

Tôi muốn đuổi khéo Trần Tiến Khoa về, bởi vì có hắn ở đây, tôi và Lâm bà bà chẳng thể bàn bạc được chuyện gì hết.

Nhìn thấy tôi và Lâm bà bà nhìn mình, Trần Tiến Khoa âm ừ một vài tiếng rồi nói "Vậy tôi đi trước, còn bộ đồ này".

"Không sao? Mai tôi qua chỗ anh lấy cũng được đa".

Tôi chen vào câu nói của hắn, khiến cho hắn có chút sững sờ, sau đó cười cười rồi rời đi.

Vừa nhìn thấy Trần Tiến Khoa đi khá xa, Lâm bà bà liền hỏi "Phúc Phúc, chuyện khi nãy con kể thiệt kị một lần nữa cho ta nghe đi".

Câu nói làm cho tôi có cảm giác, thực sự chuyện này rất quan trọng, liền kể lại kỹ càng cho bà nghe.

Nghe xong, Lâm bà bà ra về lo sợ, nói "Coi bộ, người tiếp theo Quỷ Sông nhắm tới là con rồi".

Tôi mờ mờ đôi mắt ra, đầu óc bắt đầu hoang mang. Lâm bà bà vội vỗ vai tôi mà khuyên "Đừng lo, nếu con cẩn trọng một chút, chắc chắn sẽ không có việc gì lớn đâu, với lại thầy Pháp có lẽ sẽ tới đây vào sáng sớm mai".

"Tụi ta mời thầy Pháp tới là để trấn giữ Quỷ Sông sao đa?"

Tôi tò mò hỏi, thực sự mà nói kế hoạch này của mọi người tôi chẳng biết cái gì hết.

Lâm bà bà ra về không chắc, đáp "Còn chưa biết ra sao, chỉ là thử thôi, nếu ông có thể trấn giữ thì tốt, còn không thì".

"Thì sao?"

Tôi nghi hoặc hỏi, bà nuốt nước miếng rồi trả lời "Còn không thì sẽ chọc giận Quỷ Sông, lúc đó tai họa khôn lường".

Những lời của Lâm bà bà nói, cũng có nghĩa là, đây là lần quyết định cho mọi thứ, thắng và thua đều nằm ở lần này.

"Nhưng mà ta vẫn còn một thắc mắc, tại sao Nguyễn Thành Hiền lại không làm theo kế hoạch".

Lâm bà bà nhìn tôi, nghi hoặc hỏi. Tôi khẽ lắc đầu, đáp "Con không biết, mà gần đây con thấy ánh lạ lạ làm sao đó".

"Là sao?"

Lâm bà bà hỏi, nét mặt già nua có chút hoang mang. Tôi thờ dãi, trả lời "Con cũng không biết nên nói làm sao đây, chỉ biết anh có những cái hành động cùng suy nghĩ rất khác Nguyễn Thành Hiền mà con đã từng quen".

Lâm bà bà tròn mắt nhìn tôi, rồi nghĩ ngợi gì đó một lúc, mới hỏi "Vậy thì nó bắt đầu từ lúc nào?"

"Hình như là từ khi ở nhà xác trong thôn dìa".

Tôi khẽ nói, những dòng suy nghĩ của tôi đều dừng lại ở chỗ này. Đúng vậy, sự khác lạ quỷ dị cũng từ đây xuất phát.

"Vậy rốt cuộc hai đứa đã làm gì ở đó?"

Vừa hỏi, Lâm bà bà vừa run rẩy tay chân. Nhìn bà như vậy, tôi liền kể hết mọi chuyện cho bà nghe.

"Kỳ lạ".

Sau khi nghe tôi kể xong, Lâm bà bà đột ngột kêu lên như vậy. Nét mặt chuyển từ lo lắng sang hoang mang cực độ.

Tôi chẳng hiểu gì, liền hỏi "Kỳ lạ gì vậy? Lâm bà bà?"

Bà run run, nhìn xung quanh một lượt rồi thì thào trả lời "Kỳ lạ ở đây chính là, việc sự dụng thuật Chứng Quỷ chưa bao giờ xảy ra hiện tượng như vậy? Vậy là đã có cái gì đó ảnh hưởng rồi".

Càng nghe bà nói, tôi càng lo sợ. Nếu là tụi tôi làm sai ngay từ đầu thì làm sao có thể sắp xếp hết mọi thứ ở khúc sau được. Đồng nghĩa với việc, hiện thời tụi tôi đang bị nó dắt mũi đi theo con đường của nó đã bày ra. Nhưng mà, tại sao nó có thể làm được hết thảy mọi chuyện.

"Vậy tính sao đây?"

Tôi lo lắng hỏi, Lâm bà bà thờ dãi một tiếng, rồi đáp "Chuyện này có quá nhiều điểm kỳ lạ, ta nghĩ trước hết tụi ta nên đợi Nguyễn Thành Hiền về trước, sau đó quan sát nó, coi thử nó

có những điểm kỳ lạ hay không? Rồi tiếp tiếp".

Nghe Lâm bà bà nói vậy cũng có lý, tôi liền gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Hồi ức

Bên ngoài phủ một màu đen huyền, ngọn gió thổi lại lùa qua những rặng cây trước nhà, âm thanh rì rào vang lên từng hồi.

Lâm bà bà vì lo cho sức khỏe của tôi nên sẽ ngủ lại nhà tôi một đêm. Tiếng dọn chén đĩa sau khi ăn xong vang lên khe khẽ.

Sau khi dọn dẹp xong, Lâm bà bà châm thêm dầu lửa cho cây đèn dầu trên bàn, rồi ngồi xuống ghế, thì thảo nói "Những chuyện vừa qua rất quý dị, nhưng sẽ sớm qua thôi".

Tôi gật đầu, đáp lại "Phải, con cũng mong sao cho mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua đi".

Lâm bà bà ừ ừ vài tiếng, rồi cầm cây quạt mo cau quơ quấy. Tôi hiện tại không buồn ngủ, chắc có lẽ tâm trạng đang rất nôn nao sự thật của mọi chuyện.

Nhìn thấy Lâm bà bà cũng không ngủ, tôi liền hỏi "Lâm bà bà, bà có thể kể cho con nghe về sự việc Quý Sóng năm xưa không?".

Lâm Bà bà có chút giựt mình, bà nhìn tôi với đôi mắt khó hiểu, khiến tôi vô thức cảm thấy câu chuyện năm xưa thực sự rất đáng sợ, thấy bà vẫn không trả lời, tôi tiếp tục hỏi "Thiệt ra con chỉ muốn biết sự việc cuối cùng diễn ra ra sao thôi, thiệt sự đó là chỉ sự tò mò thôi, bà có thể kể cho con nghe không vậy đa?".

"Được rồi".

Lâm bà bà gật đầu, bà tối sầm mặt lại, giọng nói có chút run run, nói "Năm xưa vụ việc này đã làm nhiều người cảm thấy rất đau khổ, khi những người thân yêu phải rời xa họ, con cũng biết rồi đó sự việc này hồng thể kể một cách chi tiết được, bởi năm xưa ta chỉ là một cô gái bình thường cũng chẳng biết về bùa phép".

Ngọn gió lay động theo từng lời kể ma mị của Lâm bà bà, thiệt tình câu chuyện vô cùng rắc rối, không thể hoàn hảo như đọc một cuốn tiểu thuyết được.

Năm xưa, Lâm bà bà vẫn còn là một thôn nữ bình thường, bà chẳng biết bùa phép cũng nghi thức cũng kiến gì hết, công việc lúc đó của bà chỉ là trồng rau nuôi gà vịt để bán trong khu chợ nhỏ của thôn.

Có một ngày, bà còn nhớ như in cái ngày đó, một ngày trời đang nắng chan chan, đột nhiên mưa ập tới, nói về cơn mưa này thì vô cùng quái dị, không giống những cơn mưa bình thường, nó không quang mây, không nổi gió, chỉ đột ngột đổ mưa rất lớn, hột mưa cũng rất bụi, rớt xuống đất làm khuyết vào một lỗ.

Những nhánh cây, rau trồng bên ngoài đều bị nó làm xơ xác tiêu điều, chuyện kỳ lạ tưởng chừng chỉ có vậy. Ai ngờ, còn chưa kịp định thần lại, thì phía bên ngoài con đường nhỏ của thôn, xuất hiện vài người đàn ông đang bước đi một cách kỳ lạ. Khi nhìn kỹ hơn, bà mới nhận ra họ chính là những ngư dân trong thôn.

Cơn mưa quái dị kết thúc sau hai tiếng đồng hồ, Lâm bà bà cảm thấy chuyện những người ngư dân có chút kỳ lạ, bèn đi tới nhà một người trong số họ, hỏi thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vừa tới cổng nhà, bà đã vô tình nghe thấy tiếng khóc than của vợ người kia, nhận thấy tình hình có điểm không bình thường, bà liền vào trong coi sao. Dù sao đi nữa, người này với bà cũng có chút thân thiết, nên việc vào nhà họ như vậy cũng không thể gọi là đường đột.

Vừa vào nhà đã nhìn thấy người vợ khóc bù lu bù loa cả lên, kể cô ta là người chồng đang nằm im trên giường. Khi hỏi chuyện gì đã xảy ra, người vợ vừa khóc vừa kể "Em coi đi, ông nói với chị là đi đánh cá, đột ngột hỏi nầy cái quay đĩa, hỏi tại sao lại quay đĩa sớm quá, thì ông không trả lời, một đường bước vào nhà, miệng thì cứ lầm nhảm "tiên nữ dưới sông", câu nói kỳ lạ đó, cứ lặp lại liên tục rất quái dị. Lúc này, chị đã cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó rồi, liền nhất quyết hỏi cho ra lẽ, ai ngờ hỏi một hồi thì ông ngắt xiu luôn".

Chỉ nghe bao nhiêu, Lâm bà bà cũng đủ hiểu rằng mọi chuyện hình như phủ một màu kinh dị khó tả. Bà liền ngay lập tức trở về nhà.

Nhưng chuyện lại diễn biến quá nhanh so với bà nghĩ, những người đàn ông trong thôn bắt đầu nổi điên lên suốt ngày đều muốn ra sông Hậu để gặp tiên nữ.

Chuyện kỳ lạ này lan khắp thôn, mọi người đồn đại nhau rằng, chắc chắn bên dưới sông có một nữ quý, ả muốn bắt đàn ông trong thôn để ăn thịt.

Vậy là những người vợ có chồng, người mẹ có con như vậy đều bắt nhốt vào trong nhà không cho ra ngoài. Đồng thời mời thầy Pháp ở trấn Hà Tiên sang để trừ tà.

Trong lúc làm lễ, ông thầy Pháp ở trấn Hà Tiên đột ngột thổ huyết, cùng lúc này ở giữa dòng sông xuất hiện một vùng màu đỏ như máu, bên trên phủ đầy mây đen rất quái dị.

Trong khi mọi người đang sợ hãi, thì chiều ngày hôm đó, thôn dân phát hiện ra một cái xác nữ kỳ quái. Ông thầy Pháp nói rằng cái xác này rất có thể là quý sông, liền sử dụng Chúng Quý để coi sao. Ai ngờ, vừa sử dụng cái xác kia liền biến thành một nữ quý vô cùng kinh dị, thôn dân trong làng cực kỳ sợ hãi liền xin thầy Pháp chỉ điểm cách giải trừ. Lúc đó, ông có chút lo lắng, từ từ lấy trong người mình ra một số bùa được viết bằng mực đỏ chu sa ra, rồi lệnh cho thôn dân dùng nó và cúi khò lấy trong rừng đốt cháy cái xác nữ này, may ra sẽ diệt trừ được quý hồn.

Sau khi mọi chuyện đã hoàn tất, ông liền gấp gấp quay trở về trấn Hà Tiên, Lâm bà bà nhìn thấy ông như vậy, liền nghĩ chuyện này chắc chắn chưa dừng lại.

Không ngờ, những điều bà nghĩ, hoàn toàn thành sự thật, khi thôn dân lại phát hiện ra một cái xác chết trôi sông khác nữa, cái xác nam này là một người trong thôn, và cũng là một trong những người đàn ông kỳ lạ muốn xuống sông Hậu tìm kiếm tiên nữ.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp hơn, khi mọi người vớt được một cái xác chết trôi của một tên giàu có. Lúc đó, người thân của hắn lên thành Gia Định báo án, và mọi chuyện dù nhỏ dù lớn tới đâu đều được những người trên thành Gia Định ghi lại hết.

Tiếp đó mọi chuyện càng trở nên kinh khủng hơn, khi hàng loạt các vụ án chết trôi được tìm thấy. Khiến cho mọi người trong thôn hoảng loạn, kẻ thì rời khỏi thôn, kẻ thì cùng bái liên tục bên bờ sông. Cái thôn thuở xưa rất nhộn nhịp giờ trở nên điều hui, như một cái thôn hoang.

Nhưng mà trời không nở nhìn thấy quý ma hoành hành như vậy. Một ngày kia khi Lâm bà bà cùng với lão Phan đang trên đường tới trấn Hà Tiên, để mời cho bằng được thầy Pháp về để trừ quỷ Quỷ Sông, thì họ gặp một tiên nhân biết pháp thuật trên đường.

Ông rất tài giỏi, vừa nhìn họ đã biết trong thôn có chuyện lạ, liền ngay lập tức cùng họ trở về thôn.

Khi bước chân vào cổng thôn, ông có nói một câu "Họa này lớn lắm, cần Phúc mười đời mới trị nổi".

Nghe vậy trong lòng Lâm bà bà chợt nổi lên một trận lo sợ, câu này của ông chẳng phải ám chỉ không có cách trừ quỷ tận gốc hay sao?.

Không đợi chờ hướng dẫn của Lâm bà bà cùng lão Phan, vị tiên sinh kia ngay lập tức chạy tới bên bờ sông Hậu.

Vừa tới nơi, sắc mặt ông rất khó coi, miệng thì thào "Có oán khí rất nhiều, chuyện này không ổn chút nào hết".

Lão Phan đứng gần đó, ra vẻ hoang mang, nhỏ giọng hỏi "Tiên nhơn, ý của ngài là sao?".

"Hai người hãy nhìn ở giữa sông Hậu đi!".

Thay vì trả lời câu hỏi của lão Phan, ông bỗng nhiên kêu họ nhìn theo hướng mình chỉ.

Tuy có chút khó hiểu, nhưng họ vẫn làm theo. Phía vị tiên nhân chỉ là khúc sông đối diện họ, vì vậy rất dễ nhìn.

Khúc sông đó có chút kỳ lạ, nhưng mà họ vẫn không biết điểm kỳ lạ đó là gì. Nhìn thấy hai người họ cứ chống mắt mà nhìn, vị tiên nhân liền cắn máu trên ngón tay rồi niệm chú gì đó, sau đó điểm vào trán họ.

Lúc này, trước mắt họ đột nhiên xuất hiện hiện một vùng tối đen sương khói rất quái dị.

"Vùng tối kia là sao vậy?".

Lâm bà bà nghi hoặc hỏi, vị tiên nhân chắc lưỡi một tiếng, rồi đáp "Đó chính là oán khí của những người chết, nó đang bị một thứ không sạch sẽ dưới đáy sông tụ hội lại".

Lão Phan tròn bự mắt, a một tiếng rồi nhìn sang vị tiên nhân mà hỏi "Nó tụ hội oán khí để làm gì?".

"Ta không biết".

Vị tiên sinh lạnh giọng trả lời, ông nhìn về phía đám oán khí rồi nói tiếp "Nhưng mà chắc chắn đó không phải là chuyện tốt lành gì đâu, hổng chừng nó định gây họa cho trấn gian".

"Vậy phải làm sao đây? Tiên nhơn?".

Lâm bà bà lo lắng hỏi, giọng của bà nghẹn ngào như thể cố gắng rất nhiều mới thốt ra được nhiều đó. Vị tiên sinh nghĩ ngợi một lúc, rồi trả lời "Ta nghĩ trước tiên, tụi ta nên trấn giữ nó trước".

"Vậy ngài tới nhà tôi đi".

Lão Phan vội vàng lên tiếng, Lâm bà bà nghe vậy cũng gật đầu lia lịa. Vị tiên nhân nhìn thấy họ đã nhiệt tình như vậy, đành đồng ý.

Tụi họ còn chưa đi tới nhà lão Phan, thì đột ngột một người dân trong thôn tới báo, trên sông Hậu lại có người chết, mà lần này rất kinh khủng, xác chết lên tới 8, 9 người lận.

Lâm bà bà sợ hãi run lên từng trận, Lão Phan bình tĩnh hơn, liền bày ra bộ mặt hoang mang, nhỏ giọng hỏi "Tiên nhơn, chuyện càng ngày càng quan trọng rồi, hiện tại tụi ta nên làm sao đây?".

"Không xong rồi, sức mạnh của Quỷ Sông đã quá lớn, ta e rằng không thể sử dụng phép thuật để diệt trừ nó".

Vị tiên nhân chắc lưỡi vài cái, nét mặt lộ ra vẻ bất an. Lâm bà bà rùng mình một cái khi nghe câu nói này, bà dùng giọng nói run rẩy gấp gấp hỏi "Nếu vậy thì hổng lẽ cứ để cho nó hoành hành sao?".

"Không".

Lời nói của vị tiên nhân vang lên khá lớn, ông hít một hơi lạnh, nói tiếp "Tuy không thể trừ quỷ nó được, nhưng mà ta sẽ tìm cách phong ấn nó lại".

"Vậy phong ấn nó bằng cách nào? Ngài cứ nói tôi sẽ cố gắng hết sức lực thực hiện".

Lão Phan nghiêm túc hỏi, vị tiên sinh không nhanh không chậm, liền đáp "Bây giờ, chàng trai (lão Phan) mau kêu trưởng thôn tới gặp ta. Còn cô gái (Lâm bà bà) nhanh chóng chuẩn bị trái cây, bánh, nhang đèn để ta làm phép đi đã".

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Tìm manh mối

Lão Phan cùng Lâm bà bà mau chóng làm xong những thứ mà vị tiên sinh kia nói.

Trước tiên, vị tiên sinh yêu cầu Trưởng thôn phải đổi tên thôn thành Trinh Phú, và cho xây một cái miếu nhỏ thờ thần Huyền Võ.

Tiếp đó, ông làm phép ba ngày liền. Trong lúc ông đang làm phép thì bên ngoài xảy ra rất nhiều chuyện lạ, bờ sông nổi sóng rất dữ dội, bầu trời khi trong nắng khi lại kéo đầy mây đen.

Nhưng mà sau ba ngày làm phép đó, mọi chuyện đã trở lại bình thường. Vài ngày sau, không phát ra chuyện lạ hay là xác chết trôi nữa, ông liền ra đi.

Trước khi ra đi, ông có dạy lão Phan một ít phép thuật và yêu cầu Lâm bà bà phải canh chừng đèn Huyền Võ, đồng thời phải làm lễ rước thần hằng năm.

Không biết câu chuyện tới đó hết chưa, mà tôi đã ngủ quên từ lúc nào. Khi giật mình thức dậy thì không thấy Lâm bà bà nữa, chẳng rõ bà đã đi đâu.

Bên ngoài, mặt trời đã lên khá cao, chắc chắn cũng khoảng 8,9 giờ rồi. Không biết Nguyễn Thanh Huyền trở về chưa?.

Hiện tại trong lòng tôi đang rất lo sợ, những chuyện có thể xảy ra như câu chuyện của Lâm bà bà. Lần này phải tìm vị tiên sinh kia ở đâu bây giờ?

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy đa?".

Tiếng của Nguyễn Thành Hiền vang lên ở ngoài cửa, tôi nhìn sang, chỉ thấy một bộ dạng có phần ốm đi chút ít của anh ta. Trên cơ bản anh ta chẳng thay đổi gì nhiều.

"Sao vậy? Chỉ mới vài ngày không gặp mà đã quên tôi rồi sao?".

Anh ta hỏi bằng cái giọng đùa giỡn, rồi cười cười ở cuối câu. Tôi cũng mỉm cười, lắc đầu đáp "Không có, tôi vẫn nhớ mà, chỉ là mới sáng sớm mà anh đã tới, nên tôi có một chút bất ngờ. Bộ có chuyện gì sao đa?".

"Lão Phan và Lâm bà bà kêu cậu tới đền Huyền Võ, hình như là việc làm lễ đó đa".

Nguyễn Thành Hiền vừa nói vừa mỉm cười nhìn tôi, nhưng tôi hiện tại không quan tâm nhiều, điều tôi quan tâm chính là tại sao lại kêu tôi tới đền Huyền Võ, rõ ràng hai người họ cũng biết, tôi không thể bước vô đền Huyền Võ sao?.

"Không, nói với họ, tôi hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi".

Tôi lắc đầu không chấp thuận, đồng thời tìm đại một lý do nào đó để phớt lờ chuyện không đi tới đền được.

Nguyễn Thành Hiền khó hiểu nhìn chằm chằm tôi một lúc, rồi mới nghi hoặc hỏi "Sao vậy? Bộ cậu bị bệnh sao?".

"Ừm, hồi hôm qua, tôi bị rớt xuống sông nên giờ bị cảm lạnh rồi đa".

Vừa nói, tôi vừa làm ra dáng vẻ bị cảm lạnh. Nguyễn Thành Hiền trầm ngâm hỏi tiếp "Có nặng không? Mà sao lại bị rớt xuống sông?".

Tôi có chút ngại ngùng với câu hỏi khá đột ngột của anh ta, nhưng mà ngay sau đó tôi liền nói đại khái "Cũng khá nặng, còn chuyện kia là do tôi bị trượt chân nên té đó đa".

Nghĩ tới nghĩ lui, tôi quyết định sẽ nói như vậy, thay vì phải kể lại câu chuyện ma mị của Lư Thành, tôi thiệt tình không muốn nhiều người bị kéo vào chuyện này.

Lúc đầu anh ta cũng không tin lý do giọng gạo này, nhưng sau đó cũng gật đầu chấp nhận, đồng thời thờ dài nói "Nếu vậy cậu cứ ở nhà dưỡng bệnh đi, tôi sẽ nói chuyện cậu bị cảm cho họ nghe".

Nói xong, Nguyễn Thành Hiền liền rời đi, nhìn hình bóng của anh ta khuất dần, tôi vội thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng đã xử lý xong một chuyện khó giải quyết.

Nhưng mà nhờ chuyện gặp anh ta, tôi mới phát hiện ra Nguyễn Thành Hiền đang dần trở lại với người mà tôi từng quen biết, vậy chuyện này rốt cuộc là sao đây? Không lẽ ông thầy Pháp ở trấn Hà Tiên đã giúp anh ta sao? Hay là vài ngày trước tôi cảm nhận lộn?

Tôi không lo lắng nhiều chuyện này, dù sao đi nữa Lâm bà bà cũng đã từng nói, sẽ quan sát anh ta, coi thử có điều gì khác lạ hay không?

Chuyện tôi lo lắng trước mắt, chính là ông thầy Pháp kia có thể tiêu diệt Quỷ Sông hay không, khi mà năm xưa ông thầy Pháp kia cũng không làm được.

Suy nghĩ một hồi, tôi quyết định đóng hết tất cả những cánh cửa trong nhà mình, đồng thời tạo ra tình trạng nhà không có người. Bởi vì tôi cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ toàn bộ câu chuyện.

Sau khi làm xong mọi chuyện, tôi bắt đầu phân tích câu chuyện của Lâm bà bà. Câu chuyện Quỷ Sông bắt đầu từ một trận mưa kỳ lạ, điều này chứng tỏ gì? Có thể thấy, trước khi xuất hiện một thứ kinh dị chắc chắn sẽ có một hiện tượng kỳ lạ diễn ra. Chỉ có điều lần này không hề có cơn mưa kỳ lạ đó, vậy chuyện này là sao?.

Thứ hai, những ngư dân trong thôn đột nhiên trở nên kỳ lạ, luôn muốn xuống sông Hậu để tìm tiên nữ, nhưng mà ở hiện tại thì hoàn toàn ngược lại, trong lúc đánh lễ, Lư Thành nhìn thấy một cái xác kinh dị dưới đáy sông. Chuyện này nên giải thích làm sao đây?.

Thứ ba, cô gái chết trôi kỳ lạ năm xưa đã bị thiêu xác bằng củi rừng và bùa chu sa. Vậy còn cô gái hiện tại đã xử lý ra sao? Với lại chuyện Chứng Quỷ của hai thời điểm cũng khác nhau, rốt cuộc tại tôi đã làm sai từ lúc nào?.

Thứ tư, ông thầy Pháp năm xưa rời đi vội vã, không lẽ ông đã biết thứ kia rất lợi hại, do đó có dùng hết sức cũng không cứu được? Nếu nói vậy, ông thầy Pháp hiện tại có khả năng rời đi như vậy không?.

Thứ năm, những án mạng liên tục xảy ra, càng ngày trầm trọng, và có thể gây ra cái chết cho 8,9 người trong thôn. Điều này có xảy ra với hiện tại không?.

Thứ sáu, năm xưa lão Phan và Lâm bà bà trên đường tới trấn Hà Tiên đã gặp được vị tiên sinh, nói không chừng ông đã cảm nhận thấy quỷ khí nên đã tìm tới. Vậy thì hiện tại Quỷ khí đã đủ nồng nặc để một vị tiên sinh khác tới chưa? Hay là tôi cũng phải lên đường tới trấn Hà Tiên để có cơ hội gặp được một vị tiên sinh như vậy?.

Và cuối cùng, vị tiên sinh kia đã dùng bùa chú, niệm thuật gì mà chỉ trong ba ngày đã có thể phong ấn một thứ đang rất lớn mạnh, và lại lời kể của Lâm bà bà đoạn này quá giản lược, không rõ ràng cho lắm. Rốt cuộc bà còn giấu giếm chuyện gì nữa?.

Sau khi suy nghĩ một hồi, tôi quyết định sẽ lần lượt điều tra hết toàn bộ những điểm mờ hồ trên. Trước tiên chính là xác định cái xác nữ đã được xử lý ra sao? Mà muốn biết rõ ràng chuyện này, chỉ có thể tìm tới một người. Trần Tiến Khoa.

Hiện tại, Trần Tiến Khoa đang ở trên trấn, nên tôi bắt buộc phải lợi bộ lên đó. Đoạn đường tuy khá xa và rất mất thời gian, nhưng mà chuyện này càng sớm kết thúc, tôi nghĩ sẽ càng tốt.

Lúc tới sở cảnh sát, cũng là lúc mọi người trong sở đang chuẩn bị đi ăn cơm, tôi đụng mặt Trần Tiến Khoa ngay cửa của sở cảnh sát. Hắn có chút ngạc nhiên, sau đó hình như nhớ ra chuyện gì liền hỏi "Bộ cậu tới đây để lấy bộ đồ bà ba sao?".

Nghe hắn hỏi một câu ngoài dự liệu, tôi đờ người ra. Nhưng rồi nhớ chực ra cái vụ mượn áo ngày hôm qua, liền nghĩ, trước tiên lấy nó làm có trước đã. Vậy là tôi gật đầu.

"Vậy hay là cậu cùng tôi tới phòng của tôi đi, tôi để nó ở đó".

Trần Tiến khoa nói, nghe vậy cũng tiện, nên tôi liền gật đầu đồng ý.

Căn phòng mà hần nói, thực ra chính là nơi sơ cảnh sát cấp cho những người công tác tới đây, vì vậy có phần sơ sài và không được rộng rãi cho lắm.

Tuy nhiên nhìn vào căn phòng của hần, tôi cảm thấy con người này cũng khá gọn gàng, chỉ là quần áo có xu hướng quăng lung tung.

Cũng vì vậy mà hần phải mất một khoảng thời gian khá lâu để moi ra được bộ bà ba. Lúc đưa cho tôi, bộ đồ đã nhăn nhoe. Nhưng mà mục đích của tôi tới đây không phải là chuyện này, nên tôi cũng mặc kệ. Định xin hần chút ít thời gian để hỏi về xác nữ kia, thì hần đã lên tiếng trước "Bây giờ cũng đã trưa rồi, hay là cùng tôi ăn một bữa hủ đĩa".

Tôi định từ chối, nhưng cái bụng lại không cho, nó bắt đầu "đánh trống" giòn giã, lúc này tôi mới nhớ ra từ sáng tới giờ mình chưa ăn gì?.

Còn chưa kịp nói thêm gì, thì Trần Tiến Khoa đã lôi tôi đi.

Nơi hần lôi tôi tới là một tiệm ăn gần sở cảnh sát, nhìn sơ coi cũng được lắm, không quá dơ dáy.

Hần vừa kêu xong đồ ăn, liền quay sang hỏi "Những món tôi kêu là những món ở Gia Định, cậu ăn thử đi, cho biết".

"Cảm ơn anh, nhưng mà tôi tới đây còn có một chuyện cực kỳ quan trọng nữa, muốn hỏi anh".

Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề chính, từ này tới giờ tôi đã tốn quá nhiều thời gian cho những chuyện vặt vãnh rồi.

"Là chuyện gì cậu cứ nói đi đa".

Trần Tiến Khoa vẫn ra dáng rất bình thản, không có chút hiếu kỳ với điều tôi muốn nói. Tôi âm ừ vài tiếng, rồi nói "Có một chuyện tôi vẫn còn thắc mắc, cái xác nữ mọi người đã xử lý ra sao?".

Lúc này, Trần Tiến Khoa liền mất bự mắt nhỏ nhìn chăm chăm tôi, có lẽ hần đang rất khó hiểu với câu hỏi này của tôi. Vì vậy, tôi viện cớ "À, tại vì tôi không thấy cô có thân nhân tới nhận, với lại không thấy mã chôn của cô ở đâu?".

"Thì ra là vậy".

Trần Tiến Khoa ngay lập tức thu ánh mắt lại, hần nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời "Cái xác nữ đó, nghe cảnh trưởng Huỳnh nói đã được hỏa thiêu rồi, bởi vì ảnh sợ cô ta mang theo dịch bệnh".

Lời vừa dứt, tôi vô thức run nhẹ, vậy là cũng giống như năm xưa, xác nữ bị hỏa thiêu, nhưng mà họ có dùng củi rừng và chu sa để đốt hay không thì còn chưa chắc. Với những người tin tưởng vào khoa học như họ thì có lẽ là không.

Chuyện đầu tiên tôi đã giải quyết xong, có lẽ do không đốt xác như năm xưa nên sự tình hiện tại có chút khác biệt với năm xưa.

Sau khi dùng cơm với Trần Tiến Khoa, tôi liền ngay lập tức trở về thôn Trinh Phụ. Chuyện tiếp theo tôi cần giải quyết chính là tại sao năm xưa những người ngư dân lại nhất quyết nói rằng mình thấy tiên nữ, mà Lưu Thành lại nói là gặp xác chết kinh dị.

Đối với vấn đề này, tôi nghĩ nên tìm tới nhà một trong những người bơi giỏi nhất thôn, đồng thời cũng tham gia lần vớt tượng thần Huyền Võ lần này.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Trương Tâm

Người mà tôi tìm tới chính là Trương Tâm, anh ta là một trong ba người bơi giỏi nhất thôn, gồm cả Nguyễn Thành Hiền và Lưu Thành.

Cũng rất lâu rồi kể từ xuất hiện Quý Sông, tôi đã không tới nhà anh ta.

"Anh Tâm ơi, có ở nhà không đa?".

Tôi lớn giọng kêu, bên trong nhà im lặng một lúc, rồi Trương Tâm xuất hiện, anh ta vừa cười cười vừa mở cổng nhà cho tôi vào.

Anh ta không thay đổi gì hết, vẫn rất thích ở trần bận quần bà ba, dáng đi cũng rất oai.

"Kiểm anh có gì hôn?".

Trương Tâm nhìn sang hỏi, tôi chắc lưỡi, đáp "Vào nhà trước đi, em có chuyện muốn hỏi anh đó đa".

Tuy có chút khó hiểu với câu nói cùng hành động của tôi, nhưng mà anh ta cũng làm theo lời của tôi.

Sau khi ngồi vào bàn, Trương Tâm rót một ly trà bông mai cho tôi rồi khẽ hỏi "Rồi, vô nhà rồi đó, có chuyện gì cứ hỏi đi".

"Đọt mứt nước, tắm tượng thần Huyền Võ vừa rồi, anh và anh Thành, ai là người chạy tới khúc sông trước?".

Tôi nghĩ trước tiên nên bắt đầu như vậy, nghe tôi hỏi, Trương Tâm có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó liền thành thật đáp "Lưu Thành tới trước, mà nhắc tới chuyện này anh lại cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng anh đã tới rồi, tại sao lại đột ngột trượt chận té xuống sông, sau đó chạy trở về như gặp phải ma vậy, mà hành động này rất hốt hoảng đó đa".

Nghe những lời Trương Tâm kể, tôi cũng có thể tưởng tượng ra được Lưu Thành đã hoảng sợ ra sao khi nhìn thấy cái xác quái dị kia. Đồng thời, chuyện này cũng đồng nghĩa với việc,

những lời của Luru Thành lúc đó đều là thiệt.

"Mà em hỏi chuyện này làm chi vậy?".

Trương Tâm đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn, khiến cho tôi rùng mình nhẹ, thấy anh ta không có vẻ sẽ bỏ qua chuyện này nếu tôi không nói rõ ràng ra. Vì vậy tôi đành bịa ra "Chỉ là hơi tò mò coi ai chạy giỏi hơn ai thôi, à mà khi chạy ra tới khúc sông anh có thấy gì không?".

"Thấy gì là thấy gì hả?".

Trương Tâm nhún mày hỏi, tôi nuốt một nước miếng, nhanh trí trả lời "Thì là những thứ khiến cho anh Thành sợ hãi như vậy đó đa".

"Không có gì hết".

Vừa nói anh ta vừa như đang nhớ lại mọi chuyện, sau đó bất ngờ a một tiếng, rồi nói tiếp "Chạy tới nơi thì hông có thấy gì, nhưng mà khi anh chạy tới đó tự nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo cực độ đó đa".

"Lạnh hả?".

Tôi vô thức hỏi, Trương Tâm gật đầu, đáp "Nước ở đó lạnh lắm, mà có điều nó lạnh kỳ cục lắm kìa, hông giống bình thường, phải nói sao ta?".

"Hỏi lạnh âm ti sao?".

Tôi làm bộ gọi ý, anh ta ngay lập tức kêu lên "Đừng rồi, y chang luôn đó đa".

Cái lạnh âm ti rất hiếm khi xuất hiện trong cuộc sống thường ngày, nó chỉ xuất hiện ở những nơi âm u ma quỷ, và oán khí của người chết ngập tràn thôi.

Điều này đồng nghĩa với việc, dưới đáy sông Hậu khúc thôn Trình Phú, chắc chắn có thứ quý dị.

Chuyện khó hiểu còn lại chính là, tại sao Trương Tâm không nhìn thấy cái xác kia, mà chỉ có Luru Thành mới có thể nhìn thấy. Điều này chứng tỏ gì? Không lẽ ai nhìn thấy nó sẽ phải chết sao?

Tôi vô thức rùng mình với ý nghĩa này của mình, nếu thật sự là vậy, thì những nạn nhân cũng đã nhìn thấy cái xác chết kia.

Sau khi rời khỏi nhà của Trương Tâm, tôi bắt đầu phân vân không biết nên làm gì, khi vấn đề thứ ba cần giải quyết chính là ông thầy Pháp, nếu ông có diệt trừ thì mọi chuyện sẽ kết thúc, còn nếu ông lạng lẽ rời đi, thì chắc chắn điều kinh khủng của năm xưa sẽ lặp lại.

Chỉ là hiện tại ông đang ở trong đền thần Huyền Võ, mà tôi lại không đủ dũng cảm vào đó.

"Phúc Phúc, cậu đang đi đâu à?".

Vẫn còn đang bâng khuâng không biết làm sao, thì giọng của Trần Tiến Khoa đột ngột vang lên, nó cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

"Sao vậy? Bộ đang nghĩ gì sao mà không nghe tôi kêu?".

Nghe hẳn hỏi, tôi lập tức lắc đầu, đáp "Không có gì, chỉ là đang nghĩ vài chuyện nhảm nhí thôi, à mà anh tới đây làm gì? Bộ có manh mối về vụ án rồi sao?".

Tôi vừa trả lời vừa lảng sang chuyện khác, Trần Tiến Khoa ngay lập tức chuyển sang bộ mặt nghiêm túc, đáp "Thì thôn dân vừa vớt thêm một cái xác nam nữa, bọn họ báo cho tôi xuống đây dạng điều tra đó đa".

"Sao? Lại có người chết nữa à?".

Tôi cảm thấy thấy hoang mang, nên vội hỏi lại một lần nữa, nhìn thấy tôi có chút phản ứng mạnh, khiến cho hẳn rùng mình nhẹ, rồi sau đó gật đầu đáp "Đúng vậy, mà sao cậu phản ứng dữ vậy đa?".

"Không có gì đâu, chỉ là vụ án mạng này kinh khủng quá"

Tôi trả lời đại một tiếng, thầm nghĩ mọi chuyện càng ngày càng nghiêm trọng rồi, nếu cứ để như vậy thì còn nhiều người chết hơn nữa. Vậy thì rốt cuộc tôi phải làm gì đây?.

"Cậu có muốn đi tới đó với tôi không?".

Trần Tiến Khoa bất chợt lên tiếng, hẳn đưa ánh mắt mong đợi nhìn tôi, lúc này tôi nghĩ có lẽ mình nên tới đó coi sao, cứ ở đây như vậy cũng không phải cách, lỡ may mắn có thể tìm ra một chút manh mối thì sao. Vì vậy tôi gật đầu đồng.

Tại tôi bước vội tới chỗ bờ sông, cái xác chết trôi được đặt ở trên bờ, đồng thời đã được phủ lên một tấm vải trắng.

Trần Tiến Khoa bước lại gần, thuận tay lật một góc của tấm vải lên, bên trong là một chàng trai trẻ bị chết đuối, da đã trắng bệch, ánh mắt nhắm nghiền và tóc tai có chút rối tung.

Tình trạng chết này cũng không khác gì với những người chết trước đó, nên dĩ nhiên cũng không có manh mối nào. Nhưng mà chuyện có thêm một xác chết kỳ quái nữa, cũng đã minh chứng cho chuyện Quý Sông đang rất mạnh, và nó chắc chắn sẽ không dừng lại.

"Người chết này, trước mắt đem về nhà xác của thôn đi".

Trần Tiến Khoa ra lệnh cho hai người cảnh sát đi cùng, sau đó bước tới chỗ tôi, than vãn nói "Cậu thấy đó, cái vụ án này càng ngày càng phức tạp, nếu không giải quyết ngay sẽ còn nhiều người chết nữa".

Tôi hiểu lo lắng của hẳn, chỉ có điều hiện tại tôi cũng không biết phải làm sao cho đúng, rốt cuộc cũng phải tìm kiếm một người như vị tiền sinh năm xưa, tới lúc đó mọi chuyện mới có thể kết thúc, nhưng mà người như vậy tìm ở đâu đây.

Tôi cùng với Trần Tiến Khoa trở lại nhà của tôi, trong tình trạng mọi thứ đang diễn biến phức tạp như vậy, hẳn cảm thấy không yên tâm khi quay về trấn. Vì vậy muốn ở lại nhà của tôi để thuận tiện điều tra.

Đối với chuyện này, tôi cảm thấy cũng rất có lý, với lại hấn ở nhà của tôi cũng không có gì là không thể, nên tôi cũng chấp nhận.

Từ bờ sông trở về nhà tôi khá xa, đang đi được nửa đường thì trời bỗng nhiên đổ mưa, hột mưa rơi là tã càng lúc càng nhiều.

Tụi tôi buộc phải chạy nhanh về, nhưng mà lại không ngờ chưa chạy được một đoạn thì đã bị té, Trần Tiến Khoa bị trượt chân té ngay xuống một đám cỏ.

Kỳ lạ là hình như có thứ gì đó lôi hấn đi, khiến cho tôi không tài nào kéo lại kịp, cứ vậy mà trượt xuống bờ cỏ mà đuổi theo.

Mưa vẫn cứ rơi, quần áo tôi vừa bị ướt vừa bị dính dính, trong màn mưa dày đặc hình như có một lớp sương khói mỏng giăng, nó khiến cho tầm mắt của tôi khó lòng nhìn thấy những vật ở xa.

Trần Tiến Khoa dừng lại, không lần nữa, hấn nằm vật vã trước mặt, tôi cảm thấy tình hình của hấn có chút không ổn, liền chạy tới coi sao.

Vừa tới gần đã nhìn thấy trên người hấn có rất nhiều vết thương, lớn nhỏ đều có đủ hết. Tôi lo lắng kêu lên "Tiến Khoa, anh có sao không?".

Trần Tiến Khoa hình như đã rơi vào trạng thái ngất xỉu, nên chẳng trả lời tôi. Hấn càng ngày như vậy tôi càng cảm thấy lo sợ.

"Tiến Khoa, tỉnh dậy đi, đừng ngủ mà đa".

Tôi rối loạn cả lên, luôn miệng kêu tên hấn, đồng thời lay động thân người, tôi cảm thấy nếu cứ vậy mà cho hấn ngủ chẳng phải tình trạng sẽ nguy kịch hơn sao?.

Đang hoang mang tột độ, đột nhiên Trần Tiến Khoa mở mắt ra, nó khiến cho tôi giật mình, định lên tiếng hỏi hấn cảm thấy sao rồi, thì chợt phát hiện ra ánh mắt của hấn đang chảy máu, càng lúc càng nhiều. Cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Tôi vô thức đứng bật dậy, lùi về sau một bước, trong lòng nổi lên một trận sợ hãi.

Trần Tiến Khoa từ từ chuyển động, nhưng mà những chuyển động này của hấn có chút quái dị, cơ thể như bị mất đi xương sống, cứ quẹo qua quẹo lại, sàng tới sàng lui, tiếng xương gãy vang lên khe khẽ.

Chân tôi theo phản ứng tự nhiên lùi về sau để giữ an toàn. Lúc này, da dẻ của Trần Tiến Khoa bỗng trở nên trắng bệch, tóc cũng rũ xuống xơ xác.

Hấn nghiêng cái đầu sang một bên, rồi chậm rãi quay cả thân người về phía tôi. Một hình ảnh khủng khiếp xuất hiện, khiến cho tôi nuốt nước miếng liên tục.

Hiện tại, có lẽ người kia không còn là một Trần Tiến Khoa bảnh bao, sáng ngời nữa. Hấn trắng bệch một cách quái dị, da dẻ hình như muốn bong tróc ra, mái tóc ướt đẫm nước đang rũ rượi trước trán, đôi mắt đầy dịch huyết đang chảy ra, đôi môi nứt nẻ, cùng với đó là bộ dạng hết sức quỷ dị, khi cứ cong quẹo về một bên.

Tôi cảm thấy mọi chuyện đang diễn biến theo chiều hướng xấu, liền vội lui về đằng sau, càng xa hấn càng tốt.

Bỗng nhiên thứ kia nhếch mép cười, mấy cái răng mọc xiêu vẹo xuất hiện, tôi nhận ra hình ảnh này luôn xuất hiện mỗi khi có hiện tượng lạ, và tôi chắc chắn nó có liên quan tới Quỷ Sông.

Không suy nghĩ gì nhiều, tôi ngay lập tức quay người bỏ chạy, nhưng lại không thể ngờ, xung quanh đây đã bị bao phủ bởi sương khói dày đặc, nó khiến cho tôi không thể nhìn thấy phương hướng.

"Ha ha ha, rất nhanh thôi Võ Phúc à, số mạng đã định đoạt như vậy rồi".

Giọng nói lạnh lẽo vang lên ở khắp mọi phía, tôi cứ quay cuồng trong mớ lộn xộn này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng Trần Tiến Khoa vẫn còn sống, làm sao lại biến thành thứ mà phải là xác chết trôi nổi như vậy được.

Khoan đã, có lẽ nào Trần Tiến Khoa đã chết? Những ngày qua thứ tôi gặp chỉ là ảo giác, đồng thời hấn cũng giống với Lư Thành muốn đẩy tôi đi vào chỗ chết?

Nếu chuyện này là thật, thì những người tôi đã gặp ai là thật, ai là hư ảo đây?.

Bạn đang đọc truyện *Quy Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Thực hay ảo

Đang mãi suy nghĩ không chú ý tới mọi thứ xung quanh, nên không phát hiện ra thứ kia đang tiến lại gần tôi hơn.

Tôi mau chóng lùi từng bước về phía sau, nhắm mục đích giữ khoảng cách an toàn với nó, nếu không tôi không thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra, có lẽ nó sẽ giống như Lư Thành hóa thành quỷ và lôi tôi xuống đáy sông.

Làn sương khói bắt đầu dày đặc hơn, tôi không biết xung quanh có những thứ gì đang chờ chực, khi tôi không để ý nó sẽ giết tôi.

"Kề tiếp theo chính là mày đó đa".

Giọng nói kia vẫn cứ vang đều lên, trong bầu không khí ngột ngạt, âm thanh lạnh lẽo như từ cõi âm ti vọng vang lại, từng đợt lông tơ nổi khắp người tôi, cái cảm giác kinh khủng len lỏi dần vào trong tâm trí.

Hiện tại, tôi không thể động não để có thể tìm ra cách giải quyết thứ kia một cách nhanh chóng, và đồng thời có thể giúp mình thoát ra khỏi hoàn cảnh này.

"Một khi đã quyết định thì con phải chắc chắn về hậu quả sau này, không được hối hận không có oán niệm".

Một giọng nói gà nua vang lên kề bên tai tôi, không phải âm thanh lạnh lẽo mà ngược lại nó rất ấm áp và đầy dương khí.

"Con đồng ý, chỉ cần có thể cứu sống mọi người, con đồng ý đánh đổi bằng cả tánh mạng này".

Một giọng của một thiếu niên vang lên, thanh âm đầy vẻ hăng hái và chắc chắn về những điều mình làm.

Tôi rất muốn nhìn thấy tội họ, nhưng lại không thể lơ là thứ quái dị phía trước mặt được.

Mùi nhang khói bắt đầu nồng nặc trong không khí, thiết sự lúc này tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, mọi thứ tựa như là thiết cũng tựa như là hư ảo.

Cố gắng giữ bình tĩnh và suy nghĩ một cách chín chắn về những thứ đang hiện diện trước mắt mình. Đầu tiên, tôi phải xác định là Trần Tiến Khoa rốt cuộc có phải là quỷ hay không? hoặc chỉ là do tôi tưởng tượng ra, tiếp theo nếu Trần Tiến Khoa là quỷ thiết thì chuyện gì đang xảy ra đây?.

Còn nữa, đoạn nói chuyện kia rốt cuộc là của ai, và nó xuất hiện như vậy nhằm mục đích gì?.

Đang còn mải mê suy nghĩ, thì bất chợt lưng của tôi đụng phải thân cây, khiến cho tôi giật mình một cái thiết mạnh.

Cùng lúc này tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc "Phúc Phúc, cậu làm sao vậy đa?".

Đó chính là giọng nói của Trần Tiến Khoa, nghe cách nói chuyện có lẽ hẳn rất lo lắng cho tình trạng hiện tại của tôi.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh để có thể nhận ra thiết và ảo, nhắm mắt lại rồi sau đó cảm nhận mọi thứ xung quanh, bỏ qua cảm giác ngập tràn sương lạnh và mùi nhang khói nồng nặc, tôi đã cảm thấy lại sự ấm áp của ánh nắng.

Sau khi mở mắt ra, những thứ lúc này đã biến mất, thay vào đó là hình ảnh Trần Tiến Khoa đang đứng trước mặt tôi, hẳn có chút lo lắng, nhìn tôi một cách đầy khó hiểu.

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy đa?".

Hắn vừa bước tới gần tôi vừa hỏi, tôi thờ một hơi dài, rồi chậm rãi đáp "Tôi không sao, chỉ là có chút chóng mặt thôi!".

"Nếu không sao, tôi nghĩ cậu nên về nhà sớm nghỉ ngơi đi đã, sắc mặt cậu có chút xanh xao, chắc là hạ huyết áp rồi đó đa".

Những lời này của hắn khiến cho tôi nghĩ tới một khả năng, có lẽ do hạ huyết áp mà tôi đã vô tình nhìn thấy những ảo ảnh xuất hiện lúc này.

Tôi gật đầu, rồi bước một mạch về nhà.

Căn nhà của tôi vẫn bình yên như mọi ngày, mấy con gà nhỏ kêu riu rít bên cạnh gà mẹ.

Tôi mở cánh cửa, âm thanh kèn kẹt vang lên, rồi bước tới giường và nằm xuống đó nghỉ ngơi một chút.

Hiện tại tôi muốn suy nghĩ về những thứ đang diễn ra xung quanh mình, đó là thiết hay là ảo và dĩ nhiên là tôi hi vọng sẽ tìm ra được đáp án.

Bên ngoài có tiếng bước chân, tôi đưa mắt nhìn ra đó, hình ảnh của Nguyễn Thành Hiền xuất hiện, sắc mặt anh ta có chút hoảng sợ.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt xanh xao của tôi, anh ta lập tức lo lắng hỏi "Phúc Phúc, Cậu bị làm sao vậy?".

Tôi cười nhạt với hắn một cái, rồi lắc đầu đáp "Không có gì, chỉ là tôi chóng mặt thôi, có lẽ gần đây tôi ăn uống không có điều độ cho mấy, nên bị hạ huyết áp đó đa".

Nguyễn Thành Hiền gật đầu ra vẻ hiểu ý câu nói, nhưng tôi không quan tâm điều đó, liền một mạch hỏi "Anh tới đây tìm tôi, bộ đã xảy ra chuyện gì sao?".

"Chuyện này".

Nguyễn Thành Hiền có chút chần chừ, anh ta thờ dài một tiếng rồi trầm giọng nói của mình mà trả lời "Thiết ra chuyện này chính là người pháp sư tôi mời về, ông nói chuyện về quỷ sông đang trở nên phức tạp và có lẽ với năng lực của ông thì không thể trấn áp được nó đâu đa".

Nghe câu nói, đột nhiên tôi có chút thất vọng, lẽ ra nếu đã mời được một pháp sư ở trấn Hà Tiên, thì nhất định phải làm một điều gì đó, tệ nhất cũng phải tìm ra chỗ ở của thứ quái dị bên dưới sông Hậu".

"Vậy là mọi chuyện đã đi vào ngõ cụt, nhưng còn Lâm bà bà và lão Phan thì sao? Họ đã nghĩ ra cách gì chưa?".

Tôi vội hỏi Nguyễn Thành Hiền, nhưng anh ta buồn bã lắc đầu, đáp "Hai người tội họ cũng chưa nghĩ ra được cách nào khác, tôi nghĩ có thể thấy được mời pháp sư là hi vọng cuối cùng rồi đó đa".

"Vậy rốt cuộc thì phải xử lý làm sao? không lẽ cứ để nó hoành hành như vậy?".

Tôi ra vẻ lo lắng hỏi, Nguyễn Thành Hiền cũng không tốt hơn là mấy, hẳn cũng cảm thấy lo lắng về chuyện này, có thể thấy mọi chuyện đã đi vào ngõ cụt và tội tôi đã thất bại, không còn cách giải quyết nào khác nữa.

Đột nhiên, tôi lại cảm thấy sợ hãi cực kỳ, khi nghĩ tới những manh mối trước đây mình đã nghĩ ra chẳng thu được lợi ích gì.

Vậy rốt cuộc, chuyện quỷ sông hiện tại và quá khứ có liên quan gì với nhau không? Và thứ ở dưới đáy sông có phải là cùng một loại với thứ năm xưa không? Về chuyện này tôi mù mờ hoàn toàn.

"À, mà sắc mặt cậu không được ổn cho mấy, có cần mời thầy lang tới không?".

Nguyễn Thành Hiền đột ngột đổi chủ đề, khiến cho tôi tiếp thu không kịp, ngờ ra một lúc, mới trả lời "Không sao đâu, lát nữa tôi chùng đường phen với đậu xanh uống, là khỏi ngay đó ghen".

Cách làm này, chính là má đã dạy tôi, má nói khi bị hạ huyết áp, chỉ cần ăn một chén chè ngọt thanh là hết.

"Cậu có chắc chắn hết hay không? Nếu cậu sợ gặp thầy lang, hay là để tôi kêu Lâm bà bà qua đây coi sao, bà là người uyên bác, am hiểu nhiều thứ, nhất định sẽ biết cậu nên uống hay ăn gì".

Có vẻ Nguyễn Thành Hiền không tin tưởng vào cách chữa bệnh hạ huyết áp của má tôi, anh ta nhất quyết chọn cách an toàn hơn. Việc mời Lâm bà bà tới đây có lẽ không uổng phí, nhân đó tôi cũng có thể bàn luận với bà, về chuyện quý sông.

Nghĩ vậy, tôi liền gật đầu, đáp "Ừ, vậy thì làm phiền anh rồi".

Lời tôi còn chưa dứt, Nguyễn Thành Hiền đã vụt chạy mất, tôi ngó người ra nhìn anh ta, không biết tại sao cái tên này lại gấp rút như vậy?.

Gần đây thường xuất hiện rất nhiều trận mưa kỳ dị, thời tiết thì thất thường khó đoán, vừa mới mưa lúc nãy giờ đã tạnh dần.

Cái bụng của tôi bất ngờ biểu tình, không hiểu tại sao giờ này tôi lại đói, nghĩ tới nghĩ lui, tôi liền đi xuống nhà sau nấu cái gì đó.

Nhưng lại không thể nào ngờ, vừa bước xuống nhà sau, một con mèo màu đen huyền nhào vô người tôi, nó làm tôi hoảng loạn.

Theo phản ứng tự nhiên, tôi đẩy mạnh nó ra, chỉ có điều con mèo này như có linh tánh, tôi còn chưa kịp hành động thì nó đã nhảy sang một bên.

Nó đưa cặp mắt mèo quái dị nhìn chăm chăm tôi, một trận sợ hãi kỳ lạ nổi lên trong lòng tôi.

"Phúc Phúc".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi dạ một tiếng, lời tôi vừa dứt, đột ngột con mèo đen huyền kia liền chạy mất.

"Sao vậy, cậu nhìn thấy cái gì mà cứ thần thờ như vậy hả?".

Thấy tôi không ra ngoài, mà cứ thần thờ nhìn cái bếp, Nguyễn Thành Hiền khó hiểu lên tiếng hỏi, câu hỏi của hắn làm tôi giựt mình, vội vàng quay lại, nhìn về mặt nghi hoặc của anh ta, mà cố gắng đánh trống lảng "À, Lâm bà bà đâu rồi?".

"Ta ở đây nè, hai đứa làm gì mà không chịu lên nhà trước".

Giọng của Lâm bà bà vang lên, tôi dạ một tiếng, rồi kéo cái tên Nguyễn Thành Hiền lên nhà trước.

"Đúng là thằng Hiền không nói quá, sắc mặt của con xanh xao quá, Phúc Phúc à".

Vừa nhìn thấy tôi, Lâm bà bà lo lắng nói, tôi vội lắc đầu, đáp "Con không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi chút đỉnh là hết à".

"Không sao cái đầu cậu đó, không chữa trị kịp thời sẽ biến thành bịnh nặng đó đa".

Nguyễn Thành Hiền xen vào, anh nói như thể đang quát tôi vậy. Lâm bà bà dờ tay đánh lên đầu hắn một cái, rồi giáo huấn "Nó đang không khỏe trong người, con làm gì mà quát lớn như vậy?".

"À, không sao đâu, con biết ánh hồng có cô ý mà".

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, tôi nhanh chóng xoa dịu mọi người.

Lâm bà bà ảm ừ vài tiếng, rồi hướng Nguyễn Thành Hiền mà nói "Bỏ đi, bây giờ con chạy ra chợ mua cho ta vài lát thịt heo, để ta nấu cháo cho nó ăn".

Nói rồi, bà đưa cho Nguyễn Thành Hiền 5 xu.

Nguyễn Thành Hiền nhìn nhìn tôi một lát, rồi rời đi, tôi biết chuyện kêu anh ta đi mua thịt heo chỉ là cái cớ đuổi khéo của Lâm bà bà thôi.

Nhìn thấy bóng dáng anh ta khuất dần, Lâm bà bà mới nói vào trọng tâm "Từ khi nó trở về từ trấn Hà Tiên, ta luôn cảm thấy nó có chút khác lạ".

"Ý của bà bà là..".

Tôi nghi hoặc hỏi, Lâm bà bà hít một hơi lạnh nói "Tôi biết có phải do ta quá cảnh giác hay không, mà tánh tình cùng cách hành xử của nó có chút gì đó quái lạ".

Tôi vẫn chưa hiểu hết câu nói của Lâm bà bà, liền hỏi tiếp "Bà bà nói rõ hơn chút đi?".

"Khi nó đưa ông thầy pháp về, thì luôn miệng hỏi ông về cách tiêu diệt Quý Sông, nếu cứ như vậy thì không sao? Nhưng nó có nói một câu, khiến cho ta cảm thấy nghi hoặc".

Khi Lâm bà bà nói tới đây, tôi vô thức kích động, vội vàng hỏi "Là câu gì?".

"Chính là, phương pháp phong ấn Quý Sông có điểm yếu gì?".

Tôi tròn mắt khi nghe câu nói này, Nguyễn Thành Hiền muốn tìm điểm yếu của phương pháp phong ấn Quý Sông để làm gì? Rốt cuộc anh ta có phải là Nguyễn Thành Hiền mà tôi quen biết không? Hay anh ta lại là thứ quái dị như Lưư Thành?.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Hiền tế

"Theo con thì, thằng Hiền rốt cuộc là đang có ý định gì?".

Lâm bà bà khẽ hỏi ý kiến của tôi, câu nói quá đột ngột nên tôi cũng không biết trả lời làm sao, đành đáp "Về chuyện ý định của anh thì con không thể đoán được, nhưng có lẽ chuyện này liên quan tới những thứ quái dị xuất hiện gần đây đó đa".

"Vậy ý của con là, có khi nào thằng Hiền cũng giống như thằng Thành, phải không?".

Câu nói của Lâm bà bà đúng với ý nghĩ của tôi, vì vậy tôi gật đầu, nói "Phải, chỉ có điều Nguyễn Thành Hiền có chút không giống hoàn toàn như anh Thành, một mặt là anh có thể xuất hiện trước mọi người, mặt khác anh chưa để lộ ra ý đồ là gì?".

Lâm bà bà gật đầu đồng ý, bà nói thêm "Vậy có lẽ, chúng ta phải tìm cách khiến cho nó hiện rõ ý đồ".

Câu nói của Lâm bà bà đúng, nhưng mà làm cách nào đây?.

"Phúc Phúc, về chuyện sắc mặt con xanh xao như vậy, có phải con đã gặp phải chuyện gì kinh dị không".

Đột nhiên, Lâm bà bà lại chuyển chủ đề, mà câu nói của bà hoàn toàn đúng, không còn cách nào khác để che giấu, tôi đành thành thành thật, kể lại hết mọi chuyện.

Nghe xong câu chuyện của tôi, nét mặt của Lâm bà bà bỗng chốc biến đen, bà nuốt một ngụm nước miếng, nói "Ta không thể chắc chắn nó là thật hay ảo, nhưng ta chắc chắn đây là điềm xấu, có lẽ nạn nhân tiếp theo chính là con".

Câu nói vừa thoát ra khỏi miệng Lâm bà bà, làm tôi vô thức chết đứng, bà cũng nghĩ như tôi, vậy là nạn nhân tiếp theo chính là tôi, chỉ có điều tôi sẽ chết ra sao? Cái chuyện này, tôi biết sẽ tìm được ở đâu. Còn việc hiện tại chính là xác định cuộc đối thoại gần đây tôi hay nghe thấy rốt cuộc có ý nghĩa gì?.

Nghe câu hỏi của tôi, Lâm bà bà trầm ngâm một lúc, rồi thờ dài mà đáp "Chuyện đã tới nước này, ta sẽ kể cho con nghe một chuyện, mà ta đã chôn kín trong lòng hàng chục năm".

Tôi tròn mắt nhìn Lâm bà bà, vậy là bà vẫn còn giấu giếm tôi chuyện gì đó.

Giọng bà khi kể chuyện bắt đầu khàn đi, hơi thở cũng có phần hỗn loạn.

Năm xưa, sau khi vị pháp sư tiên nhân kia thi chuyển pháp thuật, thì một chuyện lạ kỳ đã diễn ra, những ngọn đèn cầy trên bàn phép đều bị một luồng gió lạ thổi tắt. Lâm bà bà và lão Phan sợ hãi rừng mình, tụi họ đồng thanh hỏi "Sao rồi tiên nhon, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?".

Vị tiên nhân kia trầm ngâm suy nghĩ một lát, rồi đáp "Không xong rồi, thứ quý dị dưới đáy sông Hậu đã hấp thụ quá nhiều oán khí, nên công lực đã tăng lên rất nhiều lần, ta e rằng, bản thân ta cũng không phải là đối thủ của nó đâu đa".

"Vậy phải làm sao đây?".

Lâm bà bà gấp gáp hỏi, lão Phan đứng ở cạnh bên cũng lo lắng, chờ đợi câu trả lời.

Vị tiên nhân thờ dài một tiếng, đáp "Chỉ có một cách duy nhất, chính là hiến tế".

"Hiến tế?".

Lâm bà bà vô thức hỏi, lão Phan khó hiểu cũng hỏi "Nhưng mà hiến tế cái gì?".

"Hiến tế một đồng nam, sanh ngày dương, tháng dương, năm dương, mạng hỏa".

Lời nói của vị tiên nhân vừa dứt, Lâm bà bà cùng lão Phan đều đứng, tụi họ run rẩy hoảng sợ, hỏi "Vậy là phải giết người sao đa?".

"Không".

Vị tiên nhân lắc đầu, ông bước tới một cái ghế gần đó, sau khi ngồi xuống liền nói "Không phải tụi ta giết người, mà người hiến tế kia phải cam tâm tình nguyện chết, pháp thuật này mới hiệu nghiệm".

Lâm bà bà và bà về thất vọng nói "Vậy thì coi như không rồi, tìm một người có ngày tháng năm sanh cùng mạng như vậy đã khó rồi, nay phải tình nguyện chết, thử hỏi có người nào mà muốn chết đây?".

Nghe có vẻ hợp lý, lão Phan liền gật đầu đồng ý, nói thêm vào "Đúng vậy, chuyện hiến tế này coi như đi vào ngõ cụt rồi".

"Chưa chắc đâu".

Vị tiên nhân nói trong giọng điệu bình thản, ông nói thêm "Trên đời này, thiên biến vạn hóa, ta tin tưởng chỉ cần tụi ta quyết tâm tìm kiếm, nhất định sẽ tìm được".

Sau buổi tối hôm đó, tụi họ quyết định điều tra khắp thôn Trình Phú, tìm kiếm ai là người có mạng số như vậy.

Sau hai ngày tìm kiếm, cuối cùng họ cũng tìm được một thiếu niên, độ khoảng mười chín tuổi, bộ dạng có chút ốm yếu. Cậu ta tên là Đặng Phong, cha má mất từ lúc cậu ta mười hai tuổi, do không còn người thân nào hết, nên cậu ta phải tự nuôi lấy bản thân, trải qua bảy năm gian khổ, cậu ta tỏ ra trưởng thành hơn nhóm thiếu niên cùng tuổi.

Khi ngó ý về chuyện tế lễ, cậu ta lúc đầu nhất quyết không đồng ý, cũng bởi vì sống sót gần đó năm, cậu ta hiểu rõ mạng sống quý giá tới cỡ nào.

Lâm bà bà cùng lão Phan khuyên mãi cũng không được, cuối cùng vị tiên nhân đành ra tay, ông thuyết phục cậu ta suốt một ngày, kể cho cậu ta nghe những chuyện kinh khủng nếu không phong ấn quý sống, tai hại trước mắt chỉ là số nhỏ, nếu để lâu để dài nhất định sẽ còn kinh khủng hơn nữa.

Cậu ta nghe những lời này liền trầm tư suy nghĩ, do mất người thân từ nhỏ, nên cậu hiểu được cảm giác mất mát kia, vì vậy cậu liền đồng ý.

Buổi tế lễ sau đó diễn ra mau chóng, tới giờ phút này, Lâm bà bà vẫn không hiểu, tại sao vị tiên nhân luôn hỏi Đặng Phong cái câu "Con có suy nghĩ kỹ chưa? có nguyện ý không?".

Nghe xong câu chuyện Lâm bà bà kể, cùng lúc xấu chuỗi lại những cuộc đối thoại trước đó trong mơ hồ tôi đã nghe được, thì đúng thật là rất ăn khớp. Nhưng mà vẫn còn một chuyện tôi không hiểu, tới cuối cùng tại sao tôi lại có thể nghe được những lời đối thoại năm xưa? Hay đây chính là mưu kế của quý sống, nhằm khiến cho tôi tin tưởng chuyện của hiện tại sẽ giống như năm xưa, đồng thời nó đang vẽ đường cho tôi đi.

Không xong rồi, nếu là như vậy thật, thì chắc chắn kết cục của hiện tại sẽ không giống với kết quả năm xưa.

Hiện tại tôi phải làm sao đây, vị tiên nhân thì không có, người hiến tế cũng không có, mọi chuyện như thể đi theo manh mối, rồi cuối cùng bị ai đó bẻ gãy giữa đường.

"Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Giọng của Nguyễn Thành Hiền vang lên, tôi cùng với Lâm bà bà nhìn mình một cái, liếc liếc mắt nhìn nhau mà đồng thanh đáp "Không có gì, chỉ là nói về bệnh hạ huyết áp thôi".

Tuy Nguyễn Thành Hiền vẫn còn mắt bự mắt nhỏ nhìn tui tôi, nhưng mà anh ta vẫn thuận theo ừ ừ vài tiếng, rồi đưa cho Lâm bà bà gói thịt heo.

Lâm bà bà hướng tôi, ra hiệu không được kể chuyện lúc này cho Nguyễn Thành Hiền nghe, rồi cầm lấy gói thịt heo, nói "Thôi, ta xuống bếp nấu cho con nồi cháo thịt, ăn vô sẽ đỡ hơn".

"Vậy làm phiền bà bà rồi".

Lời tôi vừa dứt, Lâm bà bà liền một đường bước vào nhà bếp.

Nguyễn Thành Hiền đợi bà đi một lúc, rồi mới chậm chậm hỏi tôi "Rốt cuộc là hai người đang nói với nhau chuyện gì vậy đa?"

Nghe hẳn hỏi, tôi định lấy lý do nào đó che đậy, nhưng mà sau khi suy nghĩ lại, tôi liền nói "Tui tôi lúc này nói chuyện về quý sông".

"Bộ có manh mối nào rồi sao?"

Lời nói của anh ta tràn đầy hy vọng, tôi làm bộ ầm ừ vài tiếng rồi nói "Cách thì có đó, chỉ có điều anh phải tuyệt đối giữa bí mật đó đa".

Nguyễn Thành Hiền ngó người ra nhìn chăm chăm vào tôi một lúc, rồi vội vàng đáp " Dĩ nhiên rồi, cậu nói nhanh lên đi, tôi đang gấp gáp muốn biết đây".

"Thực ra thì cách này hơi khó, vào ngày rằm tháng này, lúc đó là thời điểm cực âm, quý sông sẽ hội tụ âm khí, lúc đó tui ta có thể cảm nhận được vị trí của nó, chỉ cần dùng tầm đao đâm vào nó, chắc chắn nó sẽ bị phong ấn".

Tôi cố gắng suy nghĩ ra một câu chuyện hợp lý nhất có thể, không ngờ Nguyễn Thành Hiền vừa nghe liền tin là thiệt, anh ta gấp gáp hỏi "Rằm tháng này sao? Hồng phải là tối ngày mốt sao? Nhưng mà tầm đao là gì? Tui mình có nó chưa?"

"Tầm đao là một cây đao khá nhỏ, được làm bằng thân cây dâu tằm, loại cây có thể trừ tà, diệt yêu ma, chỉ là hiện tại tui ta không có, vì vậy phải tìm cho ra nó, mặt khác do đêm rằm chỉ còn hai ngày thôi, nên lại càng phải gấp gáp tìm cho bằng được, nếu để lỡ mất cơ hội này, tui ta sẽ phải chờ tới đêm rằm tháng sau, lúc đó nói hồng chừng quý sông đã cực mạnh, ngay cả tầm đao cũng không thể phong ấn nó được".

Thực sự mà nói, tôi chỉ muốn tách Nguyễn Thành Hiền ra khỏi chuyện này, bởi vì mọi nghi vấn đều tập trung trên người anh ta, nếu loại kẻ nghi ngờ ra chuyện này, tôi tin tưởng chuyện Quý Sông mình có thể thuận lợi hơn để giải quyết. Không nằm ngoài dự đoán của tôi, Nguyễn Thành Hiền liền nói "Vậy thì chuyện tìm tầm đao cứ để tôi lo, cậu cùng với mọi người cứ ở đây chuẩn bị mọi thứ cho tốt đi"

Nói rồi, anh ta liền rời đi, cái hành động này của anh ta càng khiến cho tôi cảm thấy anh ta có vấn đề.

"Thằng Hiền đi đâu mà như ma đuổi vậy?"

Giọng của Lâm bà bà vang lên ở phía sau, làm dòng suy nghĩ của tôi bị đứt đoạn, tôi cười cười nói "Chỉ là anh ta muốn tìm kiếm tầm đao thôi".

"Tầm đao?"

Lâm bà bà vừa ngồi xuống cạnh tôi, vừa ngạc nhiên hỏi, tôi chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện.

Sau khi nghe xong, bà ra vẻ khó hiểu hỏi "Tại sao con phải làm như vậy? Rốt cuộc là có dự tính gì rồi".

"Thiệt ra một mặt con muốn cách li kẻ bị nghi vấn như anh Hiền ra khỏi kế hoạch của tui ta, mặt khác con muốn dùng khoảng thời gian hai ngày này điều tra coi thử, rốt cuộc thì chúng ta đã bắt đầu sai từ lúc nào".

Lời của tôi vừa dứt, Lâm bà bà đột nhiên bày ra bộ mặt lo lắng, nói "Tình trạng hiện tại của con không ổn lắm, nếu còn vướng vào chuyện này nữa, ta e là..".

"Không sao đâu".

Tôi chen ngay vào câu nói còn dang dở của Lâm bà bà, trầm giọng nói thêm "Thực ra bệnh hạ huyết áp chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn trước mắt, chính là làm sao để diệt trừ quý sông".

Những lời tôi nói, Lâm bà bà đều hiểu hết, nhưng mà tôi luôn cảm thấy bà vẫn không đồng tình với chuyện này.

"Kềng".

Âm thanh vật kim loại rớt xuống đất, vang lên giòn giã, tui tôi liền quay về phía đó.

Ở trong gian bếp, trong ánh sáng mờ tối tỏa ra của ánh sáng mặt trời buổi chiều tà, một con vật đen huyền với đôi mắt sáng rực đang nhìn chăm chăm vào tui tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Bù tiểu thơ

Tôi có thể nhận ra ngay lập tức, nó chính là con mèo đen huyền lúc này tôi gặp.

Lúc định đứng lên đuổi nó đi, Lâm bà bà liền kéo tôi lại, tôi khó hiểu quay sang thì bị nét mặt tối sầm của bà làm sợ hãi, bà trầm giọng nói khe khẽ "Nó là linh miêu đó, đừng có chọc nó"

Tôi tròn mắt nhìn sang con mèo đen được Lâm bà bà kêu là linh miêu, thiệt sự ngoài màu đen cùng đôi mắt sáng kỳ dị ra, tôi còn cảm thấy nó rất quái lạ.

"Loài linh miêu có linh tánh, nó thường xuất hiện ở nơi có oán khí nồng nặc, ta nghĩ cái thứ dưới đáy sông Hậu, đã tỏa ra oán khí thu hút nó tới".

Lâm bà bà thì thảo nói, tôi nghe những lời bà nói, liền nảy ra một ý nghĩ, liền hỏi "Nếu nói như vậy, thì linh miêu tới đây là để trừng trị quý sông sao?".

"Nếu là như vậy thì tốt rồi, ta từ nghe vị tiên nhân nói, loài linh miêu bản thân có linh tánh, nhưng mà phải được chỉ đạo bởi một người hợp mạng số, mới có thể trừng trị quý sông, nếu không tìm ra được người này, thì việc xuất hiện của linh miêu là một điềm xấu".

Lâm bà bà nói trong sự hoang mang, tôi vẫn còn chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói, liền hỏi "Nhưng mà điềm xấu gì chứ?".

Nghe câu hỏi của tôi, bà hít một hơi lạnh, rồi nhìn sang con mèo đen mà trả lời "Không có người chỉ đạo nó, lúc này quý sông sẽ lợi dụng linh lực vốn có của linh miêu, chính là hồi sinh oán linh, con đã nghe câu chuyện, khi linh miêu nhảy qua người chết, người đó sẽ sống lại chưa? Đó là ví dụ điển hình nhất. Nhưng đó chưa hoàn toàn đúng, bởi vì người sống lại kia, trên cơ bản là một ác quỷ".

Tôi khẽ rung mình, vội nhìn sang con mèo đen, thật sự nếu để chuyện đó xảy ra, thì chẳng phải không những không trừ khử quý sông, mà còn khiến cho nó thêm nhiều sức mạnh hơn sao?.

Hiện tại, chuyện trước mắt chính là tôi gặp Trần Tiến Khoa, hỏi hắn về người chết tiếp theo là ai và chết như thế nào, có thể người chết tiếp theo là tôi, nên tôi phải chuẩn bị tinh thần trước, nhằm tránh những tình huống nguy hiểm. Mặt khác, tôi phải tìm ra được người có cùng mạng số với con mèo đen, có như vậy mới có thể trừ khử quý sông được.

Sau khi Lâm bà bà đi về, con mèo đen cũng đột ngột biến mất, nguyên buổi tối ngày hôm đó, tôi chẳng nhìn thấy nó đâu hết.

Sáng ngày hôm sau, tôi chuẩn bị mọi thứ thiết kỷ lưỡng, sau đó lên trần. Trước mắt tôi phải tìm được Trần Tiến Khoa.

Sờ cảnh sát ở trên trần tự nhiên hôm nay có chút kỳ lạ, khác hẳn với lần trước tôi tới. Vừa định bước vào trong, thì tôi bị ai đó đụng phải, té ngay xuống đất.

Còn đang hoang mang, thì một giọng nói vang vang lên "Xin lỗi, anh có sao không?".

Tôi đưa mắt nhìn lên, thì ra là một cô gái, nhìn cô ta có chút lo lắng, tôi liền đáp "Không sao, tôi không sao hết".

"Phúc Phúc, sao cậu lại tới đây?".

Trần Tiến Khoa đột ngột xuất hiện sau cánh cửa, hắn có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

"À, tôi có chuyện muốn nhờ vả anh, nên mới tới đây?".

Tôi vừa phui phui bụi trên quần áo vừa trả lời, Trần Tiến Khoa nhìn chăm chăm tôi, nghi hoặc hỏi "Bộ ở dưới thôn Trình Phụ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?".

"Không có".

Tôi vội lắc đầu, đáp "Ở dưới thôn không có xảy ra chuyện gì hết, chuyện tôi nhờ anh là chuyện riêng đó đa".

"À".

Trần Tiến Khoa ra vẻ hiểu rõ, liền quay sang cô gái lúc nãy, nói "A, vậy thất lễ với Bùi tiểu thư rồi, lần sau tôi sẽ mời cô một bữa cơm tạ tội".

"Không sao đâu, nếu Trần đội trưởng có việc rồi thì tôi xin phép đi trước đa".

Vị Bùi tiểu thư kia ra vẻ đoan trang khách sáo nói, Trần Tiến Khoa tỏ vẻ khó xử tiễn cô ta đi một đoạn, sau đó vội vàng quay lại, thúc giục tôi vào trong rồi hà nói

"Vị Bùi tiểu thư kia?".

Tôi vô thức lên tiếng hỏi, Trần Tiến Khoa ngăn người ra một lúc, rồi trầm giọng nói "Cô là tiểu thư nhà họ Bùi, tên Bùi Tuệ Linh, lần này tới đây tìm tôi là để nhận lại xác người thân đó đa".

"Xác người thân?".

Nghe tôi hỏi trong sự ngạc nhiên tột độ, Trần Tiến Khoa thở dài một tiếng, rồi lấy một tập hồ sơ, lật trang đầu tiên của nó ra, mà nghiêm túc nói "Xác người thân của cô, chính là nạn nhân nữ trong vụ án liên hoàn dưới sông Hậu".

Lời này của hắn khiến tôi nhớ tới một chuyện, liền hỏi "Ý anh là, cái xác nữ trôi sông, mở đầu cho hàng loạt chuyện kỳ dị sau đó hả?".

"Ừ".

Trần Tiến Khoa gật đầu, nói thêm "Sáng hôm nay, tôi vừa tới sở thì đã nhìn thấy cô đang ngồi bên trong chờ, sau khi giới thiệu qua loa, cô mới kể về một sự việc kỳ lạ lung lắm đa".

Theo lời của Bùi Tuệ Linh thì đầu tháng trước, chị của cô ta vì cự cãi với cha mình mà bỏ trốn, lý do cự cãi chính là vì một chàng trai lạ mặt, cái người này cô ta chưa từng gặp qua, chỉ nghe chị mình kể lại rằng, hắn rất đẹp trai, đa tài đa nghệ, chừng chạc chu đáo, dịu dàng ấm áp. Một hình tượng mà hầu hết thiếu nữ Nam Kỳ Lục Tỉnh thời đó đều yêu thích.

Sau khi chị cô ta bỏ đi, người trong Bùi gia ra sức tìm kiếm, nhưng lại kỳ lạ thay, cho dù lùng sục khắp mọi nơi vẫn không tìm được, hết như chị cô ta bốc hơi bay mất vậy.

Gần đây, chị cô ta về báo mộng, nói rằng chị ta bị rút xuống sông, chết rất thảm, cơ thể rất lạnh và rất nhớ người nhà.

Sau khi nói lại chuyện kỳ lạ này cho cha mình biết, ông liền sai người tìm kiếm khắp các khu vực của sông Hậu gần đó.

Nhưng mà chẳng tìm được manh mối gì, bởi vì vậy, cô ta đành thử vận may tới sở cảnh sát hỏi thử, biết đâu họ đã tìm được, nào ngờ thiệt hên, vừa mới nói ra những chi tiết về người chị gái kia, Trần Tiến Khoa ngay lập tức nghĩ tới xác nữ trôi sông kia, hắn vội đem tấm hình đen trắng hơi mờ ra, vừa nhìn thấy tấm hình cô ta liền rơi nước mắt, luôn miệng kêu "chị hai".

Nghe Trần Tiến Khoa kể hết toàn bộ câu chuyện, đột nhiên tôi phát hiện ra một nghi điểm, rốt cuộc chàng trai kia là ai? Nếu chị gái của Bùi Tuệ Linh bỏ nhà đi, thì chắc chắn sẽ cao chạy xa bay cùng với hắn, vậy mà kết cục chị ta chết, còn hắn thì không có một chút manh mối nào.

"Thôi bỏ qua chuyện đó đi, rốt cuộc cậu tới đây nhờ tôi giúp chuyện gì?".

Trần Tiến Khoa bỗng đứng lên tiếng hỏi, làm tôi vô thức giật mình, dòng suy nghĩ cũng theo đó mà đứt đoạn.

Tôi âm ừ vài tiếng rồi đáp "À, tôi muốn mượn anh bộ hồ sơ án mạng năm xưa đó đa".

Câu nói của tôi vừa dứt, Trần Tiến Khoa liền mắt bự mắt nhỏ nghi hoặc nhìn chăm chăm tôi. Chỉ có điều hắn không hỏi gì hết, chỉ lẳng lặng đi lấy bộ hồ sơ đưa cho tôi.

Cũng như lần trước, bộ hồ sơ này có chút cũ kỹ, tôi cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể lật từng trang. Rồi dừng lại ở một trang cuối cùng.

Nạn nhân cuối cùng của vụ án năm xưa là một chàng trai trẻ, tuy nhiên khác với những vụ án trước đó, cậu ta không bị chết đuối dưới sông, mà ngược lại cậu ta bị một con dao đâm vào bụng, do mất máu quá nhiều mà chết.

"Nạn nhân này không có gì kỳ lạ hết, tôi cảm thấy cái chết quá đơn thuần so với những án mạng trước".

Trần Tiến Khoa vừa nói vừa nhìn nhìn vào bộ hồ sơ, tôi thờ dãi một tiếng rồi nói "Tôi thì lại không nghĩ như vậy".

Nghe tôi nói vậy, Trần Tiến Khoa lộ vẻ ngạc nhiên, hần thân người ra, hỏi "Tại sao cậu lại nói vậy?".

"Anh nghe tôi giải thích nè".

Tôi đóng bộ hồ sơ lại, rồi chậm rãi giải thích "Với cái chết này, tụi ta có ba nghi vấn chính. Thứ nhất, nếu trước đó những vụ án kia đều giống nhau và được xếp vào loại vụ án liên hoàn, vậy thì với cái chết này phải giải thích làm sao đây, khi mà nó hoàn toàn trái ngược với những vụ án trước đó. Thứ hai, sau vụ án này thì không còn xuất hiện thêm một vụ án nào nữa, dù là trước đó liên tiếp xuất hiện các vụ án trôi sông. Thứ ba, hung thủ giết cậu ta và những người kia có phải cùng một người hay không, và tại sao hung thủ lại dừng hành vi cuồng sát kia?".

Lời của tôi vừa dứt, Trần Tiến Khoa liền rơi vào trầm tư, hần hình như cũng cho rằng những suy luận của tôi rất hợp lý.

"Khoan đã".

Trần Tiến Khoa đột ngột lên tiếng, khiến cho tôi giật mình, nhìn chăm chăm hắn mà hỏi "Bộ trong suy luận của tôi có gì sai sao đa?".

"Không phải".

Hắn lắc đầu, nói "Suy luận của cậu hết sức hợp lý, chỉ có điều tôi không tài nào hiểu được, vì sao cậu lại muốn coi bộ hồ sơ án mạng năm xưa, bộ cậu đã tìm ra manh mối gì rồi sao?".

"Thiệt ra thì tôi không tìm được manh mối nào hết, chỉ là gần đây tôi luôn thấy ảo giác, Lâm bà bà nói đó có lẽ là dấu hiệu của nạn nhân tiếp theo đó đa".

Hết cách, tôi phải nói thiệt cho Trần Tiến Khoa nghe, sau khi nghe xong, hắn càng ra vẻ khó tin, hỏi "Ảo giác sao? Nhưng mà ảo giác gì mới được".

"Đội trưởng Trần".

Tôi còn chưa kịp kể cho hắn nghe, thì bên ngoài có tiếng vọng vào. Tôi và hắn không hẹn cùng quay sang, xuất hiện sau cánh cửa là một cậu cảnh sát trẻ, sắc mặt hoang mang, dáng vẻ hấp tấp chạy vào.

Trần Tiến Khoa đứng bật dậy, khó hiểu hỏi "Có chuyện gì mà hốt ha hốt hải vậy?".

Cậu cảnh sát kia thờ hỏn hển, đáp "Có chuyện lớn rồi, lúc sáng anh kêu tôi đi đào thi thể của Bùi tiểu thư, khi tụi tôi đào lên thì chẳng thấy thi thể đâu?".

"Đào thi thể sao?".

Tôi khó hiểu quay sang hỏi Trần Tiến Khoa, hắn chắc lưỡi một cái rồi đáp "Đây là yêu cầu của Bùi Tuệ Linh, cô muốn ngay lập tức đem thi thể của chị mình về an táng từ tế nhưng không ngờ chuyện kỳ dị này lại xảy ra".

Nghe được những lời này, tôi cảm thấy cực kỳ hoang mang, mọi chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp, án mạng cuối cùng khác biệt với các vụ còn lại, chàng trai bí ẩn mà chị của Bùi Tuệ Linh yêu thiết ra là ai? Còn nữa, thi thể không thể nào tự dưng biến mất như vậy được.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ thì Trần Tiến Khoa đã cùng cậu cảnh sát kia rời đi. Thiệt tình tôi cũng muốn coi sự thể ra sao, liền ba chân bốn cẳng đuổi theo bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Nữ quỷ

Nơi chôn thi thể của chị Bùi Tuệ Linh nằm ở khu vực gần bờ sông Hậu của thôn Trinh Phụ, vì vậy tụi tôi rất khá nhiều thời gian mới tới đó được.

Khi tới nơi, thì đã thấy một nhóm cảnh sát đang tụ tập gần một cái hố. Trần Tiến Khoa vội vàng bước tới đó, sau khi quan sát cái hố một lượt liền nghiêm giọng hỏi "Các cậu mau kể lại rõ ràng mọi chuyện cho tôi nghe".

Một cậu cảnh sát ra dáng trưởng nhóm nhất liền bước tới, nói "Thưa đội trưởng Trần, lúc sáng theo lệnh của anh, tụi em tới khu vực chôn thi thể của Bùi tiểu thư mà đào, không ngờ đào mãi mà chẳng thấy cái xác đâu, chỉ có cái chiếu quấn quanh thi thể là còn ở dưới huyệt mộ".

"Trước khi đào mộ, các cậu có nhìn thấy dấu vết đào bới nào không?".

Nghe câu này của Trần Tiến Khoa, tôi liền hiểu ngay ý hắn, thực chất thì hắn muốn biết có kẻ nào tới đây trộm thi thể, nhằm tiêu hủy chứng cứ không?.

Nhưng mà cậu cảnh sát kia vội lắc đầu, đáp "Không có, xung quanh mộ mọc đầy cỏ dại, không thấy dấu vết đào bới nào hết".

Câu trả lời này khiến cho Trần Tiến Khoa có chút chấn động, ngay cả tôi cũng cảm thấy hoang mang. Vậy rốt cuộc cái xác làm sao mà biến mất.

Sau đó Trần Tiến Khoa cho nhóm cảnh sát về, hắt một mình ở lại để quan sát mọi thứ. Lúc này, tôi cũng bước tới coi thử cái huyệt mộ.

Cái huyệt mộ rất sâu, đúng thật là tụi họ đã cố gắng đào để tìm ra cái xác, chỉ có điều là đã phí công.

Trong lúc tôi đang quan sát cái huyệt, thì Trần Tiến Khoa nhíu mày nhìn chăm chăm vào cái chiếu đã từng quấn quanh thi thể.

Thấy hắt có vẻ say sưa, tôi liền bước tới coi thử. Cái chiếu do nằm khá lâu dưới đất nên đã bị mục nát ít nhiều, hình dạng cùng màu sắc đã thay đổi.

Trần Tiến Khoa cầm một nhánh cây, lật qua lật lại cái chiếu để coi thử có manh mối nào hay không.

Tôi đứng bên cạnh quan sát mãi vẫn không thấy gì, định bỏ cuộc. Nhưng mà lúc này một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Âm thanh hết sức ma mị, như thể sắp sửa có thứ gì đó đáng sợ sẽ xuất hiện. Tôi nhìn xung quanh để tìm kiếm, thì bỗng nhiên nhận ra, bầu trời đang bắt đầu tối dần, mấy đám mây đen không biết từ đâu, ùng ùng kéo về, che phủ bầu trời đang ngập nắng.

Trần Tiến Khoa hình như cũng nhận ra điều khác thường, hắt đứng bật dậy, nhìn xung quanh một lượt, rồi kéo tôi về phía hắt mà nói "Bám sát lấy tôi"

Sau câu nói, hắt rút khẩu súng lục ra, lên còi sẵn sàng bắn bất kỳ thứ kinh dị nào sắp xuất hiện.

Âm thanh càng lúc càng nghe rõ, đó là tiếng khóc thút thít của một cô gái, tiếng khóc này nghe mà nổi hết da gà.

Một làn sương khói mỏng bắt đầu giăng khắp không trung, Trần Tiến Khoa ra vẻ hoang mang, hỏi "Chuyện gì đang xảy ra vậy đa?".

Tôi rất muốn nói cho hắt biết, thứ đáng sợ sắp xuất hiện kia là cái gì, nhưng mà không biết mở lời ra sao, nên cứ cứng miệng.

Bầu trời bắt đầu đổ mưa, một trận mưa rào, trong làn sương khói, hình ảnh của một cô gái xuất hiện.

Tóc tai và quần áo cô ta ướt sũng, nhưng lại không phải vì dầm mưa gây ra, mà như thể vừa lội từ dưới sông lên.

Mái tóc che đi hầu hết khuôn mặt, nên tôi không thể nhìn thấy dung mạo thực của cô ta ra sao.

Trần Tiến Khoa đưa cao khẩu súng lục hướng về cô ta, hắt nhíu mày hỏi "Rốt cuộc cô là người hay là quỷ?".

Câu nói rất lớn, nhưng điều tôi chú ý tới chính là ý tứ trong câu đó, đây chẳng phải là hắt đã bắt đầu nghi ngờ, những chuyện này cơ bản không phải do con người làm sao?.

Cô ta không hề tâm tới câu hỏi kia, mà cứ ở xa xa khóc thút thít. Đây có lẽ là lý do khiến cho tôi tin tưởng nhất, cô ta chính là quỷ, bởi vì khi hóa thành quỷ tâm trí sẽ chỉ lưu lại một ý niệm, nhớ thì tìm, đau khổ thì khóc, hận thì trả thù. Chỉ có vậy.

Không nghe lời hỏi đáp, Trần Tiến Khoa có chút căng thẳng, hắt bước tới một bước, nói lớn "Cô mau trả lời, không thì tôi nổ súng đó đa".

Câu nói vừa dứt, cô gái kia vẫn không nhúc nhích gì, cứ ở đó khóc, có vẻ như cô ta không để ý tới nhóm người tụi tôi.

"Anh Khoa, tôi nghĩ là, tụi mình đi về thì hơn?".

Tôi ngó ý, Trần Tiến Khoa vội lắc đầu, đáp "Không được, có lẽ cô gái kia chính là nhân chứng, đây là cơ hội hiếm có, tôi không thể bỏ lỡ được".

Nghe câu này của hắt, tôi chỉ biết cười khò, rốt cuộc hắt định đối thoại với quỷ ra sao? Khi mà có lẽ nó chính là hung thủ của hàng loạt vụ án này.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, thì Trần Tiến Khoa đã bước tới phía cô gái, theo tình hình này, thì có lẽ hắt muốn hỏi cho ra lẽ.

Một trận hoảng sợ nổi lên trong lòng, tôi vội vàng đuổi theo ngăn hắt lại, nhưng mà vừa theo kịp hắt, thì một chuyện quái dị xảy ra.

Làn sương khói tan dần, cô gái ngưng khóc, mái tóc ướt dẫm nước khẽ rung động. Trần Tiến Khoa cảm thấy có chuyện khác lạ, liền vô thức dừng bước.

Một hương vị kỳ lạ lan tỏa khắp mọi nơi, mùi vị khiến cho người ta cảm thấy đau khổ. Còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đang diễn ra, thì mái tóc che mặt của cô gái đột nhiên hất tung lên, để lại một khuôn mặt đang bị phân hủy, hai con mắt bị lộ ra kinh dị, da thịt trên mặt đã dần mục nát.

Trần Tiến Khoa giựt mình một cái khi nhìn thấy cảnh tượng này, hắt vội vàng đẩy tôi về phía sau, hô lớn "Cậu cứ ở phía sau tôi, nếu có cơ hội thì hãy chạy đi đa".

Tôi định từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của hắt, tôi đành phải làm theo. Đây có lẽ là lần đầu tiên Trần Tiến Khoa tạo cho tôi cảm giác, hắt là một người uy vũ, những lời của hắt khiến người nghe phải tuân theo.

"Phăng".

Một tiếng súng xé tan bầu không gian tĩnh lặng vang lên, viên đạn bay thẳng tới chỗ nữ quỷ, nó trượt qua đầu, làm cho một mớ tóc tai rớt xuống đất.

Nhưng không biết tại sao, những đoạn tóc bị xén lại lập tức mọc đầy đủ như xưa, quái dị hơn chính là mớ tóc rớt xuống đất, y hệt như những con rắn, lăn lộn trên mặt đất một hồi rồi biến thành cát bụi.

Còn chưa hết ngạc nhiên, nữ quỷ liền gào thét, ả chỉ tay vào phía tụi tôi, mà quát "Coi tụi bây đã làm gì nè, tóc của tao bị tụi bây xén, tụi bây có biết ả rất thích mái tóc này không?".

Âm thanh vang vọng như từ cõi âm ti, tràn ngập vào trong tâm trí. Do đây không phải là lần đầu tiên tôi đối diện với thứ kinh dị như vậy, nên cũng chẳng bắt ngờ là mấy, liền nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề "Người cô nói là ai? bộ anh ta thương cô lắm sao?".

Tôi thiệt sự muốn từ nữ quỷ truy lùng ra manh mối, và có lẽ người ả vừa nhắc tới có liên quan mật thiết tới quỷ sông, mà nói không chừng kẻ kia chính là quỷ sông.

Nghe câu hỏi của tôi, nữ quỷ cười lớn, đáp "Dĩ nhiên rồi, ả từng nói, trên thế gian này, ả chỉ thương một mình tao thôi".

"Nếu anh ta thương cô thiệt sự như vậy, thì tại sao lại không ở bên cạnh cô lúc cô đau buồn như vậy?"

Tôi cố gắng đưa nữ quý vào quỹ đạo đã đặt sẵn, từng bước từng bước khiến cho ả phải khai ra toàn bộ những gì ả biết.

Nữ quý đột nhiên không trả lời câu hỏi của tôi, ả trầm tư một lúc, hình như đang suy nghĩ tới chuyện gì đó.

Trần Tiến Khoa lúc này mới trấn tĩnh tinh thần, hấn nhìn tôi mà hỏi "Rốt cuộc cậu định làm gì? Thứ kia chính là quý đó ả".

"Đừng lo, tôi biết mình đang làm gì mà".

Nghe những lời này của tôi, Trần Tiến Khoa càng trở nên khó hiểu, hấn mắt bự mắt nhỏ nhìn chăm chăm tôi.

"Á".

Đột ngột nữ quý hét lớn lên, đôi mắt chuyển thành màu đỏ, mái tóc đầm nước phút chốc giăng kín mọi nơi như mạng nhện.

"Phảng".

Trần Tiến Khoa hình như cảm thấy mọi chuyện không ổn, hấn liền bắn một phát đạn, viên đạn bay thẳng về phía nữ quý, nhưng không ngờ nó đã bị một mớ tóc làm lệch hướng, bắn vào một thân cây gần đó. ả nhìn chăm chăm vào tụi tôi mà gào hét lên.

"Ảnh không bỏ rơi tao, nghe rõ chưa, ảnh không phải vì tao không còn là tiểu thư của Bùi gia mà phụ tao".

"Tiểu thư của Bùi gia sao?"

Tôi và Trần Tiến Khoa không hẹn mà đồng thanh hỏi. Nếu thực sự là vậy, thì tại sao Bùi tiểu thư lại hóa thành quý, trong chuyện này có khi nào liên quan tới quý sông không? Mà khoan đã, tôi chợt nhận ra một chuyện, chính là cái tên ả yêu, có khi nào hấn chính là quý sông?.

Còn chưa kịp định thần lại, thì một mớ tóc của nữ quý bắn về phía tụi tôi, Trần Tiến Khoa nhanh nhẹn kéo tôi nhào sang hướng khác để né tránh.

Mưa bắt đầu rơi nặng hột hơn, mọi chuyện đã đi vào rối loạn, khẩu súng của Trần Tiến Khoa không thể làm gì được nó, tôi thì chẳng có chút tài pháp gì để đấu với nó hết. Hiện tại cứ tránh đòn như vậy cũng không phải là cách hay.

Oán khí của nữ quý lúc này vô cùng nhiều, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ở trên đỉnh đầu có một làn khói đen đang lơ lửng biến chuyển không ngừng.

"Oán khí nhiều quá, nếu không tiêu diệt nó, chắc chắn sẽ hóa thành lệ quý mất".

Tôi sợ hãi lên tiếng, Trần Tiến Khoa đưa ánh mắt hoảng loạn nhìn chăm chăm vào nữ quý. Có vẻ như giờ phút này, hấn đã tin tưởng trên đời này có những thứ quái dị, được kêu là quý.

"Reng reng".

Một trận tiếng chuông bỗng vang lên, âm thanh này rất quen thuộc, hình như tôi đã nghe thấy nó ở đâu rồi.

"Phúc Phúc".

Giọng của lão Phan vang lên, tôi cùng Trần Tiến Khoa quay về hướng ông. Trong làn sương khói mờ ảo, hình ảnh của ông hiện ra, với bộ bà ba trắng, trên tay cầm một vật kỳ lạ, gấn đây chuông linh lan.

"Lão Phan, nơi đây nguy hiểm lắm, đừng tới gần".

Tôi cố gắng dùng hết sức bình sinh hét thật lớn, lão Phan đã già rồi, thân thù cũng không tốt như nhóm thanh niên tụi tôi, nếu ông mà tới đây, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm.

Đáp lại câu nói của tôi là một nụ cười, lão Phan đột nhiên cười, nó khiến cho tôi ngạc nhiên, từ lúc tới đây sinh sống, tôi chưa từng nhìn thấy ông cười bao giờ. Không biết nụ cười này có ý tứ gì? Tại sao trong tình trạng nguy hiểm như vậy, ông còn mỉm cười? Hay là ông đã chuẩn bị sẵn tinh thần trước khi tới đây?.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Chuông trấn hồn

Tôi còn chưa hiểu hết bí ẩn của nụ cười, thì lão Phan đã tiến tới chỗ nữ quý. Vừa nhìn thấy ông, nữ quý liền gào lên "Ông già kia, bộ ông tới đây để cứu tụi nó sao?".

Lão Phan không trả lời ả, một đường tiến tới. Nhìn thấy điều này, ả tức điên lên, quát "Thiệt hỗn xược, nếu vậy ta sẽ giết ông trước đã".

Vừa dứt lời, một mớ tóc của ả vung lên cao, sau đó bắn thẳng về phía lão Phan. Chứng kiến cảnh tượng này, tôi và Trần Tiến Khoa không biết làm sao, chỉ hoảng loạn, hô lớn "Cẩn Thận".

Viễn tưởng lão Phan sẽ né tránh, không ngờ ông không làm vậy, mà ngược hướng đón tấn công mà bước tới. Trong khoảnh khắc tưởng chừng như ông sẽ bị mớ tóc xuyên qua người, thì tiếng chuông vang vọng lên.

"Á".

Nữ quý bất ngờ gào thét, mớ tóc tấn công lão Phan cũng xụi lơ như cộng bún thiêu.

Không chần chừ, lão Phan tiếp tục rung chuông, tiếng chuông ngân càng lúc càng lớn. Nữ quý như thể bị điên loạn, cứ hét ầm lên "Đừng rung chuông nữa, âm thanh thiệt khó nghe lung

lắm đa".

"Đây là chuông trấn hồn, vì vậy đối với ma quỷ khó nghe là điều hiển nhiên".

Lão Phan chậm rãi nói, lúc này tôi mới nhận ra, đúng thật là lão Phan đã chuẩn bị sẵn võ khí trước khi tới đây. Nhưng mà tại sao ông lại biết nữ quý sẽ xuất hiện ở đây.

"Sao ông lại đối đầu với ta, ta và ông chẳng hề quen biết mà".

Nữ quý

gào thét từng chữ trong đau đớn, lão Phan thờ dài một tiếng, nói "Chẳng phải lúc này mây định giết tao sao? Đúng thật tao với mây chẳng hề có ân oán, nhưng việc mây không chịu đầu thai, mà ở lại đây hại người trong thôn, chính lý do này đã đủ thích đáng để tao tiêu diệt mây".

Những lời này của lão Phan, khiến tôi nghĩ tới một cách lý giải cho chuyện ông tại sao xuất hiện ở đây đúng lúc như vậy, có lẽ là ông đã để ý tới nơi chôn nữ quý, chỉ đợi thời cơ ả xuất đầu lộ diện, sẽ ngay lập tức tiêu diệt.

Lão Phan tiếp tục rung chuông, âm thanh càng ngân càng lớn, kéo theo tiếng gào thét của nữ quý càng trở nên điên cuồng. Nhận thấy tình hình đang dần có lợi, tôi và Trần Tiến Khoa lùi về một bên để tránh làm vướng tay vướng chân lão Phan.

"Được rồi, bây giờ ta sẽ xài chiêu cuối cùng".

Vừa dứt lời, lão Phan lấy từ trong người ra một cái túi nhỏ, bên trong toàn bộ là tro bụi. Tôi còn chưa ý thức được tác dụng của nó là gì, thì ông đã hất từng nhúm tro vào người nữ quý.

Tro bụi chạm tới đâu, da thịt của nữ quý bị thiêu cháy tới đó, ngọn lửa màu lam cháy một cách chậm chạp, điều khiến cho tôi cùng Trần Tiến Khoa ngạc nhiên chính là, dù trời đang mưa, nhưng ngọn lửa vẫn cháy, giống hệt như nước mưa vô dụng với ngọn lửa này.

"Đây là tro của cây dâu tằm hòa tan với máu tiên nhân, có tác dụng trừ tà, diệt quỷ. Ngọn lửa xanh lam kia là lam thánh hóa, cho dù có là nước cam lộ, cũng khó lòng dập tắt".

Lão Phan chậm rãi giải thích, từng câu từng chữ của ông khiến cho tôi nghĩ tới một chuyện, rốt cuộc lão Phan còn giấu bao nhiêu bí mật nữa, năm xưa những chuyện Lâm bà bà không biết, có khi nào lão Phan biết hay không? Mà nhắc tới đây tôi đột ngột nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, năm xưa chẳng phải lão Phan đã được vị tiên nhân kia truyền dạy pháp thuật hay sao?.

Vậy tại sao, lúc quý sông xuất hiện, ông lại chẳng ra tay gì hết, mà còn đưa cho một người chưa từng biết sử dụng thuật Chứng Quỷ như Nguyễn Thành Hiền thực hiện?.

"Lão già, ông đã thành công rồi, dụ ta xuất đầu lộ diện".

Một giọng nói âm lãnh vang vọng, từ phía sau nữ quý, một cô gái bận bộ bà ba đỏ máu xuất hiện.

Cô ta hướng nhìn tui tôi, rồi cười nhạt một cái, nói "Vậy là, mọi chuyện nên kết thúc được rồi đa".

Tôi và Trần Tiến Khoa vẫn còn đang ngỡ ngàng, chưa biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, thì lão Phan đã cười lớn, nói "Cũng lâu rồi không gặp, không ngờ mây lại mau chóng phá bỏ phong ấn như vậy".

Câu nói này, đã làm tôi thông suốt, thì ra cô gái kia chính là quý sông, lâu nay luôn ẩn nấp dưới sông Hậu.

"Quá khen rồi".

Cô ta vừa mỉm cười vừa đáp, sau đó hướng sang phía tôi mà hỏi "Lần trước gặp mặt, chưa kịp chào hỏi câu nào mà cậu đã chạy mất, lần này ta sẽ vừa chào vừa tiếp cả bọn luôn, có được không?".

Tôi giựt mình mạnh một cái, đột nhiên nhớ tới, có lần tôi đã nhìn thấy cô ta trong ảo giác, nhưng mà đó chỉ là ảo giác thôi mà, sao bây giờ lại trở thành sự thực rồi. Hay là, những ảo giác tôi từng nhìn thấy đều là thật?.

"Muốn giết tui tao sao, mây cũng ngao mạn quá rồi, chẳng phải năm xưa mây đã bị tui tao phong ấn một lần, bây giờ lại muốn chui đầu vào rọ lần nữa sao?".

Lão Phan ngừng khi kiên định, đầy khí chất, ông tạo cảm giác lúc này đây, ông là người duy nhất có thể trừng trị quý sông.

"Ngao mạn?".

Quý sông cười lớn, nói "Đúng vậy, hiện tại không phải chỉ có một mình ta là đối thủ của các ngươi, mà vẫn còn một người ẩn trong bóng tối, đang ra sức giúp ta, chống lại các ngươi".

Nghe câu này, tôi vô thức nghĩ ngay tới Nguyễn Thành Hiền, anh ta là người duy nhất có khả năng.

Trong lúc tui tôi đang nói chuyện với quý sông, thì nữ quý đã bị đốt cháy thành tro, không để lại một chút dấu vết nào hết.

Quý sông nhìn sang đống tro tàn của ả mà nhếch mép cười, nói "Một ả đàn bà ngốc nghếch, không biết lượng sức mình, ngay cả hấn mà cũng muốn yêu".

"Cô cũng biết hấn là ai sao".

Tôi vô thức lên tiếng hỏi, quý sông khẽ gật đầu, đáp "Dĩ nhiên rồi, chính hấn là người đứng sau mọi chuyện mà".

Nhóm người tui tôi vừa nghe thấy liền chấn động tinh thần, vậy là không phải do quý sông tung hoành, mà là do một người khác làm, và lúc này tôi mới hiểu ra một chuyện, mọi thứ có chút biến đổi so với năm xưa, là do một kẻ khác đã lợi dụng cái tên quý sông mà gây ra.

Nhưng mà kẻ đó làm như vậy để làm gì? Nếu là quý sông thì còn có thể lý giải được, nhưng với nguồn oán khí lớn như vậy, hấn không thể nào hấp thụ được?.

"Thôi, đã hết thời gian giải thích, bây giờ ta sẽ từ từ giết chết từng người một, ai muốn chết trước nè?".

Quý sông cười lớn sau câu nói, ngữ khí của ả như thể mèo vờn chuột. Tôi cùng Trần Tiến Khoa không biết làm gì, ngay cả một nữ quý còn đầu không lại huống hồ bây giờ lại là quý sông, có lẽ lúc này chỉ có lão Phan mới có khả năng tiêu diệt ả.

Lão Phan nhìn nhìn quý sông một lúc, rồi rung chuông, tiếng chuông trấn hồn vang lên liên hồi. Nhưng mà kỳ lạ thay, quý sông một chút động tĩnh gì cũng không có, ả cứ bình thường như chẳng bị âm thanh làm nhiễu loạn đầu óc.

Quý sông bước tới một bước, cười lớn, nói "Ha ha ha, ông xài chuông trần hồn sai đối tượng rồi, bản thân ta vốn không phải là ma quỷ hay oán linh gì hết".

Câu nói khiến cho tụi tôi chấn động, nếu nói vậy thì chuông trần hồn cùng tro diệt quỷ cũng vô dụng với ả rồi.

Không chần chờ thêm nữa, quý sông điều khiển một mớ tóc của mình bắn thẳng về phía lão Phan. Nhìn thấy mớ tóc đang hướng về phía mình, lão Phan chậm rãi đưa cây trượng có gắn chuông trần hồn lên đỡ, mớ tóc vô thức bám vào thân trượng. Bất lấy thời cơ, lão Phan rung trượng, khiến cho chuông ngân, mớ tóc kia vô thức bốc cháy.

Quý sông ngay lập tức hét lên, ả vội vàng thu mớ tóc bị cháy xén về, trợn mắt nhìn chằm chằm vào lão Phan.

Lúc này, ổng mỉm cười, nói "Tao quên nói với mày một chuyện, ngoài chuông trần hồn và tro diệt quỷ ra, tao còn có trượng nhiễm huyết nữa. Cây trượng đã ngấm với máu, loại máu đã được dùng để phong ấn mấy năm xưa đó, đúng thiết là sự phụ của tao không tính lắm, Người nói, một ngày nào đó mày sẽ phá phong ấn mà tái xuất, nên đã làm ra thứ này để đón tiếp mày".

"Được, lão tiên nhon thúi kia cũng có tài đó, nhưng mà hiện tại nếu chỉ có như vậy thì sẽ mãi mãi chẳng thể nào tiêu diệt được ta đâu".

Quý sông tuy rất tức giận trước hành động đốt tóc của lão Phan, nhưng mà ả vẫn ngạo mạn nói lên một sự thật, điều mà tụi tôi vô cùng lo lắng.

Nói rồi quý sông lại tiếp tục bắn từng mớ tóc liên tục về phía tụi tôi. Lão Phan thì có thể đỡ được những mớ tóc này, còn tôi và Trần Tiến Khoa chỉ biết né tránh những đòn tấn công, cũng vì vậy mà sức lực của tụi tôi hao hụt nhanh chóng.

"Phúc Phúc, bây giờ cứ như vậy cũng không ổn, nên tôi nghĩ là, cậu hãy tìm cơ hội mà thoát thân, tôi cùng bác Phan ở lại phòng thủ, thà chết hai người còn hơn là ba người mà!".

Trần Tiến Khoa vừa thờ hồn hèn vừa nói, nghe những lời này của hắn, tôi cảm thấy hết sức nặng nề, trong lòng nổi lên một trận rối rắm, nếu hiện tại cứ ở đây mà không giúp được gì, thì càng vướng tay vướng chân tụi họ, còn nếu tôi mà bỏ chạy thì chẳng phải là kẻ ham sống sợ chết sao?m

"Phúc Phúc, ta nghĩ lời của đội trưởng Trần rất phải, hiện tại bọn ta chỉ có thể phòng ngự mà không thể nào tiêu diệt được nó đâu, con mau tới chỗ đền Huyền Võ với bà Lâm, nơi đó là nơi duy nhất an toàn".

Lời của lão Phan cũng cực kỳ yếu ớt, coi bộ ổng không còn đủ sức phòng ngự bao lâu nữa rồi.

Cảm thấy tình hình hết sức nguy cấp, tôi đành cắn môi bỏ chạy, nhưng mà người tính không bằng trời tính, một mớ tóc của quý sông đã quấn lấy chân của tôi.

Ngay lập tức, tôi có thể cảm nhận được những sợi tóc đang hút dần tinh lực của bản thân, có lẽ chỉ sau vài phút, tôi sẽ trở thành cái xác chết.

Cái cảm giác chết chóc đang tiến gần, khiến cho tôi cố gắng cọ quấy, nhằm để thoát ra khỏi mớ tóc kia. Trần Tiến Khoa cùng lão Phan đang bị vướng phải những mớ tóc khác, nên chẳng thể nào chạy sang giúp đỡ.

Hai bàn tay của tôi như thể diên cuồng, cứ thay phiên nhau tháo những sợi tóc ra khỏi cổ chân, nhưng kỳ dị thay, càng cố tháo, những sợi tóc kia càng trở nên siết chặt hơn, cơ hồ muốn cắt đứt luôn cổ chân của tôi.

Hiện tại mà nói, tôi không quan tâm tới đau đớn khi bị mớ tóc siết lấy, mà đang cảm thấy sinh lực của bản thân dần yếu đi, hành động cũng vì vậy mà chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Con mèo đen

Tương chừng như mọi thứ đã kết thúc, không ngờ phía bên kia, lão Phan lại xuất ra một tuyệt chiêu bí ẩn.

Ông ném một cái lưới màu đỏ lên người quý sông, cái lưới đỏ vừa chạm vào ả, một làn khói mỏng chợt xuất hiện, kèm theo đó là tiếng la hét của ả.

Lão Phan mỉm cười, nói "Đây là hồng huyết võng đã được nhuộm máu, tao định dùng nó để bắt giữ kẻ kia, nhưng không ngờ, hiện tại phải dùng nó với mày rồi".

Quý sông hừ lớn một tiếng, cố gắng dùng hết sức quát "Giỏi lắm lão già thúi, nhưng cho dù ông có phong ấn được ta đi chăng nữa, thì hắn cũng sẽ không trùng bước đâu, tâm ma của hắn rất lớn".

Nghe ả nói tôi càng cảm thấy mù mờ, rốt cuộc "hắn" mà ả nói là một kẻ ra sao? Tâm ma của hắn thiệt ra là gì? Mà khiến cho hắn phải giết nhiều người như vậy?.

"Chuyện về tên kia, tao đã có cách khác, hiện tại thì mày lo cho mày trước đi".

Lão Phan vừa nói vừa kéo cái lưới, quý sông tuy rất đau đớn, nhưng khí lực của ả không nhỏ chút nào, ả vội vàng dùng sức vùng vẫy để thoát khỏi hồng huyết võng.

Trong lúc đó, mớ tóc quấn ngay cổ chân của tôi cũng đã bắt đầu lỏng dần, Trần Tiến Khoa từ xa tiến lại gần, lo lắng hỏi "Phúc Phúc, cậu có sao không đa?".

Tuy sinh lực hiện tại của tôi rất yếu, nhưng mà tôi không muốn người khác lo lắng, liền lắc đầu đáp "Không sao".

Hắn nhìn tôi một cái, rồi nhanh chóng tháo mớ tóc trên cổ chân phụ tôi. Nhìn bằng mắt thường thì mớ tóc khá ít, nhưng mà khi tháo gỡ thì mới phát hiện chúng rất nhiều, tháo mãi vẫn chẳng hết.

"Kỳ lạ quá, sao tháo hoài mà không hết?".

Trần Tiến Khoa nghi hoặc hỏi, tôi hít một hơi sâu, đáp "Có lẽ sinh lực của quý sông chưa bị tiêu tán hết, nên vẫn chẳng thể nào tháo gỡ được".

Câu nói này của tôi, đồng nghĩa với việc, chỉ cần phong ấn được quý sông, thì ngay lập tức mớ tóc này sẽ tự tháo ra.

"Còn chưa chịu thua?".

Lão Phan ở phía bên kia quát lớn, trên nét mặt của ông đã xuất hiện một tia kiệt sức, nếu như tình trạng này cứ tiếp tục, tôi e là tình thế sẽ bị lật ngược.

Quý sông cười lớn, đáp "Thua à, ông cũng tự cao quá đó đã".

Vừa dứt lời, à vội vàng vẩy vung, định thoát khỏi cái lưới.

Nhưng mà lão Phan vẫn quyết liệt kéo cái lưới, không cho nó thoát khỏi. Đột ngột gió nổi lên, khiến cho cây lá xào xạc toát tả.

Làn khói sương cũng bắt đầu dày đặc hơn, phía sau quý sông như ẩn như hiện một bóng người.

"Meo".

Còn chưa kịp nhìn rõ bộ dạng của kẻ kia, thì tiếng mèo gào lên. Âm thanh rất lớn, khiến cho tụi tôi không lạnh mà rùng mình.

Khi tiếng mèo dứt, trong làn sương khói một con mèo lao thẳng ra, hướng tới chỗ lão Phan. Do quá bất ngờ nên ông không kịp né, và ngay lập tức bị con mèo cào một đường vào tay.

"A".

Lão Phan đau đớn la lên, tôi trong lòng cảm thấy có chuyện không tốt, liền vội vã chạy tới chỗ ông, mặc cho mớ tóc của quý sông còn quấn lấy cổ chân.

Con mèo nhìn thấy tôi, liền ngưng hoạt động. Lúc này, tôi mới nhận ra nó chính là con mèo đen đã xuất hiện ở sau bếp nhà tôi. Nhưng mà chẳng phải nó là linh miêu sao? Tại sao vô duyên vô cớ lại tấn công người khác?

"Hắc miêu! Mau tấn công luôn thẳng nhóc đó cho ta".

Một thanh âm lạnh lẽo vang vọng, nghe mà lạnh cả xương sống lưng. Con mèo nghe thấy mệnh lệnh, thì ngay lập tức nhào về phía tôi, lão Phan đứng ở bên cạnh liền đẩy tôi ra một bên.

Cú đẩy tuy không mạnh, nhưng khiến cho tôi té xuống đất, cũng vì vậy mà cú tấn công của con mèo đen không thành.

Nó đưa đôi mắt kinh dị nhìn chằm chằm vào tôi, rồi nhào về phía tôi.

"Phăng".

Tiếng súng vang lên, tôi quay sang thì nhìn thấy Trần Tiến Khoa vội vàng chạy tới đỡ tôi đứng dậy.

Viên đạn nhắm tới con mèo đen, nhưng kỳ dị thay, nó đã né tránh được, hiện tại đang đứng cách xa tụi tôi vài mét, và đang quan sát nhất cử nhất động của tụi tôi.

"Cậu có sao không?".

Trần Tiến Khoa hỏi, tôi vội lắc đầu, đáp "Tôi không sao, nhưng mà lão Phan có vẻ không ổn".

Vết thương do linh miêu cào liên tục chảy máu, tôi không biết do lão Phan đã già nên máu đông chậm, hay là đây là linh lực của linh miêu gây ra.

"Ta vẫn ổn, chỉ có điều hiện tại không thể thi chuyển chú thuật, coi tình hình này, thì lành ít dữ nhiều rồi".

Lão Phan vừa nói, vừa xé một mảnh vải trên bộ bà ba ra băng bó vết thương. Những lời ông nói rất chính xác, tụi tôi lúc này như trúng chọi với đá vậy.

"Phăng".

Trần Tiến Khoa lại tiếp tục bắn một phát đạn nữa, hần quay sang tôi và lão Phan, lớn tiếng nói "Cho dù là có chết đi chăng nữa, tôi cũng phải chiến đấu tới cùng".

Nghe những lời này, tôi không biết nên nói gì, bởi lẽ dù sao Trần Tiến Khoa cũng là một cảnh sát, hần có tinh thần hy sinh và chiến đấu tới cuối cùng. Nên cho dù nói gì đi nữa cũng vô ích.

Phát đạn kia của hần dễ dàng bị mớ tóc của quý sông hút ra. Con mèo đen nắm lấy cơ hội, ngay lập tức nhào về phía Trần Tiến Khoa.

Tôi vội vàng đẩy hần ra, hiện tại ba người tụi tôi, chỉ có Trần Tiến Khoa là lợi hại nhất, vì vậy không thể để hần bị thương được.

Con mèo đen không tấn công được Trần Tiến Khoa thì đổi hướng, nhào về phía tôi. Do không dự bị tình huống này, nên tôi bị nó cào một đường dài.

Máu bắt đầu chảy ra, do linh lực của nó quá lớn khiến cho máu cứ chảy ra không ngừng.

"Á".

Tôi còn chưa kịp định thần trước tình huống này, thì quý sông đột nhiên hét lên đau đớn.

À vừa vung vẩy liên tục, lão Phan nhìn nhìn một hồi rồi như hiểu ra gì đó, vội nhìn tôi nói "Phúc Phúc, nhìn tóc của nó kia".

Nghe ông nói, tôi liền chú ý tới tóc của quý sông, những sợi tóc dày quý lực khi nãy đã dần mềm nhũn, chúng như bị cái gì đó làm mất đi sức mạnh.

"Thì ra là vậy, kẻ sanh ra để phong ấn quý sông".

Giọng nói vang vọng lạnh lẽo của tên kia vang lên, tôi còn chưa hiểu hết ý nghĩa của câu nói đó, thì lão Phan vui mừng nói "Phúc Phúc, con coi, là do máu của con chạy xuống mớ tóc của quý sông, nên mới khiến cho nó mất đi quý lực".

"Nhưng mà sao có thể chứ, con không phải tiên nhân, cũng chưa từng học pháp thuật, làm sao có loại máu này được".

Tôi ngờ ngác hỏi, lão Phan bước tới gần, giải thích "Thiệt ra, không cần phải là tiên nhân, hay pháp sư mới có loại máu này, năm xưa cậu nhóc bị hiến tế cũng có loại máu như vậy".

Hai chữ "hiển tế" âm vang trong đầu, vậy là tôi không phải là nạn nhân tiếp theo, mà chính là người hiển tế.

"Cái gì mà hiển tế chứ? Ông nói gì tôi không hiểu?".

Trần Tiến Khoa mặt mũi lên tiếng, lão Phan biết mình đã lỡ miệng, đành im lặng không trả lời.

Nhìn thấy mọi chuyện lúc này, tôi nghĩ chỉ có cách hiển tế bản thân, mới có thể phong ấn được nó, chắc chắn đây là do số phận đã định đoạt.

"Phúc Phúc, có phải cậu biết chuyện gì không?".

Thấy nét mặt trầm tư của tôi, Trần Tiến Khoa nghi hoặc hỏi. Tôi thờ dãi, cảm thấy mọi chuyện đã không thể giấu giếm được nữa, liền nói "Tôi nói anh nghe, dù anh tin hay không thì đây cũng là sự thật, án mạng năm xưa chính là do quý sông kia gây ra, có một vị tiên nhân giúp đỡ, bằng cách hiển tế một đồng nam có mạng cách đặc biệt để phong ấn nó, chính vì vậy mà án mạng không tiếp diễn nữa. Hiện tại, quý sông đã phá bỏ phong ấn, án mạng năm xưa lặp lại, và tôi là người được chọn dâng hiển tế đó đây".

"Cái gì chứ, đây chẳng phải là mê tín dị đoan sao?".

Trần Tiến Khoa kéo tôi ra xa lão Phan, hẩn dử tợn nhìn chăm chăm vào tôi.

"Tôi biết, anh là một người cảnh sát, luôn tin khoa học, chuyện hiển tế hết sức huyền hoặc khiến cho người ta khó lòng tin tưởng được, nhưng mà năm xưa cách này đã hiệu nghiệm, nên tôi nghĩ tại mình không còn cách lựa chọn nào khác nữa".

Nghe những lời này của tôi, Trần Tiến Khoa có chút hoang mang, có lẽ hẩn biết đối với tình hình này, nếu không phong ấn quý sông thì có rất nhiều người chết nữa.

"Nói nhảm đủ rồi, bộ tui mầy nghĩ tao sẽ cho tui mầy dễ dàng hành động sao?".

Tên kia ở phía xa lên tiếng, giọng nói mang đầy vẻ ngạo mạn. Lão Phan ở phía bên kia kéo tôi về, ông không nói không rằng, một đường lấy máu của tôi, rồi về gì đó lên thân trọng.

"Chữ là bùa, máu là chú, tâm niệm diệt trừ quỷ ma, đã là quý sông, trọn đời phải bị giam ở dưới đáy sông Hậu".

Ông hô lớn câu khẩu quyết, sau đó ném cây trọng về phía quý sông. Tiếng chuông trấn hồn vang lên liên hồi, cây trọng cắm vào ngực của quý sông, khiến cho ả kêu la thảm thiết, vùng vẫy điên cuồng, cũng may nhờ có lưới máu phủ xung quanh nên đã giam cầm được ả.

"Hắc miếu, mau tấn công thẳng nhóc thúi đó cho ta".

Âm thanh tức giận gào lớn, Trần Tiến Khoa vội vàng đứng ở phía trước cản lại, có vẻ hẩn muốn đối phó với con mèo đen.

Tôi rất hoang mang, lần trước nó mới cào cái đã khiến cho tôi mất rất nhiều máu, nếu nó cào một lần nữa, nói không chừng tôi sẽ mất nửa cái mạng.

Nhưng mà tôi không tài nào ngờ được, con mèo đen không những không tấn công tui tôi, mà ngược lại nó lại nhảy lên trên ngọn cây, hướng về phía tên kia.

"Ha ha ha, mầy không ngờ tới trường hợp này đúng không?".

Lão Phan cười lớn, hướng tên kia nói. Tôi không hiểu ý nghĩa của câu nói liền hỏi "Là sao vậy ông Phan?".

"Là như vậy, linh miếu bản thân nó đã có linh tánh, lúc đầu tấn công tui ta là do nó chưa cảm nhận được máu của người sẽ phong ấn quý sông. Nhưng sau khi nó cào con chấy máu, chắc chắn trên móng vuốt của nó đã dính một ít máu, khiến cho bản thân nó hiểu được, người khác chế quý sông đã xuất hiện, nó không thể làm càn được nữa".

Lời của lão Phan rất rõ ràng, nó làm tôi nhớ tới lời của Lâm bà bà trước đó đã nói, loài linh miếu này nếu không có người áp chế, nhất định sẽ bị quý sông lợi dụng. Vậy thì hiện tại tôi chính là người áp chế nó, nên nó không còn nghe lời tên kia nữa.

"Hừ, con mèo thúi, nếu mầy không ra tay, thì để tui tao ra tay".

Tên kia gầm gừ, rồi tiến về phía tui tôi. Hình ảnh của hẩn bắt đầu rõ ràng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đền thần Huyền Võ

Đột nhiên con mèo đen từ trên cây nhảy xuống người tên kia. Nó tấn công hẩn giống như đã tấn công tui tôi lúc nãy.

"Đội trưởng Trần làm phiền anh đưa thẳng nhóc này tới đền thần Huyền Võ".

Lão Phan vừa nói với Trần Tiến Khoa vừa thúc giục tôi đi. Tôi hiểu ý của ông, để thực hiện nghi thức phong ấn, tôi phải tới đền thần Huyền Võ để làm lễ.

Nhưng mà nếu để ông ở lại thì cho dù phong ấn được đi chăng nữa, trong lòng tôi cũng sẽ cảm thấy khó chịu. Vì vậy, đành bịa ra một lý do.

"Không được, không có ông thì làm sao thực hiện nghi lễ được?".

"Còn có bà Lâm, bà biết nên làm những gì mà".

Câu nói khá nhỏ, có vẻ như sức lực của ông đã không còn bao nhiêu, nếu không mau tịnh dưỡng thì mất mạng như chơi.

"Anh Khoa, lão Phan không xong rồi, tôi nhờ anh dìu ông, tôi có thể tự mình đi được".

Tôi hướng Trần Tiến Khoa đưa ra chủ ý, hẩn ngay lập tức đồng tình với chủ ý của tôi, một đường hướng tới lão Phan mà giúp ông di chuyển.

Hiện tại, tụi tụi phải tới đền thần Huyền Võ ngay, nhưng vì nó nằm khá xa nơi này nên khá tốn thời gian cùng công sức.

Trên đoạn đường đi, tụi tụi chẳng nhìn thấy ai, làn khói nhang phủ lên mọi thứ, không gian yên tĩnh tới lạnh người.

"Không nên chú ý tới mọi vật xung quanh, tà thuật cùng oán khí đã che đi người dân trong thôn rồi".

Lão Phan cố sức giải thích, tụi tụi cùng Trần Tiến Khoa gật đầu.

"Meo".

Một tiếng mèo kêu thét kêu lên, tụi tụi biết rõ đó là âm thanh của linh miêu, chắc chắn nó đã xảy ra chuyện rồi.

"Lẹ lên, lẹ lên".

Vừa thúc giục, lão Phan vừa cố gắng bước nhanh hơn.

"Reng reng".

Tiếng chuông trầm hờn kêu lên không ngừng, một trận sợ hãi nổi lên trong lòng tụi tụi, thiết ra phía sau đang xảy ra chuyện gì, có phải tên kia đã giết chết linh miêu và phá bỏ trượng trấn quý sông của lão Phan không?

"Sắp tới rồi, tụi tụi đang chờ cậu đó đa".

Giọng nói của một chàng trai quen thuộc vang lên bên tai, nó cắt ngang dòng suy nghĩ của tụi tụi.

Nhưng mà khi nhìn xung quanh thì chẳng thấy ai, vậy giọng nói kia rốt cuộc là của ai?.

Đền thần Huyền Võ xuất hiện sau làn khói nhang ngút ngàn, lão Phan ngay lập tức kêu lên "Bà Lâm mau trấn đền".

Bên trong, Lâm bà vội vã chạy ra, trên tay cầm theo một cái hũ, vừa nhìn thấy tụi tụi, bà liền sợ hãi hỏi "Chuyện gì vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà mọi người lại thành ra như vậy?".

"Vô trong trước rồi nói".

Trần Tiến Khoa đáp lời, lão Phan hít một hơi thật dài, nói "Lập trận trước đã".

Lâm bà bà gật đầu, rồi lấy từ trong hũ ra một nắm tro, mau chóng rải khắp cổng đền, vừa rải bà vừa niệm gì đó.

Lời niệm vừa dứt, làn khói nhang xung quanh tụi tụi đột nhiên biến mất. Tụi tụi ngạc nhiên nhìn bà, Lâm bà bà hiểu được tụi tụi muốn hỏi gì, liền giải thích "Đây là tro nhang lấy trong lư hương của thần Huyền Võ, nó có tác dụng trấn đền, ngăn cản tà ma, quỷ quái".

"Thôi vào trước đi, tụi ta phải làm lễ một cách nhanh chóng nhất có thể, trước khi thứ kia tới".

Lão Phan vội vàng lên tiếng, ông gấp gấp bước vào, khiến cho tụi tụi cũng trở nên vội vã hơn.

"Làm lễ? Nhưng mà là lễ gì chứ?".

Lâm bà bà khó hiểu hỏi, Trần Tiến Khoa thờ dài đáp "Lễ hiến tế, nhằm phong ấn quỷ sông và tên quỷ ma kia".

Càng nghe Lâm bà bà càng trở nên mù mờ, bà lại hỏi tiếp "Nhưng mà ai là người hiến tế, và tên quỷ ma hai đứa nói là ai?".

Trần Tiến Khoa một đường giải thích "Tên quỷ ma tụi con nói, chính là kẻ đứng đằng sau mọi chuyện quái dị này, còn người hiến tế chính là....".

"Là con đó, số mạng của con hợp với người hiến tế vì vậy...".

"Cậu định hiến tế bản thân sao?".

Một giọng nói khá lớn vang lên, tụi tụi bị giọng nói đó làm bất ngờ, liền ngay lập tức nhìn về phía đó.

Hình ảnh của Nguyễn Thành Hiền xuất hiện trước mắt tụi tụi, chỉ có điều, không phải anh ta đang tìm Tầm Dao sao? Vì cái gì lại xuất hiện ở đây?.

Tụi tụi khó hiểu nhìn sang Lâm bà bà, bà thờ dài đáp "Ta cũng hết cách, lúc trưa nó nôn nóng chạy dò đền, nói là đã tìm được tầm dao làm bằng thân của cây dâu tằm gì đó".

Nguyễn Thành Hiền bước vội tới chỗ tụi tụi, trợn mắt rồi tra hỏi "Sao cậu lại bất ngờ, không lẽ chuyện tìm kiếm Tầm Dao để phong ấn là giả, mà sự thật chính là muốn đuổi tụi tụi đi, để mọi người thuận tiện hành động, phải không?"

"Hiên, con im đi".

Lão Phan ở bên trong hét lớn, ông bước vội ra bên ngoài, quát "Giờ là lúc nào rồi hả, ở đó mà còn tra hỏi, mau thực hiện lễ tế thôi".

Lâm bà bà nghe vậy, liền kéo tụi tụi vào bên trong. Nguyễn Thành Hiền tuy còn bất mãn chuyện kia, nhưng hiện tại anh ta chỉ có nuốt con tức vào trong, vội vàng bước vào chung với tụi tụi.

Vừa bước chân vào bên trong, một sức mạnh kỳ lạ quán lấy đầu óc tụi tụi, nó vừa quen thuộc cũng vừa lạ lẫm.

"Rồi, giống như ngày xưa, Phúc Phúc mau quỷ gối trước bàn thờ thần Huyền Võ, rồi nghe ta hỏi mà trả lời".

Lão Phan vừa nói vừa chỉ về phía trước bàn thờ, tụi tụi vội vàng làm theo. Vừa quỷ xuống, bắt chợt đầu óc của tụi tụi trở nên mông lung.

Một hình ảnh hiện ra trước mắt, đó là khung cảnh của một ngọn miếu cũ nát, một cô gái cùng một chàng trai đang thành tâm chắp tay, đứng ở cạnh bàn thờ, ở phía trước bàn thờ là một

chàng trai trẻ đang quỳ gối, cạnh cậu ta là một vị tiên nhân.

"Phúc Phúc, con làm sao vậy?".

Nhìn thấy tôi có vẻ mông lung, lão Phan lo lắng hỏi, câu hỏi khiến cho tôi trấn định lại tinh thần, ngay lập tức lắc đầu, đáp "Không, con không sao, ông cứ thực hiện nghi lễ đi".

Lão Phan gật đầu, niệm lầm bầm cái gì đó, rồi dùng giọng nói rất vang hỏi "Con có nguyện ý chết hay không?".

"Có".

Tôi thành tâm đáp, tuy nhiên câu hỏi này hình như tôi đã nghe thấy ở đâu rồi thì phải? Lão Phan nuốt nước miếng, hỏi tiếp "Con có nguyện ý hy sinh bản thân để cứu mọi người không?".

"Có".

"Cho dù chết, con có oán hận không?".

"Làm sao mà không oán hận?".

Câu hỏi của lão Phan vừa dứt, thì giọng nói của tên quỷ ma vang lên, nó khiến cho tôi giật mình, ngay lập tức nhìn sang.

Trước cửa đền, một hình ảnh kinh dị xuất hiện. Có thể nói đó là một cái xác đang thối rữa dần, tuy tóc vẫn dài và bám vào đầu, nhưng một phần da đầu đã biến mất, để lại xương hộp sọ trắng ngà kinh dị. Khi hắn đứng đối diện với tôi, lúc đó tôi mới nhận ra, nửa bên mặt của hắn đã bị thối rữa, trông trắng lòi ra như thể muốn rớt xuống đất, cái áo bà ba rách rưới, để lộ phần da thịt đang bị dòi bọ gặm nhấm.

"Sao mày có thể phá bỏ kết giới được?".

Lâm bà bà ngạc nhiên hỏi, tên kia cười khinh bỉ, đáp "Mấy cái trò con nít chỉ có thể đối phó với quỷ sông, làm sao đối phó với ta được đa".

"Mày rốt cuộc là gì? Không phải quỷ cũng không phải vong linh".

Lão Phan ra vẻ tức giận hỏi, tên kia nhìn về phía ông, trả lời "Ông muốn biết ta là ai, thì hãy hỏi cái tên hèn nhát trú ẩn bên trong tượng thần Huyền Võ kia".

Vừa nói hắn vừa chỉ tay về phía tượng thần, tôi tôi đều hết sức hoang mang trước câu nói đó.

"Chỗ này là nơi linh thiêng, làm gì có thứ dơ bẩn dám bự gan lớn mật trú ẩn được".

Nguyễn Thành Hiền tức giận quát, tên kia không thèm để ý tới anh ta, hắn một đường chỉ vào tượng thần, quát lớn "Đồ chết nhát, tới giờ vẫn còn muốn trốn sao?".

Bức tượng vô thức chấn động, khiến cho tôi giật mình. Nhưng mà sau đó lại im bất, như chưa hề xảy ra chuyện gì vậy.

"Giờ".

Tên kia thấy vậy, liền tức giận gầm lên một tiếng rất lớn. Hắn nhò một bên cửa lên, rồi ngay lập tức ném nó về phía tôi.

Trong khoảnh khắc, Trần Tiến Khoa nhào tới ôm lấy tôi, rồi lăn trên mặt đất để tránh cánh cửa. Không ngờ cánh cửa lại ném trúng bức tượng thần Huyền Võ, khiến cho nó bể nát.

Còn chưa hiểu hết mọi chuyện, thì bên trong tượng thần bốc lên một làn khói trắng. Tên kia nhìn thấy liền cười nói "Cuối cùng mày cũng chịu xuất hiện".

Lời vừa dứt, lớp khói kia tụ lại ở trước bàn thờ, rồi chậm rãi tạo thành hình dạng của một chàng trai trẻ.

Đó là một chàng trai hiền lành, mái tóc đen, dễ nhìn và có thể thấy bộ bà ba trên người cậu ta có thể đoán ra cậu ta thuộc dạng nghèo khó của thôn.

"Phong Phong, sao lại là con?".

Lâm bà bà hỏi trong ngạc nhiên, nước mắt bà tuôn trào, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bà khóc đau đớn như vậy.

Chàng trai trẻ chưa kịp trả lời, thì lão Phan đã chen vô, giọng ông trầm đi kỳ lạ "Phong Phong, tại sao năm xưa con không đi đầu thai, mà vẫn còn ở trong đền tới bây giờ chứ?".

Nghe tới đây, tôi chợt nhớ ra một chuyện, người năm xưa hiến tế tên là Đặng Phong, không lẽ là người này sao?

"Con xin lỗi, tại vì..".

"Mày bị mất tâm ma, nên không thể đầu thai".

Tên kia đột nhiên lên tiếng, sau câu nói hắn liền cười lớn, rồi nói thêm "Năm xưa do mày có tâm ma, nên không thể nào toàn tâm toàn ý phong ấn quỷ sông, năm xưa do mày có tâm ma nên không thể đầu thai được, năm xưa do mày có tâm ma nên mới có tao của ngày hôm nay".

"Phong Phong, lời của hắn là sao vậy?".

Lâm bà bà khó hiểu hỏi, Đặng Phong nhìn bà mà bày ra vẻ mặt ân hận, đáp "Năm xưa trong phút chốc con có ý niệm không nguyện ý chết, nên không thể phong ấn quỷ sông, đồng thời thân xác sau khi con chết đã bị tâm ma chiếm giữ, hắn chính là nó".

Đặng Phong vừa nói vừa chỉ về phía tên kia, vậy là cái xác mục rữa kia chính là thân xác của Đặng Phong.

"Vậy tại sao cậu lại trốn ở trong tượng thần Huyền Võ chứ?".

Nguyễn Thành Hiền tức giận hỏi, Đặng Phong xin lỗi một tiếng, rồi đáp "Tôi sợ đối diện với tâm ma của mình, năm xưa mọi người đã kỳ vọng rất nhiều vào tôi, nhưng mà tôi lại có tâm ma, khiến cho mọi chuyện càng trở nên kinh khủng hơn đó đa".

"Tôi nghĩ không phải hoàn toàn là lỗi của cậu, ai sống trên đời mà không sợ chết chứ, với lại lúc đó cậu còn nhỏ, chưa hiểu hết thế nào là toàn tâm toàn ý chết".

Trần Tiến Khoa đột ngột lên tiếng, những lời này của hắn rất đúng, chắc một phần hắn là cảnh sát, thường xuyên đối diện với cái chết nên có thể hiểu được tâm trạng một chân bước vào tử lộ ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Thiện và ác

"Đúng vậy, những lời của anh Khoa nói không sai chỗ nào, vì vậy hiện tại cậu không cần bứt rứt gì hết, chuyện trước mắt chính là biết sai sửa sai, không phụ niềm kỳ vọng của mọi người".

Tôi cố gắng khuyên giải, bởi vì tình hình trước mắt rất nguy cấp, Đặng Phong chính là kỳ vọng cuối cùng của tui tôi.

"Đúng đó Phong Phong, con phải đối diện với tâm ma của mình".

Lão Phan có vẻ hiểu ý tôi, ông ngay lập tức thêm vô. Cậu nói khiến cho Đặng Phong có thêm một chút sức mạnh, cậu ta nhìn một lượt tui tôi rồi đột ngột thay đổi hình dạng.

Trong làn khói nhang, cậu ta biến thành một bộ dạng đối nghịch với tâm ma. Quần áo chín chu, ánh mắt quyết đoán, khắp người tỏa ra chánh khí.

Tâm ma nhìn cậu ta mà trợn mắt không nguôi, hắn quát lớn "Bây giờ mày định chiến đấu với tao sao?".

Nói rồi hắn gầm gừ lớn một tiếng, mái tóc khẽ lay động, tà khí cùng oán khí từ đầu bao bọc lấy thân thể của hắn.

"Tôi nghĩ tui mình nên tìm một chỗ nào đó an toàn trú thân trước đã".

Không để tôi kịp trả lời lại, Trần Tiến Khoa liền kéo tôi trốn sau bàn thờ. Lão Phan, Lâm bà bà cùng Nguyễn Thành Hiền thì trốn phía sau bồn ký (1).

(1) Bồn ký: chỗ để cắm đèn cây thấp sáng khu vực lễ bái buổi tối.

Tâm Ma hất tay một cái, oán khí hóa thành một mũi tên, nó bay thẳng về phía Đặng Phong, nhưng trong chớp mắt, thân ảnh của Đặng Phong đột ngột biến mất không nhìn thấy.

Tâm Ma mất thấy Đặng Phong biến mất trong khoảnh khắc, sắc mặt liền trở nên tối dần.

"Lại chồn tránh sao?".

Tếng của Tâm Ma còn chưa dứt, thì một bàn tay mang sức lực khổng lồ đánh thẳng vào sau lưng hắn, khiến thân thể của hắn nhất thời bay lên cao, rồi rớt xuống giữa đền.

Chỉ là trong khoảnh khắc, Tâm Ma lại hóa làn khói đen biến mất, chứng kiến cảnh tượng này tôi vô thức cảm thấy có chuyện không ổn sắp diễn ra. Nhưng còn chưa hiểu chuyện gì, thì cái thần án ở gần đó bay thẳng lên, rồi ngấm Đặng Phong mà tiến tới.

Đặng Phong nhất thời không đề ý, liền bị cái thần án đâm vào người, một tia máu chảy ra từ khiến miệng.

Thân thể có chút không ổn, cùng lúc này một cỗ sức lực quái dị nâng cơ thể tôi lên, mặc dù tôi đã cố gắng đẩy dựa, nhưng lại không thể thắng được, nó đẩy tôi lên rồi hướng thẳng Đặng Phong mà ném tới.

Do không kịp phản ứng, Đặng Phong đã bị tôi té lên người, may thay do hắn chỉ là một hồn phách nên tôi lại là người bị thương nặng nhất. Xương cả người dường như gãy hết, cơ hồ không thể cử động được.

Đặng Phong dùng sức kéo tôi đứng dậy, rồi lo lắng hỏi tôi có sao không, tôi lắc đầu đáp "Không nặng lắm, chỉ là nhất thời không cử động linh hoạt được thôi".

"Tôi nghĩ kỳ này Tâm Ma muốn một lần tiêu diệt cả hai tui mình rồi".

Đặng Phong lên tiếng, âm thanh có chút hoảng loạn, nhưng những lời của cậu ta nói hoàn toàn chính xác, Tâm Ma dồn tôi và Đặng Phong vào một chỗ nhất định là vì muốn tiêu diệt cả hai, mục đích khiến cho nghi lễ phong ấn quý sông và hắn không thể diễn ra được.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, thì Đặng Phong đã bày ra tư thế phòng thủ, mắt của cậu ta quan sát xung quanh một cách kỹ lưỡng, nhằm có thể xác định được vị trí của Tâm Ma.

"Mày tìm tao sao?".

Giọng của Tâm Ma vang lên, tui tôi quay sang thì nhìn thấy hắn đang chậm rãi tiến về phía tui tôi. Ánh mắt của hắn cực kỳ hung hãn, đang nhìn chăm chăm.

Tuy vậy, Đặng Phong không hề tỏ vẻ e sợ, cậu ta nhìn lại hắn bằng ánh mắt lạnh lùng. Cùng lúc đó làn khói trắng trên tay hóa thành một thanh Tầm Dao, hướng Tâm Ma mà chuẩn bị tấn công.

Nhìn thấy tình hình như vậy, tôi chợt nghĩ tới một chuyện, có khi nào Đặng Phong muốn liều mạng với Tâm Ma hay không?.

Nhưng mà với tốc độ phản đòn như lúc này, thì e rằng không thể dễ dàng công kích hắn được, hiện tại nếu có vị tiên nhân của năm xưa thì tốt biết mấy.

Ngoài ra, Tâm Ma vốn không phải là oán linh, quý sông hay ma quý gì. Hắn là do ác tâm tích tụ oán hận mà hình thành, vì vậy nếu dùng những thứ trừ ma diệt quỷ sẽ không có hiệu nghiệm nhiều tới hắn.

Chỉ là lúc này, tui tôi phải làm gì đây? Chắc chắn phải có cái gì khắc chế hắn mới phải.

"Tâm Ma, rốt cuộc mày muốn làm gì sau khi giết hết mọi người hả? Như vậy là tạo nghiệp chướng đó".

Lâm bà bà đột nhiên lên tiếng, ánh mắt của bà có chút sự dừng cảm, tôi cảm nhận được bà đang muốn kéo dài thời gian. Nhưng mà để làm gì chứ?

"Ha ha ha, ta muốn có thiệt nhiều oán khí, một khi oán khí tích tụ đầy đủ, ta có thể trở lại bộ dạng trước đây".

Tâm Ma không quay đầu nhìn sang Lâm bà bà, mà hẩn nhìn chăm chăm vào Đặng Phong, trầm giọng nói.

Ánh mắt này của hẩn mang theo vô vàn oán hận, tôi biết hẩn hận Đặng Phong vì hành động năm xưa của cậu ta. Con người ta đều có bản chất tốt và xấu, một khi hai bản chất này tách ra, sẽ xuất hiện kẻ Đặng Phong và Tâm Ma, họ sẽ đối đầu nhau.

"Vậy tới lúc đó mày sẽ làm gì? một khi bộ dạng đó chỉ được duy trì bằng cách hấp thụ thêm oán khí".

Lão Phan lúc này đột nhiên lên tiếng, Tâm Ma nhếch mép cười khẩy một cái, rồi lạnh giọng đáp "Thì ta sẽ giết thêm"

"Hey..."

Nghe câu nói của hẩn, lão Phan thở dài nói "Chấp niệm của mày quá lớn, vì không cam tâm chết mà bắt người khác phải chết cùng, như vậy thiệt sự quá độc ác rồi đó đa".

"Đây không phải lỗi của ta, mà là của hẩn, chính là hẩn đã tạo ra ta, gián tiếp gây ra chuyện này".

Tâm Ma vừa nói vừa chỉ tay về phía Đặng Phong, khiến cho Đặng Phong có chút điều đứng.

Lúc này tôi cảm thấy nếu không tìm cách chuyển đổi tình thế, có lẽ tâm lý của Đặng Phong sẽ bị lay động bởi những lời nói kia. Cơ bản Tâm Ma là một kẻ không đơn giản, những lời hẩn nói luôn có mục đích, vì vậy tôi không thể để hẩn đạt mục đích được.

Nghĩ vậy, tôi liền nén đau đón đứng dậy, kéo tay Đặng Phong và nói "Đừng đổ tội lỗi cho người khác, nếu lúc đó mày không quấy nhiễu Đặng Phong, thì làm sao xảy ra có sự như ngày hôm nay, mày là tâm ma của cậu ấy mà".

"Lúc trước nếu như tao không yếu lòng sẽ không bị mày làm nhiều loạn, sẽ không gây ra tình trạng như hiện tại, tao cảm thấy vô cùng tội lỗi, vì vậy tao phải chính tay tiêu diệt mày, như vậy mới xóa được phần nào tội lỗi của tao".

Ngữ khí của Đặng Phong ngập tràn kích động cùng hồi hận.

Ánh mắt của Tâm Ma trừng lớn, hẩn có lẽ bị phản tác dụng, nên đứng sững sờ không nói được gì.

"Đã tới lúc dừng lại mọi chuyện rồi".

Đặng Phong hét lớn, Tâm Ma hừ một cái, quát "Nếu vậy, để coi tội mày sống hay là ta?".

"Chấp niệm của mày quá sâu đậm, không thể dùng lời nói để khuyên giải được, chỉ còn cách đánh cho mày hồn siêu phách tán thôi".

Vừa dứt lời, Đặng Phong liền nắm chặt Tầm Dao trong tay rồi lao tới chỗ Tâm Ma. Cậu ta ngay lập tức đâm thẳng đoạn đao vào tim của hẩn, nhằm để trừ khử tâm mi. Nhưng mà Tâm Ma đã né được, khiến đoạn đao chỉ cắt được một mảnh thịt mục nát.

Cậu ta còn chưa kịp rút đoạn đao về, thì đã bị một bàn tay hung hãn xiết chặt cổ.

Tâm Ma hóa thành làn khói đen, xuất hiện trước mặt Đặng Phong, dùng hết sức lực bóp lấy cổ của Đặng Phong, rồi đẩy cậu ta lùi về phía cây cột gần đó.

"Phăng".

Phía bên kia, Trần Tiến Khoa sợ hãi cầm khẩu súng, hướng Tâm Ma mà bóp cò. Viên đạn lao nhanh về phía Tâm Ma, một tia máu trên đỉnh đầu phun ra, khiến cho Tâm Ma tức giận.

Hẩn hướng Trần Tiến Khoa vung tay, một làn khói đen nhanh như gió bay về phía Trần Tiến Khoa.

Do không kịp phản ứng, Trần Tiến Khoa bị nó quật té, khẩu súng quăng ra phía xa.

Còn chưa định thần lại, Tâm Ma lại hất tay thêm cái nữa, một làn khói đen dày đặc bay thẳng tới chỗ Trần Tiến Khoa, nó quấn lấy cổ họng hẩn rồi theo sự điều khiển của Tâm Ma chọi hẩn về phía cây cột.

Trần Tiến Khoa bị đập mạnh vào cây cột, rớt xuống đất, từ miệng hẩn trào ra một ngụm máu đỏ.

"Anh Khoa..".

Tôi hoang mang kêu lớn, vội vàng chạy tới đỡ hẩn lên.

"Phúc Phúc cậu tránh ra, không khéo hẩn sẽ giết luôn cậu bây giờ đa".

Nhìn thấy tôi, Trần Tiến Khoa liền cố gắng nói thiệt lớn, tay của hẩn đẩy tôi ra, nhưng do sức lực của hẩn khá yếu nên cũng chẳng đẩy tôi nổi.

"Muốn chết trùm sao? Được, ta sẽ thành toàn cho tội mày".

Nói rồi một cổ sức mạnh bóp lấy cổ họng của tôi, lúc này Trần Tiến Khoa luôn miệng kêu tên tôi, hiện tại hẩn chẳng còn sức lực để làm gì khác nữa.

Viễn tưởng mọi chuyện đã kết thúc, ai ngờ một âm thanh bẽ vụn vang rất lớn. Cùng lúc đó cổ sức mạnh trên cổ của tôi cũng dần dần yếu đi.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền nhìn về phía Tâm Ma, hình ảnh lão Phan đứng bên cạnh, đôi tay chạy rất nhiều máu. Nhưng mà tôi chợt nhận ra máu đó không phải là của lão Phan, mà là máu của Tâm Ma bắn ra, hẩn vừa bị lão Phan đập nguyên một cái lư hương bự vào đầu.

Do tro nhang trong lư hương là vật trừ tà, khử bỏ oán khí nên cũng có chút tác dụng với Tâm Ma.

Hẩn nhất thời tru lên một tiếng thảm thiết, tro nhang dính vào từng chút thịt da mục nát khiến cho nó sủi bọt kinh dị. Tâm Ma tựa như phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, tiếng tru của hẩn vang lên không dứt.

Âm thanh rất kinh khủng, tôi phải dùng hai tay che lỗ tai lại mới có thể chịu đựng được.

Lâm bà bà hình như không quan tâm tới thứ âm thanh như thế đâu này, bà chăm nhang, khói nhang lang tỏa khắp mọi nơi, rồi bà niệm gì đó, cuối cùng chọi mớ nhang vào người Tâm Ma.

Nén nhang vừa chạm vào cơ thể hắn, đã nhanh chóng hóa thành một ngọn lửa xanh lam kỳ lạ. Lúc này Tâm Ma càng la hét một cách dữ dội hơn, cơ hồ hắn sắp nổ tung ra.

Chỉ có điều, trong cơn đau đớn tới độ đó, hắn cũng không buông Đặng Phong ra, cánh tay của hắn càng lúc càng bóp chặt hơn. Như thể muốn kéo Đặng Phong biến mất theo mình.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Tan biến

Dẫu biết Đặng Phong không phải là người, cậu ta chỉ là một ưu linh có tiền khí bao quanh, tuy nhiên nếu không giải cứu cậu ta ngay, có lẽ kết cục sẽ là hồn siêu phách tán, không gì cứu vãn nổi.

"Phúc Phúc".

Giọng nói nghẹn ứ nơi cổ họng của Đặng Phong vang lên.

Tôi vội vàng quay sang, thì nhìn thấy cậu ta đang cầm đoạn đao chỉ về phía Tâm Ma. Lúc này tôi mới nhận ra, cây đoạn đao đó dường như đang dần tan biến.

"Mau lên".

Đặng Phong như thể hết lớn, có vẻ như linh lực của cậu ta sắp hết, và cậu ta đang dần hồn siêu phách tán.

"Im miệng".

Tâm Ma quát lớn, hắn dùng hết sức lực bóp cổ Đặng Phong. Tuy nói Tâm Ma đang bị tro nhang làm suy yếu, nhưng để bóp chết Đặng Phong chỉ là chuyện nhỏ.

Đặng Phong giãy giụa trong khó khăn, do hao tổn quá nhiều linh lực, nên cậu ta không thể nói thêm câu nào nữa.

Tôi nhìn chăm chăm cậu ta, tự hỏi câu nói lúc nãy là có ý nghĩa gì. "Mau lên" là sao? Với tình hình cấp bách như vậy, cậu ta muốn mau chóng chuyện gì?

Trần Tiến Khoa ở phía sau, bỗng dưng kéo cánh tay của tôi. Hắn khó khăn nói "Cẩn thận, Tâm Ma không phải là quỷ, càng không phải là người, hành động không khéo sẽ chẳng thể tận diệt được hắn".

Câu nói của hắn khiến cho giật mình. Phải rồi! Tâm Ma không thể tận diệt chỉ với trò con nít này được, nhất định là vậy rồi.

Đột nhiên tôi nghĩ ra một chuyện, năm xưa vị tiên nhân kia không thể tận diệt được quý sông, là do Đặng Phong có một tia tà niệm. Vậy nên, hiện tại để tận diệt Tâm Ma chỉ còn duy nhất một cách.

Tôi tháo tay Trần Tiến Khoa, rồi bước lên phía trước, hướng về Nguyễn Thành Hiên, kêu lớn "Anh Hiên mau đưa cho tôi thanh Tầm Đao đi đã".

"Nhưng mà.. " Nguyễn Thành Hiên lắp bắp nói.

"Không có nhưng nhị gì hết, mau đưa cho tôi thanh Tầm Đao, không thì mọi chuyện sẽ rắc rối".

Tôi vội cắt ngang câu nói của anh ta, Nguyễn Thành Hiên hình như vẫn còn khó hiểu, điều này khiến cho tôi tức giận, quát "Mau lên, đưa cho tôi đoạn đao, anh còn đứng ngăn người ở đó làm chi?".

Lão Phan có vẻ biết được ý định của tôi, liền nói "Hiên, mau đưa cho nó đi, tình hình hiện tại còn không khiến cho con gấp gáp sao?".

Nguyễn Thành Hiên hít một hơi sâu, tôi không biết hiện tại trong đầu anh ta đang nghĩ gì? Nhưng mà có vẻ như anh ta không muốn đưa Tầm Đao cho tôi.

Sau khi nhận được đoạn đao, tôi hướng mọi người, nói "Cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, mong mọi người đừng ngăn cản hành động này".

"Mày hiện tại đang định làm gì? Muốn tiêu diệt ta ư? Không dễ dàng đâu đã".

Tâm Ma cố gắng cười một cách khinh bỉ, giọng nói của hắn vẫn còn sức lực rất lớn.

"Vậy mày cứ chống mặt lên mà coi, tao sẽ xài cách gì để tận diệt mày".

Tôi hung hăng nói.

Tay của tôi nắm chặt Tầm Đao, hướng Tâm Ma mà chạy tới.

Nhìn thấy hành động này của tôi, Tâm Ma có chút bất ngờ, hắn dừng nhìn chăm chăm.

"Cuối cùng cậu cũng hiểu".

Đặng Phong cười cười, giờ phút này cậu ta không còn giãy giụa nữa.

Vừa chạy tới chỗ Tâm Ma, tôi ngay lập tức dùng hết sức lực đâm Tầm Đao vào bụng mình. Lúc này tôi chợt hiểu ra, vì sao năm xưa nạn nhân cuối cùng có cái chết khác biệt hoàn toàn với những người trước đó, không phải là vì nạn nhân đó chính là người hiền tế hay sao? cậu ta lấy bản thân mình ra để phong ấn Quý Sóng. Và người đó không ai khác chính là Đặng

Phong.

Một cơn đau nhói truyền tới đại não, tôi có thể cảm nhận dòng máu đang chảy ra.

"Phúc Phúc".

Hình như có tiếng của ai đó đang kêu tôi, nhưng mà tôi không tài nào nhận ra đó là ai?.

"Ông Phan mau làm phép đi".

Tôi hô lớn.

"Huyết dẫn chú, dùng máu vẽ bùa, kết nên trận pháp".

Những lời của lão Phan liên vang lên sau câu nói của tôi, từng chữ trong lời của ông đều chứa đựng sức mạnh vô tận.

Lời niệm chú vừa dứt, máu của tôi như bị hút ra khỏi cơ thể, đồng thời những dòng máu trên sàn bắt đầu lưu chảy, vẽ ra một trận pháp.

Tâm Ma lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng mà một chút hành động cũng không có, y hệt như bức tượng. Điều này chứng tỏ trận pháp đang bắt đầu có hiệu lực.

Cùng lúc này cơ thể của Đặng Phong sáng lên, cậu ta nắm chặt Tầm Dao đang dần tan biến, một đường đâm thẳng vào tim của Tâm Ma.

"Tôi đi trước đây".

Câu nói yếu ớt của Đặng Phong vừa dứt, tiếng hét gào đống của Tâm Ma liền che lấp đi đoạn sau đó.

Xung quanh thân người của hắn bao phủ tầng tầng lớp lớp khói đen, chúng có lẽ đang cố gắng bảo vệ hắn.

Trong thoáng chốc, Đặng Phong tan biến khỏi không trung. Tôi dùng hết sức lực đang còn trong người, đâm mạnh thanh Tầm Dao còn vương máu của mình vào chỗ Đặng Phong đã đâm.

Tâm Ma rống lớn lên, âm thanh như thể muốn xé tung mọi thứ.

Trận pháp cuối cùng cũng đã hoàn thành, nó họa nên hình của cửu liên diệt quỷ (1), chiếu rọi ánh sáng chói mắt về phía Tâm Ma, từng chút từng chút một xé tung hắn ra.

(1) Cửu liên diệt quỷ: là hình ảnh chín bông sen, thể hiện cho chín tầng thanh giới tà ma ác quỷ.

Trong ánh sáng rực rỡ đó, những oán linh bị hắn hấp thụ dần thoát ra, tụi họ xoay thành một vòng tròn trên không trung.

Ánh sáng chiếu tới đỉnh đầu, hình ảnh của quỷ sông xuất hiện. Có thể thấy, ngoài hấp thụ oán linh và oán khí, Tâm Ma đã có sức mạnh cực lớn để hấp thụ luôn cả quỷ sông, vì vậy mà sức lực khi này của hắn cực kỳ lớn, có thể chống lại rất nhiều đòn tấn công của tụi tôi.

Một trận cuồng phong mạnh mẽ xuất hiện, khi mà các oán linh xoay tròn cực nhanh xung quanh Tâm Ma, nó mạnh tới nỗi khiến cho mọi đồ vật trong đền đều bay lên không trung.

"Mau lên, mọi người mau bám vào cột đền".

Lão Phan hét lớn, sau đó ông cũng cùng với mọi người bám vào cột đền gần chỗ mình nhất.

Trận cuồng phong rất dữ dội, dù rằng tôi đang ở vị trí ít ảnh hưởng nhất, cũng không tránh được lực hút từ xung quanh, tôi chỉ có thể cố gắng bám chặt chân mình xuống sàn nhà.

Xung quanh chậm chậm lạnh dần, những oán linh bắt đầu thu hẹp trận cuồng phong, nhằm gắt gao khiến cho Tâm Ma biến mất vĩnh viễn.

"Lão Phan".

Tôi biết mình không còn thời gian nữa, liền nhấn nhủ vài lời "Khi mọi chuyện kết thúc, xin ông hãy an táng con và Đặng Phong ở trong đền, con hy vọng chôn ở một nơi linh thiêng như vậy, sẽ có thể thanh trừ tà niệm, khiến cho sự việc ngày hôm nay không bao giờ lặp lại nữa".

"Được, ta nhất định sẽ làm vậy".

Lão Phan ngay lập tức đồng ý.

"Con yên tâm đi Phúc Phúc, ta nhất định sẽ trông nom cho phần mộ của con và Đặng Phong mà".

Lâm bà bà xen vào câu nói của lão Phan, giọng nói của bà nghẹn ngào, hình như là đang khóc.

"Phúc Phúc, nếu có kiếp sau, tụi mình vẫn gặp lại nhau chứ?".

Giọng nói của Trần Tiến Khoa gắt gao vang lên, tôi cảm nhận được hắn đang yếu dần.

"Chắc chắn rồi, nếu có kiếp sau, tôi hy vọng sẽ gặp lại anh".

"Lời của bà vu sư người Cát Miệt nói đúng, cậu sẽ chết, cậu chắc chắn sẽ chết".

Câu nói của tôi còn chưa dứt, thì Nguyễn Thành Hiền bỗng dưng xen vào. Anh ta như thể điên cuồng, cứ lặp đi lặp lại câu nói đó, điều này làm tôi nhớ ra một chuyện, chính là lúc trước tụi tôi tới sóc của người Cát Miệt, bà vu sư họ Thạch đã nói một câu, không lẽ câu nói kia là như vậy.

Và theo chi tiết này thì có thể suy ra Nguyễn Thành Hiền lúc đó đã nói dối tôi, anh ta biết chắc chắn tôi sẽ chết, mà lại cố gắng che đậy? Kết nối với những hành vi gần đây của anh ta, tôi nghĩ chính lời tiên đoán này, khiến cho anh ta thay đổi chăng?.

Tôi còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng, thì một cảm giác đau đớn kinh khủng tràn tới, lúc này tôi mới chú ý, trận cuồng phong đã rất mạnh, ngói trên nóc nhà đang rung lắc liên tục, những thứ ở trong trận cuồng phong đang dần bị bóp méo.

Đám oán linh xung quanh méo mó một cách kinh dị, chúng như thể điên cuồng xoay quanh Tâm Ma, bắt hẳn phải hồn siêu phách tán.

Do tác động của nó quá mạnh, khiến cho thân thể của tôi cũng như thể bị bóp méo theo.

Con cuồng phong càng ngày càng dày, trận pháp huyết đồ bị nó hút cạn máu. Trong một thoáng, tôi chỉ nhìn thấy một màu trắng tinh khiết, khó tả.

"A".

Cơ thể của tôi bị tác động của nó mà hóa thành tiêu tan.

"May quá, cậu đã tỉnh lại rồi".

Giọng nói êm tay của một cô gái vang lên, lúc này tôi mới giật mình thức tỉnh.

Vừa mở đôi mắt còn mơ hồ ra, tôi đã nhìn thấy một màu trắng yên bình và ngửi thấy một hương vị đặc trưng kỳ lạ.

Tôi vội đưa mắt nhìn sang bên cạnh, mơ hồ xuất hiện trước mắt là thân ảnh của một cô gái bận áo trắng, trên tay cô ta hình như còn cầm một cuốn sổ nữa.

"Đây là đâu?".

Tôi vô thức làm nhăm, cô ta cười cười đáp "Ở đây là phòng bệnh của bệnh viện y Dạ Nguyệt".

Nghe câu nói này, tôi bất giác giật mình một cái, sau khi trấn định tinh thần, tôi liền trầm giọng hỏi "Bệnh viện y Dạ Nguyệt của khu vực Hàm Võ, thuộc thành phố Sài Gòn sao?".

"Đúng rồi".

Cô gái gạt đầu, lúc này tôi mới nhìn kỹ hơn, thì ra cô ta chính là y tá của bệnh viện y Dạ Nguyệt.

Nhưng mà nếu nói như vậy, thì chẳng phải tôi đã trở lại hiện tại nơi mình sinh sống rồi sao? Và đồng nghĩa với việc những chuyện liên quan tới quý sông kia, chỉ là một con ác mộng không hơn không kém.

"Tôi bị gì vậy?".

Tôi khe khẽ hỏi, cũng bởi vì tôi muốn xác định mọi chuyện rốt cuộc là sao?.

Cô ta mỉm cười, đáp "Cậu bị tai nạn xe, rồi được đội trưởng cảnh sát khu vực Hàm Võ đưa vào đây".

"Đội trưởng cảnh sát sao?".

Nghe lời nói có phần khó hiểu của tôi, cô ta liền gạt đầu, trả lời "Đúng, anh còn ở bên ngoài hay để tôi kêu vô".

Nói rồi cô ta đi ra ngoài, bỏ lại tôi ngu ngốc ngồi dõi theo bóng lưng cô ta đang khuất dần sao cánh cửa.

Một vài phút sau, tiếng bước chân của ai đó vang lên rất đều, thân ảnh của một chàng trai cao ráo đang dần xuất hiện hiện.

"Cậu ổn chứ?".

Vừa thấy tôi, hẳn đã lên tiếng hỏi. Cái người này, từ bộ dạng cho tới giọng nói đều rất giống một người. Tôi vô thức thì thầm gọi.

"Trần Tiến Khoa".

-- Mời đọc tiếp quyển 2: cô dâu của Thủy Thần --

Bạn đang đọc truyện *Quyển Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 1-1: Quyển 2 : Cô dâu của thủy thần

Sau khi coi được một đoạn tái hiện nghi lễ thần Huyền Võ ở vùng Trinh Phụ - Cầu Quan. Võ Phúc bắt đầu gặp phải những con ác mộng, có ai đó tự xưng là Nguyễn Thanh Huyền, muốn Võ Phúc phải về vùng Trinh Phụ - Cầu Quan để cứu anh ta. Khi vừa đặt chân tới đó, Võ Phúc gặp được một chàng trai tên Đặng Phong, và một thủy thần. Những chuyện trong giấc mơ liên tiếp lặp lại, sự xuất hiện đột ngột của cảnh sát Trương Lăng. Rốt cuộc là cái bẫy gì đang chờ Võ Phúc?

Bạn đang đọc truyện *Quyển Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 1-2: Giấc mơ

"Khẩn mong thần Huyền Võ trên sông Hậu, giúp đỡ tụi con, mưa thuận gió hòa, tạo phúc cho thôn dân Trinh Phụ"

Trên truyền hình đang phục dựng một đoạn ngắn về nghi lễ tế sông của một ngôi đình thần ở thôn Trinh Phú.

Giọng nói cao vút của một người đàn bà vang lên, lan cả một vùng sông, sau đó là một loạt tiếng chuông cất lên liên hồi.

Loại chuông này rất giống với loại chuông linh lăng trong giấc mơ của tôi, nó cũng bao gồm 49 chuông nhỏ kết thành, dùng trong các buổi hành lễ.

Sao hồi chuông, người đàn bà liến liến nhìn vào màn hình, một tấm lụa trắng được ai đó tung lên bầu trời trong xanh của thôn Trinh Phú, rồi sau đó bà ta đặt bức tượng thần lên trên cái bệ.

"Trời có tiên thần, đất có thổ thần, sông có Huyền Võ trấn thủ".

Giọng nói rất lớn, nó khiến cho đầu óc tôi phút chốc đau nhức.

Màn hình lúc này chuyển sang những người tham dự trong buổi lễ, ai cũng đang rất háo hức chờ coi tiết mục tiếp theo.

Từng đột người chạy xuống bờ sông, cảnh tượng này hình như tôi đã từng nhìn thấy ở đâu đó. Giấc mơ kia, đúng rồi, tôi đã từng mơ thấy nó, nhưng trong giấc mơ đó vô cùng thực và hoành tráng hơn như vậy nhiều.

Màn hình lại chuyển sang một cảnh khác, chỉ là tôi chợt chú ý tới góc bên trái của màn hình. Nó khiến tôi giật mình.

Phía xa xa giữa dòng sông hình như xuất hiện một vùng màu máu, kinh dị vô cùng.

Trong khi tôi còn ngỡ ngàng chưa biết rốt cuộc là thứ gì? thì hình như bên tai tôi vang lên một âm thanh, thứ âm thanh này nghe rất quen thuộc, nhưng lại có chút khác biệt, chính là nó lạnh lẽo vô cùng.

"Phía dưới nước, phía dưới nước có cái gì đó".

Theo phản xạ tự nhiên tôi vội vàng tập trung ánh mắt nhìn vào bên dưới nước.

"Là...là... Là".

Tôi lấp ba lấp bấp thì thảo, trong ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi, không thể nào tin tưởng được thứ kinh khủng mình vừa nhìn thấy.

Phía dưới mặt nước hình như có ai đó, tuy không được rõ ràng cho lắm, nhưng tôi chắc chắn đó là một cái xác người.

Hơi thở của tôi có chút gấp gáp, cố gắng cố định lại bản thân, liền nuốt một ngụm nước miếng, nhìn kỹ hơn, coi thử bản thân có bối vì sợ hãi mà nhìn lộn hay không?

Chỉ là đột nhiên lúc này màn hình lại chuyển sang đám người tham dự lễ cùng với một người đàn bà đang đánh lễ, hình như họ không phát hiện ra chuyện có xác chết ở dưới mặt nước.

Tôi đứng ngẩn người ra, suy nghĩ kỹ hơn, có vẻ những chuyện vừa rồi là do mình tự tưởng tượng ra thôi, thực chất không hề có chuyện gì hết. Đúng lúc đó, giọng nói kia lại vang lên "Phía dưới mặt nước của con sông dùng để tắm tượng thần Huyền Võ hằng năm, đã bị ô uế nặng nề, nó đang nhiễm phải huyết dịch của ma quỷ, không thể nào tiếp tục buổi lễ được nữa, không thôi chuyện xấu nhất sẽ diễn ra, thần Huyền Võ sẽ không thể nào bảo hộ cho thôn dân được, hiện tại vẫn còn kịp, mau ngăn cản họ, hãy mau tới đó ngăn cản họ, không thôi câu chuyện Quý Sông năm xưa sẽ lại tiếp diễn".

Tôi ngờ ngách nhìn chăm chăm vào truyền hình, thực sự màn hình ngoài đang chiếu những người tham gia lễ hội ra thì chẳng có ai lên tiếng nói chuyện hết. Rốt cuộc là ai đang nhắc tới Quý Sông đây? Hai từ Quý Sông này thực sự rất quen thuộc, tuy nhiên tôi không thể nhớ ra mình đã nghe thấy ở đâu rồi.

Càng nghĩ tôi càng cảm thấy chuyện này không ổn lắm, liền ngay lập tức cầm đồ mốt (cái điều khiển) tắt truyền hình.

Tôi hít một hơi thật sâu, nghĩ thâm rốt cuộc chuyện này là sao? hình ảnh bản thân tôi nhìn thấy trên màn hình thực sự rất kinh dị, cùng với những lời nói kia, thực sự là có ý nghĩa gì.

Nhưng tôi lại nghĩ, có khi nào lần trước do bị tai nạn phải nhập viện, nên đầu óc tôi hiện tại không ổn định lắm, có khi sẽ hiện ra những hình ảnh ảo giác như vậy không?

Tôi cố gắng định thần lại, không suy nghĩ quá nhiều, vì càng nghĩ nhiều tôi càng cảm thấy mình chìm vào trong hoang mang và sợ hãi, những hình ảnh kia sẽ liên tiếp xuất hiện.

Bên ngoài trời đang mưa, đó là những cơn mưa rào đầu vào tháng bảy âm lịch, hình như có tên là mưa ngẫu.

Tôi là một người chuyên viết truyện ngắn, kiếm tiền nhuận bút của các tờ báo mà sống. Nên bình thường rất hay ở nhà trầm tư vào suy nghĩ mà kiếm cơm.

Công việc này đối với tôi không quá khó khăn, chỉ việc suy nghĩ ra rồi viết lại, muốn nghỉ ngơi lúc nào cũng được.

Chỉ là từ khi bị tai nạn, tôi cảm thấy bản thân mình luôn hồi thúc đi đâu đó. Nơi mà vẫn còn chưa kết thúc mọi chuyện.

Đang ngồi trước bàn làm việc, đầu óc thì cứ suy nghĩ miên man, bên ngoài lại mưa, tạo ra một khung cảnh âm trầm, khiến cho người ta dễ đi vào giấc ngủ.

Tôi mơ mơ màng màng một lúc, rồi đột nhiên ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Xung quanh tôi hiện tại có một làn nhang khói mông mông bao phủ, khiến cho khung cảnh cứ mơ hồ một cách kỳ quái, tạo cho bản thân cảm giác như trong một bộ phim kinh dị vậy.

Đôi chân của tôi không theo sự điều khiển của mình nữa, mà bước đi một cách vô thức, hình như nó đang hướng dẫn tôi đi tới đâu đó, một nơi mà tâm trí tôi vẫn đang hồi thúc.

Đi được một lúc, làn nhang khói mông mông manh bắt đầu tan dần, trước mắt của tôi bỗng xuất hiện một thôn nhỏ heo lánh, giống hệt như những thôn xóm ngày xưa vậy.

Tôi là một người hoàn toàn không tin vào việc mê tín dị đoan, nhưng những gì diễn ra trước mắt lúc này đây, lại khiến cho tôi nghĩ ngay tới "ma dẫn đường".

Bước chân tôi dừng lại trước một ngôi nhà đơn sơ, nhưng cấu trúc có chút lạ, hình như là dựa theo phong thủy để cất nên.

Bên ngoài có một cái hàng rào bằng tre gai khô, được sắp xếp khá chặt chẽ, ngăn mọi thứ vào bên trong, nếu muốn vào bên trong, nhất định phải đi qua cổng chính.

Nhưng mà theo sự quan sát của tôi nếu qua bên đó được, chắc chắn phải có sự cho phép của chủ nhà, nhưng mà mà cổng chính đã đóng, cửa của ngôi nhà kia cũng đã đều khóa chặt,

tôi không thể nào có thể đi vào bên trong được.

Lúc này tôi cảm thấy có cái gì đó khác lạ, hình như bên trong kia yên ắng một cách kinh dị, nó khác hẳn sự yên ắng ở bên ngoài đây.

Vẫn còn mãi mê suy nghĩ, thì có một cỗ hương vị kỳ lạ tỏa ra, hình như là mùi gỗ thấm nước bị mốc lên, nhưng mà cánh cửa này hoàn toàn khô ráo, không hề có dấu vết bị ngâm nước.

Tôi quan sát kỹ hơn, đột ngột nhận ra cánh cửa đang dần mở ra, âm thanh ken két vang lên trong không gian yên ắng, nghe mà kỳ bí.

Tôi bước vào trong như một phản ứng tự nhiên, ở giữa sân có một cái bồn tắm bằng gỗ rất lớn.

Khi tôi định lướt qua, thì bất chợt nghe thấy âm thanh khá lạ vang lên bên trong cái bồn, có chút tò mò, tôi bước lại gần, ngó vào bên trong coi thử là gì.

Một mớ tóc đen nổi lênh bênh trong nước, tôi nuốt nước miếng, định đưa tay chạm thử, thì bất ngờ một cánh tay lạnh lẽo ướn sừng, nhanh như chớp cầm lấy tay tôi.

Giật giựt vài cái, tôi nghĩ ngay tới tình huống tồi tệ nhất, không lẽ gặp phải quỷ nước rồi sao?

Còn đang hoang mang thì thứ kia hất tung nước khắp mọi nơi, nước bị hất ướt đầm người tôi, nhưng điều đó không quan trọng, điều quan trọng chính là thứ kia căn bản là một người, hơn nữa còn trần truồng như nhộng.

"Võ Phúc"

Một giọng tức giận vang lên, lúc đó tôi cơ hồ bị giựt mình, người trước mặt này rốt cuộc là ai? tại sao tôi lại có cảm giác rất quen thuộc?

"Cậu có biết rằng tôi đã chờ cậu rất lâu rồi không? Cuối cùng thì cậu cũng đã xuất hiện rồi ư".

Sau khi định thần lại, tôi mới phát hiện người trước mặt của tôi là một chàng trai khoảng hai mươi lăm tuổi, cao ráo, thân hình cân đối, lại khá bảnh trai. Chỉ là sao anh ta dùng giọng dân quốc [1] nói chuyện với tôi?

[1] Giọng dân quốc: ý chỉ cách sử dụng từ ngữ Nam Kỳ Lục Tỉnh trong thời điểm thực dân Pháp, thực dân Mỹ và chánh quyền các đế quốc dân chủ ở Nam Kỳ trước năm 1975.

Anh ta nói những điều tôi hoàn toàn không hiểu bộ, rốt cuộc tôi với anh ta có quen biết hay sao? mớ nước trên tóc cũng theo nhịp di chuyển của giọng nói, mà không ngừng văng tứ tung.

"Khoan đã, anh là ai? Bộ anh có quen tôi sao? Với lại đây là đâu vậy? Khung cảnh thực sự rất xa xưa".

Tôi nói một dọc ra những suy nghĩ trong đầu mình, anh ta nhìn tôi một cái như thể rất bức tức, sau đó chỉ chỉ vào mặt tôi thêm vài cái nữa, rồi bước ra khỏi bồn, trần truồng như nhộng mà đi vào trong nhà.

Lúc này đột nhiên tôi lại có ý định đi theo anh ta vào trong nhà. Trong đầu tôi chỉ hiện ra một suy nghĩ, đó chính là muốn hỏi tường tận hết thảy những chuyện đang xảy ra đây.

Bên trong ngôi nhà được sắp xếp theo phong cách miền Nam xưa, cả bầu không khí cũng như vậy, trên bàn có một bộ tách trà, tôi có thể ngửi thấy mùi hương bông mai thoang thoảng. Đây chẳng phải là trà bông mai, được làm từ loại mai thơm khá hiếm ở Bến Tre sao?

"Võ Phúc, bên bờ sông Hậu sắp có chuyện rồi đó ư"

Phía bên trong vang lên giọng nói của chàng trai kia, tôi có chút ngạc nhiên lên tiếng hỏi "Là chuyện gì vậy?"

"Trong lúc thực hiện nghi thức tắm tượng thần Huyền Võ, có người nhìn thấy một cái xác ở dưới sông đó".

Người kia nói chuyện khá ngắn gọn, tôi lập tức chìm vào sợ hãi lên tiếng "Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao lại có xác chết, chuyện... Chuyện này?"

"Bây giờ cậu phải ngay lập tức trở về thôn Trinh Phụ ngay".

Giọng nói của người kia vang lên một cách nghiêm túc, tôi liếc nhìn, hiện tại anh ta vừa bận áo bà ba màu xám, vừa bước tới gần chỗ tôi.

"Khoan đã, tại sao lại là tôi, với lại anh là ai? Sao lại sai biểu tôi như vậy chứ?"

Tôi nhìn anh ta mà hỏi, câu nói vừa dứt anh ta chợt tôi sầm lại, rồi đột nhiên tiến thẳng về phía tôi, đứng đối diện tôi, chậm rãi trả lời "Tôi tên là Nguyễn Thành Hiền".

Bạn đang đọc truyện *Quyển Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Cậu bạn học

Tôi bất chợt tỉnh giấc, nhưng đầu óc lại bị câu chuyện của người thanh niên tên Nguyễn Thành Hiền kia làm cho mông lung, thực sự là có chuyện quỷ ma sao?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, những hiện tượng lúc sáng không hề giống như tôi bị ảo giác chút nào, đó có khi nào là điều báo trước, về một chuyện cực kỳ kinh khủng sắp xảy ra hay không?

Cứ mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, cho tới khi chuông điện thoại vang lên, là số của bà Năm, mà cũng khá kỳ lạ, từ trước tới giờ bà ấy luôn rất ít khi gọi cho tôi, lần này gọi tôi không biết là có chuyện gì vậy. Nên tôi liền bắt máy.

"Phúc Phúc đó à?"

Giọng của bà Năm vang lên, tôi thoáng cái giựt mình, hình như giọng bà ấy có chút lo lắng.

Liên hỏi "Dạ, có chuyện gì không bà Năm?"

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó khẽ thì thầm nói "Hồi tối, bà có nằm mơ thấy một chuyện, chính là con về quê chơi, không biết con có ý định đó không, chứ cũng mấy năm rồi không thấy con về".

Nghe những lời này, tôi chợt im lặng, đúng là đã mấy năm rồi tôi không trở về thôn Trinh Phụ, tôi không biết vì sao lại như vậy, nhưng coi bộ chuyện bà Năm hỏi với những chuyện vừa rồi có chút tương đồng. Coi bộ tôi phải về quê một phen mới được.

Tôi liền đáp rằng, cũng có ý định về trong nay mai, sau đó tôi với bà ấy nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy.

Bên ngoài bầu trời đã chuyển sang đêm, không gian bắt đầu lạnh lẽo một cách vô định, xa xa như vang lên tiếng chuông gió, chắc là của một nhà nào đó có thiếu nữ treo.

Tôi nhìn ra ngoài cửa, toàn cảnh khu vực Hầm Võ nhộn nhịp đông vui, xa xa, tôi còn có thể nghe thấy tiếng người ta cười nói.

Bỗng nhiên một âm thanh khẽ vang lên, nó nhót nhát như thể cá mắc cạn, với lại hình như nó đang tiến gần về phía tôi.

Ngọn gió lạnh vô tình thổi tung rèm cửa, phả vào mặt tôi, khiến gai ốc khắp người nổi lên hết, đầu óc của tôi bắt đầu mông lung, sự sợ hãi len lỏi vào trong tâm trí.

Tôi quyết định đóng cửa sổ lại, rồi kéo rèm cửa che kín hết, thật nhanh đi ra khỏi chỗ cánh cửa sổ.

Chỉ là âm thanh phía bên ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn hơn, hình như len lỏi trong đó còn có lần nhang khói mông loang khắp nơi, cùng với tiếng nói chuyện thì thầm càng nhiều hơn.

Tôi ngồi trên ghế, cố gắng giữ cho đầu óc thật bình tĩnh không nghĩ ngợi nhiều, rồi trong khoảnh khắc đèn trong nhà tắt hết, đồng thời những tiếng thì thầm kia, dần rõ ràng hơn.

"Công tử Đặng, có phải là anh không? Là em đây, tiểu thư của nhà họ Bùi".

"Không phải, mày là... Mày là..."

"Á... Cứu tôi với... Quý Sông..."

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, để tìm kiếm thứ âm thanh kia rốt cuộc phát ra từ đâu, nhưng vẫn không thể biết được nó từ nơi nào.

Đoạn, tôi chú ý chân mình, lúc này cả người như thể đóng băng. Chân của tôi đã bị một mớ tóc nhót nhát quấn chặt, loại tóc đã bị ngâm trong nước rất lâu rất lâu, khiến cho nó ướt nhèm rồi tung và kinh dị.

Đồng thời, tiếng kéo lê thân người chậm rãi vang lên khắp không gian, tôi đưa mắt nhìn về một hướng, thì chợt nhìn thấy ở phía xa xa trong góc tường, xuất hiện đám tóc thực lớn quấn thành cuộn, phía trong đó là một khuôn mặt, da dẻ trắng bệch, khoe miệng hơi cong như kiểu cười kinh bị, đôi mắt tối đen, hình như không có nhãn cầu.

Tôi co người lại để cách xa nó ra một chút, thì bỗng nhiên nó há miệng lớn, đôi môi nứt nẻ bị rách dần ra, những cái răng mọc xiêu vẹo, cái lưỡi dài kinh dị, hòa lẫn với dòng huyết dịch tuôn trào từ trong họng. Khung cảnh đáng sợ thật sự.

Còn chưa kịp định thần lại, thì hai cánh tay của nó đã nắm chặt vào chân tôi. Tôi có thể cảm nhận được hơi lạnh từ đôi tay trắng bệch, bong tróc của nó.

"A"

Không kiềm chế được sự sợ hãi nữa, tôi la lên một tiếng thất thanh rất lớn, mồ hôi khắp người đổ ra như mưa, hai mắt của tôi mở ra thiết bực, toàn bộ cơ thể run lên cầm cập.

"Mơ thấy ác mộng à?"

Giọng nói cười của thằng bạn cùng phòng - Trần Thiên Minh vang lên, tôi giựt mình một cái, rồi nhìn sang cậu ta.

"Nằm mơ thấy cái gì, mà la hét om sòm như vậy?"

Cậu ta phì cười như thể đang trêu chọc tôi, lúc này tôi chỉ biết gật đầu, đáp "Đúng là mình vừa nằm mơ thấy ác mộng, nhưng mà có lẽ gần đây do viết truyện ngắn, nên mình bị ám ảnh đó mà, thông cảm dùm đi ông tướng".

"Nói tới chuyện này mới đề ý, từ lúc ông xuất viện tới giờ, ông luôn mơ mơ hồ hồ. Bộ cảm thấy không ổn ở đâu sao?"

Trần Thiên Minh quan sát tôi một lúc, rồi hỏi dò. Về mặt của cậu ta y chang thám tử vậy.

"Không có gì hết, thì mình cũng đã nói rồi, do mấy câu chuyện kinh dị đang viết ám ảnh thôi".

Tôi nói chuyện hết sức nghiêm túc, nhằm mục đích không để cậu ta hỏi thêm nữa, không biết vì sao tôi lại như vậy.

Trần Thiên Minh ở một tiếng, rồi lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền, cậu ta đông đưa trước mặt tôi.

"Dây chuyền gì vậy, bộ ông mới mua sao?"

Tôi nghi hoặc hỏi, bởi vì tôi biết cậu ta cũng là một đại thiếu gia, cuộc sống cũng khá dư dả, chỉ là rất ít khi thấy cậu ta có sở thích mua dây chuyền.

"Không phải mua, mà là vật gia truyền của ông cố tôi".

Cậu ta nói chuyện như thể rất tự hào, sợ người ta không biết.

"Vật gia truyền, vậy không lẽ truyền tới đời ông rồi hả?"

"Đúng vậy, sáng hôm nay nè, trong lúc lục lọi đồ đạc, ba của tôi vô tình nhìn thấy, rồi nói là vật gia truyền, nên đưa cho tôi giữ".

Trần Thiên Minh vừa nói vừa làm ra vẻ đắc ý, vậy là tôi đã hiểu lý do tại sao cậu ta lại đi suốt sáng nay rồi, căn bản là về nhà chơi, rồi nhân tiện nhận được vật gia truyền nên hiện tại là đang khoe tôi chứ gì. Chỉ có điều, tôi cảm thấy sợi dây chuyền này rất quen, hình như mình đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi thì phải.

"À, mà ông biết nguồn gốc của nó ra sao không? Nhìn nó coi bộ rất cổ xưa đó, lại chạm khắc hoa văn tí mỉ như vậy, chắc là quý lắm".

Tôi khẽ hỏi, nhằm mục đích muốn biết chút nguồn gốc của sợi dây chuyền này.

Cậu ta cười khẩy, đáp "Hình như là thời dân quốc, chống thực dân Pháp thì phải".

"Xa xưa vậy sao?"

Tôi mắt bụi mắt nhỏ nhìn cậu ta, nếu nói là thời dân quốc chống thực dân Pháp, thì coi bộ cũng qua hai hay là ba thế kỷ rồi.

Trần Thiên Minh nhìn tôi, giọng nói có chút tự hào "Đúng thiệt là đồ cổ đó, nghe ba tôi kể lại rằng lúc đó, ông cố của tôi đã tốn một số tiền khá lớn để mua nó về, thực sự mà nói với cái thời đó thì số tiền kia có thể mua cả một mẫu đất lớn, chứ đâu phải ít. Nói như vậy thì cũng đủ hiểu, sợi dây chuyền này vừa là cổ vật, vừa có giá trị khủng đó".

Nghe cậu ta nói, mà tôi vô thức giựt mình, thử hỏi với một thứ như vậy, hiện tại mà bán không phải là có cả một gia tài sao?

Nhưng mà nghĩ lại, đây là một vật vô cùng quý giá, tại sao ba của cậu ta lại dám đưa cho cậu ta giữ, bộ không sợ cậu ta làm mất sao?

Sáng ngày hôm sau, tôi lật đật lấy hết đồ đạc để cho kịp chuyến xe trở về quê, tôi đã nghĩ rất có thể mọi chuyện xảy tới với mình đều nhằm mục đích khiến tôi trở về đó tìm hiểu, với lại suốt đêm tôi không ngủ được, bởi tôi sợ sẽ gặp phải những thứ kinh dị một lần nữa.

Trong lúc xuống xe, tôi vô tình đụng trúng một người. Ngay lập tức, tôi cúi đầu xin lỗi "A, xin lỗi, tôi không cố ý, cậu có sao không?"

"Không sao hết".

Người kia lắc đầu, sau đó đột nhiên hỏi "Có phải là Võ Phúc không?"

Tôi có chút ngạc nhiên, vội vàng ngược mặt lên nhìn chăm chăm người trước mặt, cậu ta là một chàng trai trẻ, đáng vẻ khá quen thuộc, tôi ra về ngờ ngờ hỏi "Cậu là?"

Người kia ra vẻ ngạc nhiên, sau đó lại vỗ lên vai tôi rồi bày ra vẻ mặt cười tươi, như thể tụi tôi biết nhau từ rất lâu vậy. Cậu ta chậm rãi trả lời.

"Là mình đây, Đặng Phong, bạn học cấp hai đó"

Tôi nhìn chăm chăm cậu ta một chút, rồi đột nhiên có chút ấn tượng, lấp ba lấp bắp nói "Là cái cậu bạn tên Đặng Phong, ngồi phía sau suốt 4 năm cấp hai sao? Giờ nhìn khác quá".

Đặng Phong nhìn tôi mà gật đầu lia lịa, tiếp đó vỗ lên vai tôi hai cái nhẹ như thổi bụi, nói "Thì bạn cũng thay đổi quá mà, lúc đầu nhìn không nhận ra đâu, nhưng mà nhìn kỹ thì đúng là bạn, giờ lại thêm giọng nói ngân năm không đổi nữa, thì mình chắc chắn là Võ Phúc, cậu bạn đồng học cấp hai của mình, thiệt là lâu lắm không gặp rồi".

"Đúng là, lâu lắm không gặp"

Tôi nói dứt lời, liền mỉm cười.

Cậu ta âm ỉ, đột nhiên bày ra khuôn mặt nghi hoặc, hỏi "Mà nè, lâu lắm không thấy bạn, rốt cuộc bạn trốn ở cái xó nào vậy?"

"Có xó nào đâu, mình chuyển lên Sài Gòn ở, cũng bận rộn nhiều thứ nên ít khi về quê"

Đứng ở ngoài đường nói chuyện như vậy cũng không tiện, nên tôi mời cậu ta về nhà mình, chỉ là cậu ta ngay lập tức từ chối, nói "Mình còn có việc gấp, cần ra bờ sông ngay?"

Giọng của Đặng Phong có chút kỳ lạ, tôi nghi hoặc nhìn chăm chăm cậu ta rồi lên tiếng hỏi "Là chuyện gì vậy? Trông sắc mặt của bạn, coi bộ không ổn cho lắm đó?"

"Hồi tờ mờ sáng, có người báo nhìn thấy một xác chết trôi sông, nên mình tới đó coi thử".

Vừa nói, cậu ta vừa rùng mình, câu nói khiến cho tôi nhúm mày, hỏi "Cậu là cảnh sát sao?"

"Đúng vậy, cũng là mới chuyển về thôn mình mấy hôm thôi, không ngờ lại có chuyện xảy ra rồi".

Nghe cậu ta nói vậy, tôi cũng ừ ừ vài tiếng, rồi nói "Thôi, nếu bạn có việc gấp thì cứ làm, khi nào rảnh rồi tới nhà mình chơi, mình ở lại quê chắc là hơi lâu đó".

Đặng Phong gật đầu rồi rời đi, tôi cũng không để tâm nhiều tới cậu ta, nên cũng một đường đi về nhà.

Chuyện trước mắt tôi cần làm chính là tìm ra thực hư của áo giáp tôi gặp, và đặc biệt cái xác chết trôi kia xuất hiện đúng lúc tôi về quê, có phải điềm báo gì hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quy: Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 3: Xác chết trôi

Lúc chiều, tôi định đi đâu đó hỏi dò tin tức về cái xác chết, không ngờ lại gặp phải một người.

Người này y hệt như người trong giấc mơ của tôi - Nguyễn Thành Hiền.

Còn chưa kịp nói câu gì, anh ta đã kéo tôi đi một mạch.

Điểm kỳ lạ chính là, lúc này tôi không thể nào có thể điều khiển được tay chân của mình, nó cứ mặc cho anh ta kéo đi mà không phản kháng, hình như tôi bị cái gì đó khống chế rồi.

Đi được một lúc, anh ta dừng lại trước một ngôi nhà đơn sơ, bên ngoài sơn phết tạm bợ.

Cánh cửa lớn kèn kẹt vang lên khi mở, coi bộ cũng khá cũ kỹ rồi, không biết chừng nào sẽ sập xuống đây.

Mùi nhang khói nồng nặc xông ra, nếu bình thường người thấy còn có thể chịu được, nhưng mà hiện tại nơi này vô cùng âm u lạnh lẽo, khiến cho tôi cảm thấy khó thở.

Khung cảnh xung quanh tối tăm, nhưng tôi có thể cảm nhận thấy hình như có vật gì đó đặt ở giữa nhà.

Có thứ gì đó bay lơ lửng chạm nhẹ vào người tôi, khiến cho gai ốc khắp người nổi lên.

"Cạch"

Một tiếng động vang lên phía bên cạnh tôi, khiến cho tôi giật mình, tôi nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi quay sang.

Đột ngột khắp căn phòng được thắp lên ánh sáng huỳnh quang, lúc này tôi mới hiểu ra Nguyễn Thành Hiền vừa mới bật đèn lên, mới gây ra tiếng động kia.

Nguyễn Thành Hiền ảm ừ vài tiếng, rồi ra dáng vẻ kỳ lạ, một đường đưa tay chỉ thẳng về phía trước, tôi vội vàng nhìn theo.

Thứ anh ta chỉ cho tôi, chính là một cái bàn có vật gì đó được trùm vải trắng.

Càng nhìn kỹ tôi càng nhận ra đó là một cái xác chết, và lại mùi hôi thối dần dần rõ ràng hơn, tôi kéo vội cái áo khoác lên che mũi, cơ bản loại áo này rất thuận tiện cho nhiều thứ, thêm nữa vì nó khá dày nên ngăn mùi hôi cũng không tệ.

Dưới ánh đèn huỳnh quang, mảnh vải trắng đắp lên cái xác hiện ra rõ ràng, cơ hồ còn có thể nhìn thấy vóc dáng của nó, một cái xác khá cao, có ít nước thấm vào vải, coi bộ là do cái xác tiết ra.

Nguyễn Thành Hiền quay sang nhìn tôi, cái nhìn này có hàm ý rõ rệt, tôi đoán chừng hiện tại anh ta muốn dờ dẫm vài da.

Tôi nghĩ, cho dù tôi có ngăn cản đi chăng nữa, thì nhất định anh ta cũng sẽ hành động, vì vậy chỉ có thể im lặng gật đầu đồng ý.

Cánh tay của Nguyễn Thành Hiền rất chuyên nghiệp, có vẻ như anh ta đã làm chuyện này rồi, tốc độ di chuyển không dừng lại một chút nào, cơ hồ càng lúc càng nhanh hơn.

Tấm vải vừa mờ ra, cái xác đột nhiên mờ mắt nhìn chăm chăm vào tôi, ánh mắt màu đỏ thẫm và tràn đầy máu. Ánh mắt này có chút quen thuộc.

Tôi sợ hãi, toàn thân run lên, cái xác kia vốn dĩ đã chết, không thể có hành động như vậy được, không lẽ nó đã thành quỷ rồi sao?

"Vô Phúc, cậu bình tĩnh đi".

Nguyễn Thành Hiền vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vai tôi, chắc là do phản ứng của tôi đã khiến cho anh ta chú ý.

"Cái...Cái xác..."

Tôi lắp bắp vừa nói vừa chỉ về phía cái xác, thực sự đầu óc của tôi đang rất rối bời, căn bản không thể nào nói một câu hoàn chỉnh trôi chảy được.

"Cái xác sao hả?"

Anh ta nghi hoặc hỏi tôi, ngay lập tức tôi gật đầu một cái, thấy vậy anh ta liền nhìn cái xác.

Sau khi quan sát một hồi, Nguyễn Thành Hiền liền quay lại nhìn tôi, ánh mắt có chút gì đó khó hiểu, khẽ hỏi "Chỉ là ảo giác thôi, cậu cứ yên tâm đi, người này vừa mới chết, không thể nào biến thành quỷ được đâu".

Nghe anh ta trả lời, tôi có chút ngạc nhiên, liền nhìn lại cái xác ở bên kia. Lúc này phát hiện ra, nó vẫn là một cái xác chết trôi bình thường, chẳng có gì lạ hết. Không lẽ tôi lại bị ảo giác nữa rồi hay sao?

Nguyễn Thành Hiền có vẻ cảm thấy tôi vẫn còn cảm thấy sợ hãi, anh ta vội kéo tôi lại gần cái xác.

Khi tôi gần, ngoài mùi hôi thối kinh dị bốc ra, thì trước mắt tôi cái xác chết trôi diễn ra rất bình thường, hai mắt nhắm nghiền lại, không có hiện tượng mở trừng lớn mà chưa đầy huyết dịch như khi này.

"Nhìn đi, không có gì hết, đúng không?"

Anh ta vỗ vỗ vào vai tôi vài cái, tôi không biết nên nói gì ngoài im lặng, những hình ảnh kia nó hoàn toàn rất thực, không giống như tôi bị ảo giác tưởng tượng ra, chỉ là câu hỏi hiện tại đặt ra, tại sao tôi lại tưởng tượng ra như vậy? Nói không chừng, đây chính là điềm báo sẽ có chuyện sắp xảy ra chăng?

"Cậu quan sát kỹ nè, da dẻ của người này bị bong tróc, coi bộ ngâm trong nước rất lâu, có khi nào có thứ gì đó ở dưới mặt nước không?"

Nghe những lời anh ta vừa suy đoán, tôi có chút nghi hoặc nhìn, khẽ hỏi "Khoan đã, rốt cuộc anh kéo tôi tới đây để làm chi? Không lẽ muốn điều tra nguyên nhân bị chết của cái xác này sao, tôi xin nói trước, tôi không phải thám tử đâu".

"Không phải".

Nguyễn Thành Hiền quay sang nhìn tôi mà mỉm cười, sau đó nói tiếp "Tôi đương nhiên biết cậu không phải là thám tử rồi, nhưng đối với việc này, tôi cần cậu giúp đỡ, không có cậu thì sẽ không thực hiện được".

Tôi nhũn mày trầm nghĩ trong lòng, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra vậy? anh ta muốn lợi dụng tôi để làm điều gì chứ?

"Sao vậy? cậu đang nghĩ cái gì đó hả? Thực ra những ý nghĩ trong đầu cậu chưa chắc đã là đúng đâu, tôi không hề có ác ý khi nhờ cậu giúp đỡ việc này, cậu phải tin tôi".

Nguyễn Thành Hiền vừa nhìn chăm chăm vào tôi vừa nói ra những lời này, nó tạo cho tôi cảm giác như thể anh ta muốn tôi tin tưởng anh ta, muốn tin hoàn toàn không hề có bất kỳ điều nghi ngờ nào vậy.

Chỉ có điều, lúc này tôi cảm thấy rất kỳ lạ, đột nhiên tôi lại muốn tin tưởng anh ta.

"Tôi tin tưởng anh, nhưng anh phải nói cho tôi biết, rốt cuộc anh kéo tôi đi tới đây, để giúp việc gì hả?"

Nghe tôi hỏi Nguyễn Thành Hiền liền âm mưu vài tiếng, rồi đáp "Tôi nói cho cậu biết, việc cái xác này xuất hiện ở đây, nguyên nhân không hề đơn giản, chính vì vậy tôi muốn nhờ sự giúp đỡ của cậu để thực hiện một nghi thức".

"Nghi thức gì?"

Tôi nhủ mảy mòi, Nguyễn Thành Hiền hít một hơi lạnh rồi trả lời "Thức Quỷ".

"Là sao? Nói rõ ràng một chút đi".

Anh ta càng nói tôi lại cảm thấy càng khó hiểu, vì vậy mới lên tiếng hỏi, Nguyễn Thành Hiền lúc này chậm rãi lấy từ trong người ra một tấm bùa chú bằng giấy cổ, đưa ra trước mặt tôi mà nói "Thức Quỷ chính là nghi thức đốt bùa niệm chú, sau đó coi thử xác chết có biến động gì không? Nếu có thì nhất định nó đã liên quan tới Quỷ Sông rồi".

"Quỷ Sông sao?"

Tôi giật mình ngay lập tức lên tiếng hỏi, Nguyễn Thành Hiền vội gạt đầu, đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn tôi mà đáp "Nó sắp xuất hiện rồi, lần này còn kinh khủng hơn lần trước nữa".

Không bỏ lỡ thêm nhiều thời gian nữa, tại tôi bắt đầu hành động, trước tiên Nguyễn Thành Hiền tắt đèn huỳnh quang đi, rồi thấp lên một ngọn đèn cầy trắng, tôi nhìn chăm chăm vào cái xác của cô gái trẻ, cô ta có mái tóc dài, mặt mày tuy bị ngâm nước mà trương lên, nhưng vẫn nhìn thấy những đường nét xinh đẹp, cô ta bận một cái đầm màu trắng, coi bộ là con gái nhà giàu có, chỉ có điều da dẻ vừa bong tróc vừa trắng bệch, nhìn làm sao cũng cảm thấy rất kinh dị.

Tôi rùng mình nhìn sang Nguyễn Thành Hiền, lúc này anh ta đã đốt lá bùa rồi bỏ vô một cái chén được đem theo. Sau khi lá bùa bị đốt cháy, một làn khói mỏng lan tỏa khắp nơi.

Hương vị của loại khói này khá nồng, hình như có mùi máu hoà chung cùng với chu sa, đầu tôi bắt đầu mông lung như thể bị xỉn rượu vậy, mọi thứ xung quanh đang quay cuồng.

Đau.

Cảm giác đau nhói truyền từ cánh tay lên não của tôi, khiến cho tôi giựt mình, hồn phách như thể hội tụ trở lại thân xác, sự mông lung quay cuồng vừa rồi cũng ngay lập tức chấm dứt.

Tôi vội nhìn sang, chỉ thấy Nguyễn Thành Hiền đang dùng một con dao cắt vào cánh tay tôi.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì đã nhìn thấy anh ta dùng máu của tôi rải lên trên người của xác chết. Máu ngay lập tức bị cái xác đó hấp thụ vào, trong khoảnh khắc lòng tôi dâng lên dự cảm bất an.

Cái xác chết trôi kia bắt đầu chậm rãi nhúc nhích, những ngón tay bám chặt vào thành giường, mái tóc đen rối tung và đang dần nhót nhát hơn.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, nhanh chóng quay sang cái tên Nguyễn Thành Hiền kia. Chỉ thấy sắc mặt anh ta không biến đổi gì nhiều, coi bộ anh ta đã dự đoán được chuyện này nhất định sẽ xảy ra. Chỉ là không biết, rốt cuộc anh ta xử lý cái xác đó như thế nào, hay là sẽ bị nó tấn công.

Đầu óc tôi bắt đầu ngưng trệ lại, tôi thật sự không hiểu tại sao mình lại bị kéo vào chuyện này, vội lại hình như khung cảnh này cơ hồ rất quen thuộc.

Nguyễn Thành Hiền đứng ở bên kia liền bước sang che chắn ở phía trước tôi. Anh ta lấy ra một sợi dây màu đỏ, có buộc vài ba cái chuông nhỏ.

"Dây chu sa diệt trừ ma quỷ, chuông trấn hồn thấu phục oán linh, cấp cấp như luật lệnh"

Câu nói vừa dứt, một trận gió từ phía tôi thổi vào cái xác kia, nó ngay lập tức gào thét thê thảm, da dẻ bắt đầu nứt nẻ, từ trong cái miệng bự trào ra một dòng huyết dịch, mái tóc hình như cũng bị cháy xém bởi lửa.

Cảnh tượng này, làm tôi nhớ tới những bộ phim pháp sư trừ ma, mà truyền hình thường chiếu vào mỗi buổi tối, chỉ là không thể ngờ tới nó lại hiển hiện ra trước mặt mình giờ phút này.

"Cạch cạch cạch"

Tiếng bước chân của ai đó vang lên, tôi vô thức quay sang, một cái bóng người xuất hiện, cái bóng khá dài kéo thành một đường.

"Ai đó".

Một giọng nam vang lên, tôi định trả lời, nhưng lại bị Nguyễn Thành Hiền bịt miệng, anh ta ra hiệu cho tôi im lặng, không được lên tiếng.

"Ai đó, nơi này không phải là nơi sạch sẽ gì, vì vậy không nên trốn ở trong đó..."

Người kia còn chưa nói xong, thì Nguyễn Thành Hiền đột nhiên đánh mạnh vào sau gáy của tôi. Khiến cho tôi vô thức bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Hà Bách

Tôi khẽ lay động người mình, hình như sau gáy của tôi vẫn còn có chút đau, chắc là lúc nãy Nguyễn Thành Hiền đã đánh một cái quá mạnh, nên bây giờ vẫn còn đau nhói tới như vậy.

Tôi neho neho đôi mắt, sau đó nhìn mọi thứ, thì chợt phát hiện nơi này không phải là căn nhà có xác chết kia.

Xung quanh trang trí rất quen mắt, hình như là trong phòng bệnh của trạm y tế trong thôn.

"Cạch"

Phía bên ngoài cánh cửa hình như có tiếng bước chân của ai đó, tôi vội vàng ngó ra coi thử đó là ai.

Một người khá cao xuất hiện, tôi có chút ngạc nhiên về người này, bởi vì cậu ta không ai khác chính là người bạn học của tôi, lúc mới về tới quê đã gặp.

"Đặng Phong".

Tôi kêu tên cậu ta lên, trong cái giọng điệu có chút khó hiểu.

Đặng Phong nhìn thấy vẻ mặt này của tôi liền cười nhạt. Nhìn thấy cậu ta cười, tôi lại càng cảm thấy khó hiểu, không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra? với lại sao tôi lại ở đây?

Cậu ta ngồi xuống bên giường bệnh, sau đó đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào tôi, như kiểu là cậu ta mới chính là người khó hiểu về sự xuất hiện của tôi. Tuy nhiên, cậu ta đột nhiên lại hỏi một câu hơi khá kỳ lạ "Sao bạn lại đột nhiên ngất xỉu vậy?"

Nghe câu hỏi này lúc đầu tôi có chút ngỡ ngàng, nhưng sau đó lại nhớ tới hành động của Nguyễn Thành Hiền đánh vào sau gáy, liền nhớ chút ít về tình hình lúc đó.

Chỉ là tôi chưa kịp trả lời, Đặng Phong liền hỏi tiếp "Bác sĩ nói, bạn bị hạ huyết áp đột ngột, bộ có chuyện gì xảy ra rồi sao?"

Câu nói này khiến cho tôi đứng hình, bị đánh ngất xỉu và hạ huyết áp hoàn toàn khác nhau mà. Tại sao bác sĩ lại nói tôi bị hạ huyết áp, trong khi rõ ràng tôi bị Nguyễn Thành Hiền đánh ngất xỉu. Điều gì đang xảy ra đây?

Căn phòng bệnh đột nhiên trở nên im lặng, ngọn gió hiu hắt ở bên ngoài khẽ lay nhẹ tấm rèm cửa sổ.

Ngừng lại vài giây tôi trầm nghĩ, chuyện này nên điều tra kỹ lại, trước mắt nên đưa ra một lý do nào đó trước đã, liền đáp "Chắc là do mình ăn ngủ không quen chỗ, nên mới vậy".

Đặng Phong dù có chút không tin tưởng lắm, nhưng vẫn gật đầu chấp nhận, tôi mỉm cười, hỏi tiếp "Mà ai đưa mình vô trạm y tế vậy?"

"Là mình, lúc đi ngang qua nhà của bạn, thì nhìn thấy bạn ngất xỉu nên đưa bạn vô trạm xá".

Đặng Phong ra vẻ lo lắng nhìn, tôi liền khẽ mỉm cười trấn an cậu ta, rằng mình không sao.

Sau khi cảm thấy cậu ta đã ổn định lại, tôi vội vàng chuyển sang chủ đề khác, để cải thiện lại bầu không khí hiện tại.

"À, mà chuyện hôm nay bạn đã xử lý ổn thỏa chưa? cái vụ xác chết đó".

Đặng Phong nhìn tôi một cái, sau đó bày ra bộ mặt có chút suy tư, hình như đã xảy ra chuyện gì đó, cậu ta ngắn gọn đáp "Cũng tạm ổn".

Tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt nghi hoặc, nuốt một ngụm nước miếng, rồi hỏi tiếp "Sao lại là cũng tạm ổn? bộ đã xảy ra chuyện gì sao? nhìn vẻ mặt của bạn hình như chuyện này không hề đơn giản, đúng không?"

"Nói thiệt cho bạn biết, vụ án này rất kỳ lạ"

Vừa nghe cậu ta nói tới đây, tôi liền rung mình ra và sợ hãi, hỏi "Là chuyện gì? Bộ đã xảy ra chuyện gì chẳng?"

"Không phải, lúc mình coi hồ sơ ghi chép lại, thì có một điểm phải nói rất kỳ quái".

Vừa nói, Đặng Phong vừa gõ tay lên bàn, âm thanh nghe giòn giã, nhưng mà tôi không quan tâm tới nó, một đường tập trung ánh mắt, nhìn chăm chăm cậu ta mà hỏi "Là sao? Kỳ quái gì? Kể nghe đi?"

Lúc này, cậu ta nhìn tôi một cái thật sâu, rồi nuốt một ngụm nước miếng mà đáp "Theo như báo cáo ghi lại, thì nhìn bên ngoài nạn nhân bị chết đuối, nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu của nghẹt thở, hay ứ đọng nước bên trong bụng, bạn cũng biết rồi đó, khi con người ta rút xuống nước chắc chắn sẽ uống một lượng nước khá lớn vào trong bụng, đồng thời bị đuối mà hít thở không thông dẫn tới tử vong. Tuy nhiên nạn nhân này lại không có dấu hiệu đó, nói rõ ràng hơn là nhìn bên ngoài giống như bị chết đuối, nhưng thực chất thì không phải là như vậy, bạn thấy có kỳ quái không?"

Những lời cậu ta vừa nói ra, khiến cho đầu óc của tôi không kịp tiêu hóa hết, nó cứ rối loạn cả lên, liền trầm giọng hỏi "Ý bạn là nạn nhân có lẽ không bị chết vì đuối nước, mà do một nguyên nhân nào đó gây ra sao?"

"Đây chính là điểm khó giải thích, nếu như bị một nguyên nhân nào đó gây ra, thì nhất định sẽ để lại dấu vết, đằng này thì hoàn toàn không có, hầu như thì thể không có một tác nhân nào gây tử vong hết".

Đặng Phong đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi, tôi cảm thấy cậu ta có điều gì đó muốn nói, nhưng lại không thể nói, Vì vậy tôi liền làm bộ ngạc nhiên, hỏi tiếp "Vậy thì bạn nghĩ tới nguyên nhân nào? nạn nhân bị gì mà dẫn tới tử vong?"

"Thực sự mình cũng đang cảm thấy khó hiểu, tình trạng của nạn nhân bị trương sinh lên giống như chết đuối, nhưng lại hoàn toàn không có dấu hiệu của chết đuối, và đặc biệt trên cơ thể hoàn toàn không có một chút Dấu hiệu nào bị tổn hại về thân thể hay bị trúng độc".

Nói rồi, cậu ta liền thờ dài một tiếng, tôi cũng chột lưỡi một cái cảm thán nói "Nếu vậy thì đúng thiệt là kỳ lạ quá rồi".

"Mình có nghĩ tới một nguyên nhân khác... Nhưng mà rất phân khoa học".

Đặng Phong gấp gấp nói, tôi nuốt một ngụm nước miếng, rồi dùng giọng như kể chuyện ma lên tiếng hỏi "Không lẽ bạn đang nghĩ tới là do ma quỷ làm hay sao?"

"Đúng vậy? Ở thôn mình không phải từng lưu truyền về Quỷ Sông sao?"

Vừa nghe cậu ta nói tới hai chữ Quỷ Sông, tôi liền giựt mình. Hình như lúc nhỏ tôi cũng từng nghe người lớn kể, nhưng mà không hiểu vì nguyên nhân nào, lại hoàn toàn quên hết chuyện này, cho tới lúc cậu ta nhắc tới, tôi mới nhớ.

Mà nghĩ tới đây, tôi lại nhớ tới lời của Nguyễn Thành Hiền cũng từng nói là Quỷ Sông sắp xuất hiện. Chẳng lẽ hai chuyện này có liên quan tới nhau hay sao?

Tôi đang định kể cho Đặng Phong nghe, thì đột nhiên có một cô y tá từ bên ngoài bước vào, khiến cho cả hai giựt mình.

Cô ta mỉm cười nhìn hai tôi, mà lên tiếng nói "Đây là đơn thuốc bổ sung một số vitamin, cậu có thể tới chỗ lãnh thuốc mà lấy".

Nghe cô ta nói vậy, tôi liền mỉm cười lịch sự đáp "Cảm ơn cô".

Cô ta lại cười với tôi một cái, rồi rời đi.

"Thời hiện giờ bạn nên đi lãnh thuốc, rồi về uống, sau đó nghỉ ngơi cho khỏe đi".

Đặng Phong vừa nói xong cũng rời đi, tôi thực sự không biết ý tứ của câu nói kia là chứa hàm ý gì?

Tôi lãnh thuốc xong xuôi, định trở về nhà thì lại bị ai đó đụng trúng.

"Rốt cuộc cũng tìm ra rồi"

Âm thanh có vẻ vui mừng vang lên, tôi giật mình đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn lên.

Đó là một chàng trai khá trẻ tuổi, dáng vẻ hình như là người giàu có, chỉ là phong cách ăn mặc có gì đó rất là kỳ quái.

Mọi sự chú ý của tôi đổ dồn về anh ta, khiến cho tôi ngưng lại vài giây không nói thành lời.

"Cậu chính là người chứa đựng hồn phách của cô dâu Thủy Thần".

Anh ta đột nhiên nói lên những lời này một cách hết sức tự nhiên, khiến cho tôi càng trở nên hoảng hốt hơn, liền nhanh miệng nhanh mồm lên tiếng hỏi "Cái gì... cái gì mà cô dâu ở đây hả?"

"Coi bộ cậu không hay biết gì rồi, nhưng mà như vậy cũng tốt"

Anh ta vừa nói vừa nhếch mép cười, nụ cười chứa đựng hàm ý, làm cho tôi nhìn thấy nổi hết da gà da vịt lên.

Sau khi nở nụ cười người kia lại tại xoa đầu tôi, anh ta nói "Ta tên là Hà Bách, là vị hôn phu của hồn phách đang chứa trong người của cậu".

"Khoan đã, nãy giờ anh nói gì tôi hoàn toàn không hiểu cái chi hết".

Tôi lấp ba lấp bắp lên tiếng, thực sự những gì anh ta nói càng lúc càng rắc rối, y hệt như một đống búi nhủi.

"Được rồi, ta sẽ cho cậu nhìn thấy khoảnh khắc hồn phách của vị hôn phu ta nhập vào cậu".

Lời nói của Hà Bách vừa chấm dứt, thì anh ta liền đưa tay về phía tôi, nhanh như chớp đầu óc tôi liền trở nên xoay cuồng, mơ mơ hồ hồ.

Xung quanh tôi xuất hiện sương khói về đặc tôi cố gắng bước đi để đi ra chỗ đó, nhưng lại không tài nào có thể thoát ra được.

Đột nhiên có một tia sáng xuất hiện trước mắt, tôi mơ hồ nhìn thấy một người đang che dù đi dưới mưa.

Khung cảnh này thực sự rất quen thuộc, hình như là khung cảnh vài tháng trước của tôi.

Nếu như tôi đoán không lầm thì khi bước qua cây cầu kia...

Còn chưa suy nghĩ hết, thì tiếng còi xe vang lên liên hồi, tôi nhìn thấy bản thân vì né chiếc xe hơi màu bạc kia mà té xuống cầu.

Xung quanh toàn là nước, lúc đó tôi cố gắng hết sức mình để trôi lên trên, nhưng lại bị cái gì đó kéo ngược trở lại nước.

Tôi căng đôi mắt nhìn, lúc này mới để ý thấy, là một hồn phách của nữ giới, cô ta ăn bận y hệt như tên Hà Bách kia.

Tuy chỉ là hồn phách mờ nhạt, nhưng sức lực của cô ta rất lớn, nhanh chóng kéo tôi xuống sâu dưới nước.

"Làm ơn... Vị công tử trẻ tuổi... Làm ơn giúp đỡ ta với... Quý Sông... Muốn... Muốn bắt ta".

Nói rồi, hồn phách của cô ta liền nhập vào người của tôi.

Đồng thời, tôi giật mình thức dậy, đưa ánh mắt tràn đầy sự hoảng loạn, nhìn chăm chăm vào tên Hà Bách đang mỉm cười đứng trước mặt mình.

"Nhớ như vậy là đủ rồi, hiện tại cậu hãy đi theo tôi tới một nơi"

Anh ta không đợi tôi đồng ý, đã ngay lập tức lôi tôi đi.

"Nè, nè.. Chúng ta đi đâu chứ? "

Tôi không thể bình tĩnh được nữa, không ngừng lên tiếng hỏi.

"Tôi đó đi, rồi cậu sẽ biết thôi".

Anh ta nói chuyện rất nghiêm túc, như thể ra lệnh vậy. Lời nói đó khiến cho tôi không cách nào hỏi tiếp.

Nhưng mà cũng thực kỳ lạ, xung quanh tôi hiện tại không một bóng người, đường phố trống trơn, như thể một khu vực dân cư bị bỏ hoang phở vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ký ức

Trong lúc tôi vẫn trầm tư suy nghĩ, thì Hà Bách đột nhiên dừng lại.

Tôi giựt mình, nhìn về hướng anh ta, mà lòng dạ vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

Tôi thực sự không biết anh ta muốn đưa tôi tới đây là nhằm mục đích gì? Nhưng tôi biết rằng chắc chắn không phải là một việc tốt.

Xung quanh tôi bắt đầu vang lên tiếng nước chảy, tôi vội vàng nhìn xung quanh.

Những thứ tôi nhìn thấy, đúng thật chưa một lần trong đời tôi có thể tưởng tượng tới. Ở giữa một khoảng đất trống khô cằn, đột nhiên xuất hiện những cột nước, đang phun trào.

Khi nhìn kỹ hơn, tôi chợt nhận ra hình như chúng xếp theo một quy luật nào đó, có vẻ giống như sự xuất hiện của một tòa cung điện.

Chỉ có một điều kỳ lạ, tôi cảm thấy tòa cung điện này có chút gì đó quen thuộc, nhưng lại không thể nhớ nổi là mình đã từng thấy ở đâu. Không lẽ trên phim sao?

Lúc này, Hà Bách nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác của tôi, anh ta liền cười ra tiếng, sau đó vỗ nhẹ lên vai của tôi mà nói "Đây chính là Việt Môn".

"Việt Môn là gì?"

Tôi tròn bự hai mắt mà hỏi, Hà Bách nhếch mép cười nhạt, rồi chậm rãi đáp "Việt Môn chính là cánh cửa để tới Thủy Cung, muốn tới được Thủy Cung bắt buộc phải triệu hồi được Việt Môn".

"Nhưng mà, không lẽ anh muốn đưa tôi tới Thủy Cung sao?"

Tôi gấp gáp hỏi, Hà Bách lúc này nhìn tôi như về mĩa mai, trả lời "Đúng vậy, chỉ có cách đưa cậu về Thủy Cung, ta mới có thể nhanh chóng ép buộc hồn phách của vị hôn phu của ta, ra khỏi người cậu được".

Nói xong lời này, tôi vẫn chưa kịp phản ứng gì, đã bị anh ta kéo đi. Hành động này khiến cho tôi đang ngờ ngác càng không biết nên phản ứng ra sao.

Còn chưa đi được nữa chẳng đường tới Việt Môn, tôi đã bị ai đó kéo ngược trở lại.

"Cậu ấy còn chuyện cần giải quyết".

Giọng nói rất vang và quen thuộc, tôi quay lại nhìn, thì trông thấy Nguyễn Thành Hiên. Vẻ mặt anh ta có chút tức giận.

"Mọi chuyện đều không quan trọng bằng việc cứu sống vị hôn phu của ta".

Hà Bách lời tôi về phía anh ta, lên giọng nói lớn.

Nguyễn Thành Hiên cười nhạt, đáp trả "Tôi mặc kệ, vị hôn phu của anh sống chết ra sao, hiện tại cả thôn Trinh Phụ đang có nguy cơ diệt vong do Quỷ Sông gây ra".

Tôi tròn mắt nhìn chằm chằm Nguyễn Thành Hiên, lúc này chỉ thấy anh ta biểu cảm hết sức nghiêm túc. Giống như sắp có đại diệt vong xảy ra vậy.

Hà Bách nghe những lời nói này xong, chợt ngưng lại, sau đó cười lớn, nói "Tánh mạng của người trần thế làm sao so sánh với vị hôn phu của ta được".

Tôi tròn mắt nhìn anh ta, câu nói này khiến cho tôi cảm thấy Hà Bách, đúng là một người coi mạng sống của người khác như cỏ rác.

"Nói tới chuyện này tôi lại cảm thấy nhục nhã dùm vị hôn phu của anh, chẳng phải lúc xưa, cô ta đã tự ý nhập vào xác Võ Phúc sao? Còn khiến cho cậu ấy xuyên không trở về thời kì thực dân Pháp, gánh chịu nạn Quỷ Sông của quá khứ sao?"

Nghe những lời này của Nguyễn Thành Hiên, tôi chợt có chút kí ức về những chuyện đã xảy ra trước khi tôi nhập viện.

Lúc ấy, sau khi hồn phách của vị hôn phu Hà Bách nhập vào người, thân thể của tôi bị kéo xuyên không gian và thời gian, rớt xuống trước nơi Lâm bà bà đang đánh lễ.

Xung quanh tôi phút chốc trở nên rối loạn, hình như Lâm bà bà rất ngạc nhiên với sự xuất hiện đột ngột của tôi. Nhưng mà tôi lại ngất xỉu ngay lúc đó.

Khi tôi tỉnh dậy, đã nhìn thấy Lâm bà bà, bà ta nhìn tôi với vẻ mặt lo lắng, hỏi "Con có sao không?"

Tôi nheo nheo đôi mắt, chậm rãi đáp "Không sao, nhưng mà nơi đây là đâu vậy?"

Lâm bà bà im lặng một giây, sau đó trả lời "Đây là thôn Trinh Phụ".

"Thôn Trinh Phụ sao?"

Tôi có chút ngạc nhiên. Lâm bà bà mỉm cười rồi đáp "Đúng vậy".

Lúc này, tôi đưa mắt nhìn ra ngoài, khung cảnh nơi này hoàn toàn đơn sơ hẻo lánh, giống như những thôn xóm cũ kỹ thời xưa vậy.

"Mà con tên gì? Nhìn cách ăn bận chắc là trên Trần xuống đúng không? Nghe nói người Pháp kiểm soát ở trên gát gạo lắm đó đa".

Lời vừa dứt, tôi liền có chút mờng lung, người Pháp kiểm soát sao? Chẳng lẽ vẫn còn thời kỳ thuộc Pháp hả? Với lại cách nói chuyện này, giống với người thời phương Tây đô hộ, mà trên truyền hình thường chiếu.

"Sao vậy? Bộ không phải hả? Hay là du học bên tây phương mới dĩa?"

Lâm bà bà có chút nghi hoặc. Tôi vội vàng lắc đầu, đáp "Con tên Võ Phúc, nhưng mà con không phải trên Trần xuống hay là từ tây phương dĩa. Hình như con bị xuyên không rồi".

"Xuyên không sao?"

"Đúng vậy, là từ tương lai ngược thời gian và không gian trở về thời kì hiện tại của bà, tuy khó tin nhưng đó là sự thực".

Tôi thành thành thực thực nói, Lâm bà bà im lặng một hồi lâu, sau đó mới lên tiếng "Thôi, con cứ ở đây trước, căn nhà này của họ hàng ta, nhưng họ đã vượt biên sang Pháp rồi, nếu có ai hỏi thì nói là họ hàng của ta từ trên Trần xuống, tuyệt đối không tiết lộ chuyện tương lai".

Lời nói của bà ta lúc này thực nghiêm túc, khiến cho tôi biết gạt đầu lia lịa mà không đáp lại lời nào.

Sau đó, Lâm bà bà nói sơ lược về mọi thứ trong thôn cho tôi khỏi bơ vơ.

Tôi ở lại đó cho tới khi Quý Sông xuất hiện và rồi lại quay trở về hiện tại.

Từng dòng ký ức bắt đầu được kết nối lại. Chỉ là lúc này Hà Bách lại kéo mạnh tôi về phía anh ta, khiến cho dòng hồi ức bị cắt ngang, tôi giựt mình thức tỉnh.

"Cho dù ra sao đi nữa, cậu ta nhất định phải tới Thủy Cung".

Lời nói của anh ta khá lớn, như thể quát tháo vào mặt Nguyễn Thành Hiền và tôi vậy.

"Nhưng mà.. "

Nguyễn Thành Hiền lại kéo tôi về, anh ta tức giận nói "Nhưng mà tôi không cho anh kéo cậu ấy đi, thì sao?".

Hà Bách lúc này ra vẻ tức giận, anh ta nhú mày, nói lớn "Một hồn ma vất vưởng như người, mà cũng muốn xen vô chuyện lớn của ta sao?"

Câu nói làm tôi ngạc nhiên, liền nhìn sang Nguyễn Thành Hiền, chỉ có điều nhìn làm sao đi nữa, anh ta cũng không giống một hồn ma chút nào.

Nguyễn Thành Hiền im lặng, hình như anh ta đã bị nói trúng tim đen.

Hà Bách nhếch mép cười khẩy, nói "Nếu không buông tay ra, đừng trách tại sao lại hồn bay phách lạc".

Nói rồi anh ta kéo mạnh tôi về phía mình, Nguyễn Thành Hiền bắt chợt mỉm cười, nụ cười hết sức kỳ lạ.

"Bây giờ cứ thử đi, coi tôi có hồn bay phách lạc không đa?"

Giọng nói hết sức chắc chắn, có vẻ như anh ta không hề sợ hãi Hà Bách.

Lời nói khiến cho Hà Bách tức giận, anh ta vung tay lên, một luồng sáng phát ra từ bàn tay, bắn thẳng về phía Nguyễn Thành Hiền.

Chỉ là khi tia sáng gần chạm tới người của Nguyễn Thành Hiền, thì đột nhiên tan biến.

Điều này khiến cho Hà Bách tròn bự đôi mắt ngạc nhiên, Nguyễn Thành Hiền cười nhạt, nói "Phép thuật của anh, không có tác dụng trên người của tôi đâu".

Nói rồi, anh ta liền kéo tôi đi.

Tôi lúc này vẫn hoàn toàn không hiểu rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra, Nguyễn Thành Hiền có thật là hồn ma không? tại sao phép thuật của Hà Bách lại không có tác dụng với anh ta?

"Phúc, con làm gì mà thơ thần vậy?"

Đang mãi mê suy nghĩ, thì một giọng nói vang lên, kéo đầu óc tôi trở về hiện tại.

Tôi vội vàng nhìn sang, thì trông thấy bà Năm đang lo lắng nhìn mình, xung quanh cũng đã trở lại bình thường. Nguyễn Thành Hiền cũng đã biến mất. Rốt cuộc những chuyện vừa rồi là ảo giác sao?

"Nè! Sao không trả lời, bộ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Bà Năm vội vàng tiến tới lay động người của tôi. Tôi giựt mình, vội vàng lắc đầu, đáp "Không có gì, con đang suy nghĩ mông lung đó mà".

Lời nói của tôi có vẻ gượng gạo, tuy bà Năm vẫn tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng cũng đành cho qua. Bà ta lại chuyển qua chuyện khác "Bà Năm nghe thằng Phong nói con bị hạ huyết áp, cho nên mua củ dền bổ máu cho con nè, về nấu gì đó ăn đi".

Vừa nói, bà ta vừa đưa cho tôi bọc củ dền. Tôi liền cảm lấy, rồi cảm ơn lia lịa.

Ngoài trời đột nhiên mưa, cơn mưa bắt đầu nặng hột dần, tôi vội vàng chạy về thật nhanh.

Tuy vậy, khi tới nhà vẫn ướt như con chuột lột.

Sau khi tắm rửa thay đồ xong, tôi ngồi trước cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

Kể từ khi cả gia đình tôi dọn đi, mỗi người một nơi, thì căn nhà này vẫn bỏ trống, tôi đã từng có một thời gian dài sống ở Sài Gòn, và cũng đã quen thuộc với cảm giác không có người thân bên cạnh mình. Chỉ là những cơn mưa như vậy, luôn khiến cho lòng dạ tôi bồi hồi bất thường, như là có một chuyện gì đó vẫn luôn được tôi ấp ủ trong lòng, không thể thổ lộ ra được.

Đang mãi miết suy nghĩ, thì bất chợt có một con mèo đen chạy ngang qua cửa sổ, nó khiến cho vô thức giựt mình.

Tôi vội vàng ngo ra bên ngoài tìm kiếm con mèo đen. Nhưng lại chẳng thấy nó đâu, giống như lúc này chỉ là ảo giác vậy.

Tuy nhiên, cái ảo giác này làm tôi sợ hãi, nếu tôi nhớ không lầm, thì nó là một con mèo có lông màu đen huyền phản xạ với ánh sáng trắng, lúc lướt qua, nó có quay mặt nhìn tôi. Cái nhìn này không giống một con mèo bình thường mà tôi đã từng nhìn thấy, đôi mắt của nó hết sức kỳ lạ, rực rỡ mà tạo ra cảm giác kinh dị khó tả.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, ngay lập tức đóng cánh cửa sổ lại thật chặt. Lòng thầm nhủ chỉ là ảo giác, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

"Reng... Reng..."

Tôi nhìn vào màn hình điện thoại đang phát sáng. Là dây số lạ. Không biết là ai lại điện thoại cho tôi vào lúc này nữa.

Tôi vừa bắt máy lên vừa chậm rãi nói "A lô! Xin hỏi đầu dây bên kia là ai vậy?"

"Phúc Phúc! Là ta đây! Lão Phan đây"

Giọng nói của một người đàn ông già vang lên, tôi có chút ngỡ ngàng. Bởi vì nó rất quen thuộc.

Lão Phan sao? Đầu óc của tôi mông lung dần theo hai từ này. Hình như tôi có quen biết với người này thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Lão Phan

"Phúc Phúc hãy nghe ta nói, mọi chuyện đang diễn biến phức tạp dần rồi, Quý Sông đang âm thầm ẩn mình dưới đáy sông Hậu, việc cần làm hiện tại chính là con phải nhớ lại toàn bộ mọi chuyện".

Giọng nói của Lão Phan như thì thầm vào tận tâm trí của tôi, tôi có chút khó hiểu, bèn lên tiếng hỏi "Rốt cuộc thì tại sao con lại quên mất nó chứ?"

Lão Phan ho khan vài cái, nói "Đây chính là quy luật của thời gian và không gian, một người không thể có hai ký ức của hai khoảng thời gian riêng biệt được. Nhưng nếu cố gắng, con nhất định sẽ nhớ ra được".

"Vậy hiện tại, con nên làm gì đây?"

Tôi gấp gáp hỏi. Lão Phan thờ dài, trả lời "Con phải đi tới những địa điểm trước đây đã tới... Ta...ta.."

Bất chợt đầu dây bên kia hình như xảy ra chuyện gì đó, giọng nói bắt đầu nhiễu loạn. Tôi lo lắng, lên tiếng "Bên kia có chuyện gì vậy ông? Sao nó cứ giựt giựt?"

"Linh lực của ta đang yếu... Yếu dần...không thể tiếp tục... Hãy....hãy...tìm mọi cách để tới đó... Ta đã biểu thị Hiền bảo vệ con rồi... Con nhất định không thể rời xa nó... Không thời sẽ mất mạng... Nhớ... Nhớ...lời ta nói... "

Giọng Lão Phan vừa nói tới đây thì im lặng. Tôi hỏi liên mấy câu nhưng vẫn không có hồi đáp, chắc là linh lực của ông ta không thể duy trì được rồi.

Tôi ngồi thần thờ, đưa ánh mắt nhìn ra xa xăm. Theo như lời của Lão Phan vừa nói, tôi rất có thể đã từng có một đoạn ký ức liên quan tới Quý Sông, đồng thời trong khoảng thời gian đó đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Điều trước mắt, tôi phải tìm bằng được những nơi từng đi qua, cùng với Nguyễn Thành Hiền.

Tuy nhiên, nếu theo tôi bị mất trí nhớ do khoảng thời gian và không gian quá khác biệt, thì những nơi kia chắc chắn đã thay đổi rất nhiều rồi. Tôi phải làm sao để tìm lại được đây?

Đúng lúc này, tôi liền nhớ ra một chuyện quan trọng. Hồ sơ ghi chép lịch sử của thôn, không phải có một bản lưu trữ ở nhà Đặng Phong sao? Lúc nhỏ tôi từng nhìn thấy.

Bên ngoài mưa cũng đã tạnh, tôi khoác vội cái áo mỏng bước vội ra ngoài.

Đoạn đường ở phía bên ngoài có chút mông lung đối với đôi mắt của tôi, không biết có phải mưa vừa tạnh, nên bầu không khí như vậy hay không? Tuy nhiên nó làm lòng dạ của tôi cảm thấy bất an.

Bất chợt có một làn sương khói ở đâu tỏa ra khắp không gian, nó giống như là che mắt tầm nhìn của tôi vậy.

Tôi từng đọc một câu chuyện dân gian nói rằng, khi nhang khói đột nhiên từ đâu xông ra, nhất định sẽ có chuyện chẳng lành.

"Phúc Phúc, cậu có nhớ đường về không? Sao tự nhiên tôi cảm thấy đường tụi mình đang đi không đúng nghen".

Một giọng nói từ đâu vang lên, nó khiến cho tôi giựt mình, nhìn xung quanh. Lúc này tôi phát hiện xung quanh tôi đều là tre gai, những ngôi nhà lúc nãy trong thôn đều biến mất.

Cảm thấy có chuyện không ổn, tôi liền đưa mắt cố gắng nhìn cho rõ chỗ này là chỗ nào. Tuy nhiên càng nhìn càng cảm thấy lạ lẫm, giống hệt như nơi này hoàn toàn không có trong thôn.

Một ngọn gió lạnh lẽo từ đâu đột ngột thổi mạnh tới, tiếng tre nứa va chạm vào nhau vang lên âm thanh kèn kẹt liên hồi, khiến cho da gà da vịt của tôi nổi lên hết.

Lúc đưa mắt nhìn lên, tôi mơ hồ nhìn thấy một cái bóng trắng, ngay lập tức tôi đưa tay dụi mắt, nhưng khi nhìn lại chẳng thấy gì ngoài những ngọn tre đang lay động.

Tâm trạng khủng hoảng của tôi đã chiếm lấy lý trí tôi, cơ thể tôi đứng bất động tại chỗ, miệng thì thào vài tiếng "Nam mô a di đà phật".

Tuy giọng nói của tôi có chút run run, nhưng cũng nhờ thì thầm được vài tiếng nam mô, mà lòng dạ cũng cảm thấy ổn định và cảm thấy bớt sợ hãi hơn.

Khi đưa mắt nhìn lên một lần nữa, tôi chợt trông thấy một cái xác không đầu hiện ra, trên người nó là một bộ đồ rách rưới, cùng với máu me chảy lai láng từ cái cổ không đầu xuống khắp người.

Tôi bắt đầu run rẩy sợ hãi nếu như nó tiến tới gần, thì không biết phải làm gì.

"Đừng lo lắng, nó không tiến tới đâu đâu".

Một giọng nói quen thuộc từ phía sau vang lên, tôi vội vàng quay lại, thì nhìn thấy Nguyễn Thành Hiền. Hiện thời, anh ta với vẻ mặt nghiêm túc, nhìn tôi với ánh mắt tò mò và không hề có

chuyện gì đâu.

Nhưng mà, tôi vẫn còn sợ hãi, liền hỏi "Sao anh biết?"

"Đương nhiên là biết rồi đã".

Vừa nói Nguyễn Thành Hiền vừa vỗ nhẹ lên vai tôi, sau đó anh ta trầm giọng nói "Bởi vì những thứ này chỉ là ảo giác thôi, cậu hiện tại đang nằm mơ".

"Nằm mơ sao?"

Tôi vội hỏi, Nguyễn Thành Hiền àm ừ vài tiếng rồi đáp "Đúng vậy, lúc này Lão Phan có dùng linh lực tác động lên người cậu trong lúc cậu đang ngủ, nên hiện giờ chỉ là giấc mơ. Nếu muốn không nhìn thấy những thứ kinh dị kia nữa, cậu nhất định phải thức dậy và..."

Lời của anh ta còn chưa dứt, tôi đã ngay lập tức giật mình tỉnh dậy, bởi có ai đó vừa chạm vào người tôi.

"Phúc, con mơ thấy gì mà kêu la ú ớ vậy?"

Giọng của bà Năm vang lên, tôi nheo nheo đôi mắt nhìn.

Thấy tôi đã thức dậy, bà ta liền nói tiếp "Lúc này Năm đi qua, thì thấy con kêu la ú ớ, tưởng đâu có chuyện gì xảy ra chứ? Làm hết hồn".

"Dạ, tại con nằm mơ thấy ác mộng nên vô thức kêu la, mà chắc cũng do lạ chỗ".

Tôi cười khỏ, bịa ra một câu trả lời thích hợp nhất, tôi thực lòng không muốn bà Năm bị cuốn vào trong chuyện này.

Bà Năm à à vài tiếng, sau đó nói "Bên nhà Năm có nấu nồi chè bà ba ngon lắm, lát con qua ăn".

Tôi vội vàng gạt đầu, bà ta mỉm cười tiếp lời "À, mà thằng Lãng cũng có về quê đó, hồi nhỏ hai đứa thường hay ở trường tắm mưa".

Nói tới đây bà ta liền phá lên cười, tôi thì không quan tâm tới chuyện đó, ngạc nhiên hỏi "Con nghe nói anh Lãng là cảnh sát trưởng trên Hàm Võ mà, bộ xin nghỉ phép về quê chơi hả bà Năm?"

"Ừ, nó nói là nó được nghỉ phép nên về chơi, mà chuyện này về gấp hơn những lần trước".

Lời vừa dứt, tôi liền có chút bất an, do là quen thân từ nhỏ, nên tôi cũng biết được tánh khí của Trương Lãng, vụ việc anh ta về quê gấp gấp như vậy, chắc chắn có liên quan tới cái xác chết trôi rồi.

Tôi nghĩ, có khi nào mình sẽ tìm được chút thông tin từ anh ta không, dù sao chức vụ của anh ta cũng cao hơn Đặng Phong nhiều mà.

Vì cái ý nghĩ đó, tôi đã quyết định sẽ tới gặp Trương Lãng, trước khi tìm hiểu về lịch sử lưu trữ của thôn ở nhà tổ của Đặng Phong.

Trời cũng đã sụp tối, nó mau lẹ một cách khác lạ, hay cũng có khi do tôi đã quen với thời gian trên Sài Gòn, nên về đây cảm thấy nó như vậy.

Tôi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một bộ đồ tươm tất hơn. Dù sao đi nữa chuyện ăn bận lịch sử một chút, cũng là thói quen khó thay đổi được của tôi.

Nhà bà Năm cách chỗ tôi ở không quá xa, tuy nhiên nếu đi bộ sẽ là một khoảng đường tương đối dài.

Chỉ là do tôi về đây cũng chẳng đem theo xe cộ, nên buộc lòng phải chạy trên chiếc xe đạp cũ hồi đi học của mình, để tới đó.

Dọc đường đi gió thổi khá lạnh, nhà bà Năm lại nằm trong một con đường nhỏ hẹp, bao xung quanh toàn bộ là đồng ruộng và nghĩa địa, cách mấy chục mét mới có nhà. Nên luôn tạo cảm giác sợ hãi cho tôi.

"Phúc... Phúc...".

Bất chợt có tiếng gọi vang lên, âm thanh vừa lạnh lẽo vừa như thể từ cõi âm vọng lại vậy.

Tôi nhất nhất không quay sang hướng đó, một mạch chạy thẳng tới nhà bà Năm.

"Phúc Phúc... Là tôi đây mà... Lưu Thành đây... Cậu nhất định phải giải thoát cho tôi đó đã.."

Lời vừa dứt, tôi thoáng cái giật mình.

Lưu Thành.

Cái tên này hình như rất quen thuộc, đầu óc của tôi lại bắt đầu mông lung, tôi mơ mơ hồ hồ nhớ tới một chàng trai cao lớn, bự con, chạy và bơi rất giỏi. Người đó tên là Lưu Thành. Chỉ là hình như đã chết rồi mà...

Tôi rùng mình sợ hãi, cùng lúc này đôi mắt của tôi như bị ai đó che lại, khiến cho bản thân không thể nhìn thấy đường đi, lái chiếc xe đạp chạy thẳng xuống ruộng.

Đầu tôi đập vào một cục đá lớn ven đường, làm cho bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, đã trông thấy mình đang nằm trên giường, ở một căn phòng xa lạ.

Lúc này đột nhiên có tiếng nước chảy truyền tới, tôi tò mò ngồi bật dậy, bước đi về hướng đó coi sao.

Tôi đi qua một dãy nhà theo đúng phong cách cổ của Miền Nam, rồi dừng lại trước cánh cửa sao.

Hai mắt của tôi có chút bất động, tiếng nước kia cơ bản không có gì đặc biệt hết, chỉ là âm thanh dội nước của một người.

Lúc đó, tôi lại cảm thấy bản thân bất lịch sử vô cùng, khi mà vô tình nhìn thấy một thằng con trai đang trần truồng như nhộng đứng tắm.

Chỉ có điều, người này khá quen mặt thì phải, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi.

"A".

Người kia bỗng dừng quay sang, liền phát hiện ra sự có mặt của tôi, khiến anh ta lộ vẻ ngạc nhiên.

Tôi giựt mình, định quay đi, ai ngờ anh ta lại lên tiếng gọi "Phúc Phúc, cậu tỉnh rồi sao?"

Lời vừa dứt, tôi ngay lập tức ngáp tràn ngạc nhiên, anh ta biết tên của tôi, còn kêu một cách thân mật như vậy? Không lẽ có quen biết với tôi hay sao?

"Sao vậy? Bộ không nhớ ra tôi là ai hả?"

Anh ta bước tới gần, trong tình trạng vẫn không có một mảnh vải che thân, giống hệt như chuyện này hết sức bình thường.

Tuy nhiên, tôi lại cảm thấy không ổn chút nào, chuyện nhìn người khác trần truồng thiệt tình rất mất lịch sự

"Cậu vẫn ổn chứ? Mới nãy bị té xuống ruộng lúa, bất tỉnh ở đó luôn mà".

Vừa nghe anh ta nói tới đây, tôi liền mặc kệ chuyện có lịch sự hay hay không, gấp gấp hỏi "Bộ anh biết tôi sao?".

"Đương nhiên".

Anh ta mỉm cười, rồi nói tiếp "Hồng ngờ chỉ mấy năm không gặp, mà tánh khí của cậu cũng thay đổi quá nhiều đi, càng lúc càng tò về tràm ồ".

"Khoan đã, anh là ai? Tôi thiệt sự hồng nhớ".

Nghe tôi hỏi, anh ta liền cười lớn hơn đáp "Tôi là Trương Lăng, là bạn hàng xóm của cậu lúc nhỏ đây nè".

Bạn đang đọc truyện *Quy Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Trương Lăng

"À".

Tôi nhìn anh ta kỹ hơn, liền cảm thấy có chút quen thuộc, nói "Tại không gặp gần sáu năm rồi, anh cũng đã thay đổi quá nhiều, vừa bảnh trai lại cao lớn, không giống như lúc nhỏ người ốm, da ngăm chút nào".

Vừa nói tôi vừa mỉm cười, Trương Lăng vội vàng gầy đầu, đáp "Do khi cậu lớn Sài Gòn cũng là lúc tôi vô quân đội, sau khi xuất ngũ cũng đã thay đổi ít nhiều".

Anh ta cười hi hi, nói tiếp "Thì cậu cũng thay đổi rồi mà, ít nghịch ngợm như lúc nhỏ, lại còn đẹp trai nữa chứ".

Nghe anh ta nói tôi có chút ngạc nhiên, không ngờ Trương Lăng vẫn như lúc nhỏ, rất thích nói giỡn.

Tôi không biết nên trả lời làm sao, liền đổi chủ đề, lên tiếng nói "Mà anh bận quần áo vô trước đã, như vậy không ổn đâu".

Lời tôi vừa dứt, Trương Lăng liền nhìn vào cơ thể của mình, sao đó có chút ngại ngùng, đáp "A, không để ý, tưởng giống như lúc nhỏ, ở trường tắm mưa nên.. Thôi, cậu vào nhà trước đi".

Anh ta vừa nói vừa kéo tôi vô nhà, khiến cho tôi chưa kịp nói năng câu gì.

"Cậu ngồi uống nước đi, đợi tôi thay đồ cái đã".

Trương Lăng bước vô phòng, âm thanh của anh ta vẫn còn vang vọng.

Tôi nhìn trên bàn, mùi nước trà ướp bông mai thơm phảng phất. Loại trà này lúc còn nhỏ bán cũng không nhiều, giờ hầu như không còn bán nữa, hiếm lắm mới nhìn thấy, không ngờ nhà Trương Lăng lại có.

Tôi vừa đưa tay rót một ly trà để uống, thì Trương Lăng ở bên trong đã nói vọng ra "À, cậu định đi đâu, mà lại bị té giữa đường vậy?"

Giọng nói của anh ta lúc này có vẻ nghiêm túc, coi bộ cũng đã suy đoán được mục đích của tôi, vì vậy tôi đành nói luôn "Tôi tới nhà bà Năm, hỏi chiều bà Năm có sang rủ tôi qua ăn chè bà ba".

Tôi dừng lại một chút rồi nói tiếp "Vội lại tôi nghe nói anh về, nên cũng định qua gặp, dù sao cũng là bạn bè mà".

Lời tôi nói vừa dứt, ở bên trong phòng không phát ra âm thanh nào, đúng thiệt là khó hiểu.

Đoạn, Trương Lăng bước ra với bộ quần áo đá banh, trông anh ta ăn bận như vậy lại có vẻ cao hơn nhiều.

Trương Lăng ngồi xuống cái ghế đối diện với tôi, sau đó lên tiếng hỏi "Mà bộ cậu được nghỉ phép về hay sao? Khi nào lên lại Sài Gòn?".

Tôi mỉm cười, đáp "Cũng xin chỉ nghĩ vài ngày, còn việc lên lại Sài Gòn hay không cũng không quan trọng, bởi vì cơ bản công việc viết lách đối với tôi ở đâu mà viết không được chứ? Chỉ cần thoải mái thôi".

Nghe tôi nói vậy, Trương Lăng liền gật đầu, vẻ mặt có chút thay đổi khó hiểu.

Tôi trầm nghĩ, sẵn tiện anh ta đang hỏi về mục đích về quê, không bằng tôi cũng hỏi ngược lại anh ta coi sao. Bèn lên tiếng "Còn anh, nghe nói là cảnh sát trưởng ở Hàm Vô mà, công việc rất bận rộn, hiếm khi có thời gian rảnh rỗi về quê lắm, bộ có chuyện gì xảy ra sao?".

Vừa nghe câu hỏi của tôi, sắc mặt của Trương Lăng liền thay đổi, anh ta nuốt một ngụm nước miếng, rồi trầm giọng đáp "Nói thiệt cho cậu biết, tôi về quê lần này thực chất là vì công việc".

Anh ta ngưng lại, sau đó đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào tôi, mà hỏi "Cậu về đây vừa lúc, chắc là cũng biết tới vụ xác nữ trôi sông chứ?".

Lời nói này khiến cho tôi giựt mình, nghĩ bụng không lẽ lại có liên quan tới Quý Sông sao? Liền gấp gấp hỏi "Tôi có nghe nói, nhưng mà chẳng phải đã giao phó cho cảnh sát thôn mình giải quyết rồi hay sao?"

"Nếu như một cái xác chết trôi, thì dĩ nhiên tôi sẽ không tham gia, hiện tại lại có thêm một cái, mà lần này cũng y hệt như lần trước, một chút dấu hiệu gây tử vong cũng không có. Nên dấy lên nghi ngờ là giết người hàng loạt".

Vừa nói xong những lời này, anh ta liền gõ ngón trỏ lên trên bàn, âm thanh vang lên khiến cho tôi cảm thấy lạnh cả sống lưng, hình như anh ta có vẻ như cũng đã liên tưởng tới một vụ việc nào đó, liền lên tiếng nói thêm "Trước khi tôi về đây, tôi có đọc sơ qua hồ sơ của vụ án, thì mới phát hiện ra một chuyện khá kỳ quái, hình như vụ việc này chỉ xảy ra ở vùng sông Hậu, thời gian có vẻ đã được định trước".

"Ý anh là, rất có thể hung thủ chỉ quanh quẩn xung quanh sông Hậu? Và giết người theo một chu kỳ nhất định sao?"

Tôi ngạc nhiên hỏi, Trương Lăng thì chỉ biết gật đầu đồng ý, có vẻ như anh ta cũng chú trọng tới điểm kỳ lạ ở dòng sông Hậu, mà nói chính xác là Quý Sông. Tôi liền hỏi "Vậy thì nạn nhân tiếp theo sẽ như thế nào?"

"Đây cũng chỉ là suy đoán".

Anh ta thờ dãi, ra vẻ thất vọng nói tiếp "Đây cũng chỉ là suy đoán của riêng tôi, về vụ việc này rất khó giải thích về tình trạng và cách suy nghĩ của kẻ sát nhân hàng loạt. Nhưng tôi biết rằng nhất định sẽ có những vụ án chết trôi kỳ lạ liên tiếp xảy ra, nếu như chưa thể phá được vụ án này ngay".

"Vậy thì coi bộ chỉ có cách tìm ra điểm chung nhất của hai vụ án kia, thì mới có thể xác định được mục đích, cùng với thủ pháp giết người của tên sát nhân kia".

Tôi gấp gấp hỏi, bởi vì bản thân cũng rất tò mò không biết vụ án thứ hai, về các xác chết trôi kia rốt cuộc ra sao?

Trương Lăng nhìn tôi một cái thực sâu, rồi nghi hoặc nói "Cậu có vẻ quan tâm tới vụ án này quá? Không lẽ cậu cũng biết về gì đó hay sao?"

Nghe anh ta nói vậy, tôi thoáng cái đứng hình, liền vội vội vàng vàng nói ra một lý do "Tôi không biết gì đâu, cũng chỉ nghe một người cảnh sát ở thôn nói qua thôi, nên cũng có chút tò mò, nếu như anh không muốn kể thì thôi vậy".

"Thì ra là vậy".

Trương Lăng thờ phào, sau đó lại nói "Vụ án này tuy có phần khá kỳ lạ, nhưng mà nếu nói một số chuyện về xác chết trôi thì vẫn có thể, bởi vì trên cơ bản đó hoàn toàn là chuyện bình thường, không phải chuyện cần báo mật gì hết".

Nghe anh ta nói vậy, tôi liền thuận thế hỏi chi tiết hơn "Nếu vậy thì xác chết thứ hai ra sao? Có giống với xác chết thứ nhất hay không?"

Vừa nói tôi vừa cố gắng bày ra nét mặt hỏi chuyện bình thường, không để lộ ra bộ dạng quan tâm chuyện này quá mức, tránh để anh ta nghi ngờ.

"Cơ bản là như vậy"

Trương Lăng bắt đầu dùng giọng nói trầm trầm như đang kể chuyện ma, nó càng khiến cho tôi cảm thấy tò mò.

"Nạn nhân lần thứ hai là nam, có cùng tình trạng chết y hệt như nạn nhân thứ nhất, trên thân thể và tổng quan đều không có dấu hiệu của nghẹt thở, thương tật hay độc được, chỉ có biểu hiện của tình trạng chết trôi. Đồng thời, nạn nhân nam này nếu so sánh về bộ dạng trước khi chết, thì nhất định là một người khá mạnh khỏe, cao lớn, bự con, cũng vì vậy rất khó để hành hung, mặt khác sẽ không thể nào không để lại thương tích hay dấu vết gì được. Đây chính là điểm kỳ lạ"

"Cảnh sát trưởng, ở ngoài bờ sông lại xuất hiện thêm một xác chết trôi nữa rồi".

Trương Lăng còn chưa nói hết, thì đột ngột có một giọng nói gấp gấp của một người từ bên ngoài bần đồ cảnh sát vang lên, câu nói cắt ngang của trò chuyện của tụi tôi. Trương Lăng đột ngột đứng bật dậy, khuôn mặt tối sầm nói "Các cậu ra đó trước, phong tỏa hiện trường, không cho bất kì ai vô, tôi thay đồ xong sẽ ra liền".

Người cảnh sát kia nhìn chằm chằm vào Trương Lăng một hồi, rồi sau đó gật đầu lia lịa mà vội vã rời đi.

"Lại thêm một nạn nhân nữa rồi, coi bộ chuyện này đích thị do một tên cuồng sát gây ra".

Trương Lăng bực bội suy đoán, nhưng mà những gì anh ta nói, có phần chưa hợp lý cho lắm nếu là một tên cuồng sát gây ra, thì khi có cảnh sát điều tra, hẳn nên dừng lại một khoảng thời gian cho mọi chuyện êm xuôi trước khi giết người tiếp, đằng này lại ra tay liên tục. Không lẽ hẳn không sợ bị phát hiện sao? Nói cách khác hẳn căn bản không phải là người.

"Bây giờ tôi có chút chuyện cần giải quyết rồi, chắc là hơi lâu đó".

Trương Lăng đột nhiên lên tiếng, khiến cho dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang. Chỉ là câu nói này, không lẽ anh ta là đang muốn đuổi khéo tôi hay sao? và không muốn tôi dính dáng vào chuyện này.

"Thôi, tôi cũng có việc phải về rồi"

Tôi thuận theo suy nghĩ của anh ta, mà trả lời một câu cho yên ổn mọi chuyện, với lại tôi không muốn để lộ quá nhiều sự quan tâm dư thừa, khiến cho anh ta nghi ngờ mà đề phòng tôi.

"Vậy khi khác gặp"

Lời của Trương Lăng vừa dứt, tôi liền gật đầu mà rời đi.

Hiện tại cách duy nhất chính là tìm Nguyễn Thành Hiền, chắc chắn anh ta biết không ít chuyện. Có lẽ sẽ giúp đỡ khá nhiều cho tôi.

Tôi vội vàng bước về nhà, chỉ là vừa tới cửa đã nhìn thấy Nguyễn Thành Hiền ngồi ở trong nhà, còn chưa kịp bắt ngờ, thì anh ta đã lên tiếng "Phúc Phúc, cậu đi đâu vậy? Tôi ở đây lo lắng cho cậu lắm"

Tôi liền bày ra bộ mặt ngạc nhiên, lên tiếng nói "Lo lắng gì? Tôi chỉ là tới nhà một người bạn nói chuyện phiếm thôi".

"Không thể nào, Lão Phan vừa mới bói cho cậu một quẻ, theo quẻ bói đó thì chính là nói cậu sẽ gặp chuyện, có thể sẽ mất mạng".

Nguyễn Thành Hiền nói chuyện rất nghiêm túc, không giống như anh ta đang giỡn với tôi chút nào, câu nói này làm tôi bất chợt nhớ tới một vụ việc, liền nói "À, chắc là tôi bị té xuống ruộng trong lúc tới nhà người bạn trong xóm, nhưng mà tôi không sao hết, người bạn kia đã phát hiện và giúp đỡ tôi rồi".

Vừa nói xong câu, tôi liền ngồi vào trong ghế, Nguyễn Thành Hiền mất bự mắt nhỏ, nói "Không thể nào, theo quẻ bói thì cậu phải mất mạng, nhưng mà hiện tại thì không... Chẳng lẽ..."

Nói tới đây, anh ta liền nhìn chăm chăm vào tôi, khuôn mặt tôi sầm lại, coi bộ đã xảy ra chuyện gì đó? tôi liền sốt ruột lên tiếng hỏi "Chẳng lẽ gì? Bộ anh đã nghĩ tới chuyện gì rồi hay sao?"

Nguyễn Thành Hiền lúc này nuốt một ngụm nước miếng, chậm rãi mà trả lời "Theo như quẻ bói, Quý Sông đang muốn lấy mạng của cậu, nhưng mà hiện tại cậu vẫn bình bình an an, coi bộ nó đã chuyển mục tiêu, chắc chắn đã có một kẻ đã chết thay cho cậu rồi đó da".

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Xác chết

Nghe những gì mà anh ta nói, tôi liền liên tưởng tới cái xác chết trôi thứ ba, mà lúc nãy người cảnh sát kia vừa mới báo cáo với Trương Lăng.

Chẳng lẽ vụ việc tôi bị té xuống bờ ruộng, không phải là một sự tình cờ, mà đã được Quý Sông sắp đặt trước, nhưng nó không giết được tôi, vậy là nó lại tìm ra một kẻ chết thay sao?

Nếu là như vậy, thì chắc chắn Quý Sông chính là một thứ, có thể giết người một cách tùy ý mà không bị ngăn cản. Vậy thì, một người bình thường làm thế nào có thể đấu lại với nó đây.

Nói tới đây, tôi liền đột nhiên nhớ tới Trương Lăng đã đi tới hiện trường của vụ án. Anh ta chính là người đã cứu sống tôi, có khi nào Quý Sông sẽ làm hại anh ta, nhằm để trả con tức này không?

Càng suy nghĩ, tôi càng cảm thấy chuyện Quý Sông trả thù, chắc chắn có thể xảy ra.

"Phúc Phúc, cậu làm sao vậy?"

Giọng của Nguyễn Thành Hiền vang lên, khiến cho dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt, anh ta hình như có chút nghi hoặc khi nhìn thấy tôi đắm chìm trong suy tưởng, liền lên tiếng hỏi "Nãy giờ cậu đang suy nghĩ chi vậy? rốt cuộc là đã nhớ ra chuyện chi sao?"

Tôi hít một hơi lạnh, rồi đáp "Thiệt ra tôi nghĩ tới một chuyện, chính là người bạn kia đã cứu tôi, và hiện tại anh đang ở tại hiện trường vụ án, có khi nào Quý Sông vì tức giận, sẽ gây tổn thương tới anh hay không?"

"Chuyện này cũng có thể xảy ra đó da".

Nguyễn Thành Hiền dù ngạc nhiên với câu nói này của tôi, nhưng anh ta cũng đưa ra quan điểm của mình, một phần chắc chắn tôi biết rằng anh ta hiểu biết sâu về Quý Sông, phần khác coi bộ anh ta cũng đã chứng kiến việc Quý Sông tức giận rồi. Nhưng nếu nói như vậy, chẳng phải Trương Lăng đang gặp nguy hiểm hay sao? Tôi nghĩ hiện tại tôi phải đi tới hiện trường vụ án, trước khi mọi chuyện không thể giải quyết được.

Tôi đứng bật dậy, hướng Nguyễn Thành Hiền mà nói "Hiện tại tôi phải đi tới hiện trường vụ án, anh có thể đi cùng tôi không?"

Nguyễn Thành Hiền im lặng nhìn tôi một lát, rồi mới chậm rãi lên tiếng "Tôi thiệt sự rất muốn đi theo cậu, nhưng mà hiện tại tôi còn có chuyện cần giải quyết, nên.."

"Tôi hiểu ý anh rồi, nếu anh đã có chuyện cần giải quyết thì cứ đi giải quyết, còn chuyện này tôi nhất định phải can thiệp, bởi vì đó chính là tánh mạng bạn của tôi".

Lời tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức gật đầu, sau đó anh ta lại nói "Quý Sông có khả năng điều khiển xác chết, cậu nhất định phải cẩn thận đó".

"Điều khiển xác chết sao?"

Tôi gấp gáp hỏi, anh ta ừ một tiếng rồi trả lời "Đúng vậy, chỉ cần là xác chết trôi sông, là nó có thể điều khiển được".

Nói xong câu này, đột nhiên anh ta tan biến trước mắt tôi.

Đoạn, tôi gấp gáp chạy tới hiện trường vụ án, bởi vì lúc đi về nhà, tôi có nghe người ta bàn tán xôn xao với nhau về chuyện này, nên biết chắc địa điểm ở đâu.

Chỉ là lúc tới tới nơi, đã thấy có rất nhiều người bao xung quanh để coi.

"Tới rồi, tới rồi, pháp y đã tới, có thể tiến hành giải phẫu được rồi".

Một người cảnh sát từ bên ngoài kéo theo một người, hốt ha hốt hải mở đường cho người kia đi vào bên trong.

Tôi đưa mắt nhìn người kia, liền hoảng hốt mà lầm nhảm lên tiếng "Trần... Trần Tiến Khoa sao?"

Người tên Trần Tiến Khoa này, đã từng cứu và tôi vào bệnh viện Dạ Nguyệt, nhưng rõ ràng lúc đó, y tá nói anh ta là đội trưởng cảnh sát của khu vực Hàm Võ, chứ không phải là pháp y? Vậy rốt cuộc chuyện này là làm sao đây?

Trương Lăng vừa nhìn thấy Trần Tiến Khoa, liền lớn tiếng nói "Cuối cùng thì cậu cũng chịu về đây rồi".

Trần Tiến Khoa mỉm cười, nét mặt có chút đùa giỡn, đáp "Anh cứ gọi liên tục vào số điện thoại của tôi, làm sao tôi có thể từ chối được chứ, với lại vừa hay tin Tiểu Lộ - cánh tay phải đắc lực của anh hiện tại đã không thể cùng anh về quê, thì tôi bỏ mặc anh một mình ở đây? không phải là không có nghĩa khí anh em hay sao?"

Nghe những lời của Trần Tiến Khoa nói, Trương Lăng liền cười khẩy một cái, rồi thúc giục anh ta tiến hành giải phẫu thi thể.

Thông qua cuộc trò chuyện lúc nãy của hai người đó, tôi cơ bản biết được một điều, có lẽ hai người họ là bạn đồng nghiệp với nhau.

Những vụ giải phẫu như vậy, tôi nhớ từ nhỏ tới giờ chưa từng chứng kiến qua, nhưng mà lúc này lại cảm thấy rất bình thường, thay vì sợ hãi như tôi tưởng. Nó luôn mơ hồ cho tôi cảm giác, hình như tôi đã từng coi qua một lần ở đâu đó rồi.

Trần Tiến Khoa nhanh chóng lấy ra bộ dụng cụ, chuyên dùng để giải phẫu thi thể người, anh ta đưa con dao đâm vào da, một dòng huyết dịch ngay lập tức chảy ra, sau đó anh ta điều luyện gấp từng phần một để quan sát. Coi bộ anh ta đã thực hiện việc này rất nhiều lần, nên không hề có sự chần chừ nào.

Sao một vài phút trôi qua, Trần Tiến Khoa cuối cùng cũng không lại vết mổ, anh ta hướng về phía Trương Lăng mà nói "Sau khi phẫu thuật, tôi có thể chắc chắn đưa ra nguyên nhân sơ bộ về cái chết, chính là bị đuối nước biển, bởi vì trong bụng chứa khá nhiều nước biển, ngoài ra thì chẳng có một nguyên nhân nào hết gây ra tử vong. Tôi cho rằng, người này bị ai đó quăng xuống biển, sau khi chết liền vô tình xuôi theo dòng nước của sông Hậu, mà trôi tới vùng này".

Lời của Trần Tiến Khoa vừa dứt, khiến tôi đột nhiên mơ hồ nhớ tới một chuyện, hình như tôi cũng đã từng đọc qua kết luận về cái chết tương tự ở trong một bộ hồ sơ nào đó. Còn thảo luận với một người cảnh sát nữa rồi có thêm một người tên là Phan Chánh Minh kiên quyết muốn phẫu thuật, để xác minh cái chết của anh trai mình.

"Lẽ ra tôi đã không chết".

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn luận về kết quả khám nghiệm tử thi, thì một giọng nói lạnh lẽo, ở phía trong truyền vào tai tôi.

Tôi nước một ngụm nước miếng nhìn sang, thì trông thấy cái xác chết kia bắt đầu cử động, đầu tiên là khoe miệng, sau đó là ngón tay, và cuối cùng là cả cánh tay đang vẫy vẫy về phía tôi.

Tôi tròn bự đôi mắt nhìn, cái gì? xác kia rõ ràng đã chết, lúc nãy còn bị Trần Tiến Khoa giải phẫu, sao lại hiện tại lại có thể cử động như vậy được chứ?

Còn chưa kịp định thần, thì cái xác kia đột ngột mở mắt ra, ánh mắt chứa đầy máu đỏ, và có vẻ nó đang trào xuống.

Cảm thấy có điều bất ổn, tôi ngay lập tức dụi dụi đôi mắt, nhìn chỉ một lần nữa, chỉ là lúc này lại nghe cái xác kia lên tiếng "Sao tôi lại là kẻ thể mạng chứ.. Tại sao?"

Một giọng đàn ông trung niên vang lên, thanh âm vang vang, như từ cõi âm ti vọng lên vậy

Tôi như thể bất động, chỉ có thể tro mắt nhìn chằm chằm vào cái xác, đồng thời phát hiện ra, mỗi lời nói phát ra từ trong miệng, thì cũng đồng nghĩa với một dòng dịch huyết màu đỏ tươi từ trong họng như trào ra, cảnh tượng vô cùng kinh dị.

Tuy tôi vẫn còn sợ hãi, nhưng cũng đã tiêu hóa được những lời nói kia, trên cơ bản hình như nó đang muốn ám chỉ về việc nó chết có liên quan tới tôi.

"Nhưng mà, rất nhanh thôi mày cũng sẽ như vậy thôi".

Giọng nói cực kỳ lạnh lẽo, cùng với nội dung hết sức kinh dị, nó khiến sống lưng của tôi bắt đầu lạnh toát, mồ hôi khắp người đổ ra như mưa, thấm đẫm hết trên áo, câu nói này rốt cuộc là gì? không lẽ người chết kể tiếp vẫn là tôi sao? Quý Sông thực sự không muốn cho tôi sống sao?

Lúc này đầu óc của tôi bắt đầu rối ren lên, theo như những lời đó, tôi chắc chắn người chết kia đã biết ít nhiều về Quý Sông và hành động kế tiếp của nó. Chỉ có điều, tại sao Quý Sông lại cho người chết kia làm vậy? Không lẽ nó muốn báo trước cho tôi biết, để tôi sợ hãi sao?

Cái xác kia lúc này đột nhiên lại cười lớn, máu từ trong miệng của nó trào ra liên hồi.

"Rầm".

Một tiếng sấm vang lên, khiến cho tôi giựt mình, mọi người xung quanh cũng có vẻ ngạc nhiên ngược nhìn, bởi vì bầu trời không có dấu hiệu mưa gió, sao lại đột nhiên có sấm sét chứ?

Đồng thời, cái xác kia cũng trở lại hình dạng lúc đầu, là một cái xác chết trôi bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lúc này tôi bắt đầu hoang mang nhìn mọi thứ, tới tột cùng thì chuyện gì đã xảy ra? không có hình ảnh kinh dị của cái xác, và không có dòng máu từ miệng của nó trào ra. Với lại những lời nói kia, có đúng là thật? hay là do chính tôi tự tưởng tượng ra?

Tôi đem theo những dòng suy nghĩ mù mờ đó về nhà, đoạn đường từ chỗ xác chết về tới nhà cũng không phải là quá xa, chỉ là tâm trạng tôi có chút không ổn, khiến cho bước chân cứ lảo đảo, nên cũng bước đi khá chậm

Mùi nhang khói đột ngột phủ khắp mọi nơi, nó vô tình che lấp đi mọi thứ, làm cho tôi không thấy đường đi.

Mơ hồ trong đó đôi mắt của tôi, hình như trong thấy có một chàng trai độ khoảng 18 tới 20 tuổi gì đó, đang quỳ gối trước một ngôi đền với kiến trúc cổ xưa.

Từ bên trong ngôi đền xuất hiện một ông già, dáng vóc oai hùng, khí chất bức người. Làm tôi nghĩ ngay tới một vị tiên nhân nào đó hơn là một lão già bình thường.

Vừa nhìn thấy ông ta, chàng thanh niên kia liền bái lạy, sau đó nói gì đó mà tôi nghe không rõ.

Ông ta nói vài tiếng, tuy không nghe thấy, nhưng mà tôi cảm nhận được, giọng nói này mang theo khí tức vô cùng lớn.

Chàng trai kia nói thêm gì đó, rồi cuối cùng bước theo ông ta vào trong đền.

Bầu không khí bỗng dưng chìm vào im lặng, không một âm thanh nào.

Lúc này tôi cảm thấy tò mò, liền ngay lập tức lẻ bước chầm chậm tiến tới chỗ hai người kia, giữa làn khói nhang ngập tràn.

"Phúc Phúc, tìm được cậu thì hay quá".

Bất chợt có một giọng nói vang lên bên tai, tôi giựt mình một cái, liền bình tĩnh nhìn sang, lúc này làn khói nhang dày đặc ngay lập tức biến mất, chỉ còn lưu lại trước mắt tôi là vẻ mặt

hoang mang của một người.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Điều Khiển

Tôi đưa con mắt khó hiểu nhìn anh ta, thực ra thì người này tôi cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại có mang chút xa lạ và nguy hiểm. Với lại, tự nhiên anh ta lại xuất hiện đột ngột như vậy, khiến cho tôi có cảm giác sợ hãi.

Tôi chậm rãi lên tiếng hỏi "Anh là ai vậy? bộ có quen biết với tôi hay sao?"

Người kia ngay lập tức lắc đầu, gấp gáp nói "Tôi thì không quen biết cậu, nhưng bạn của tôi là Đặng Phong thì chắc chắn cậu sẽ biết".

Câu nói này khiến cho tôi nghĩ tới, có khi nào anh ta chính là người quen của Đặng Phong hay không? nhưng tại sao lại muốn gặp tôi? Liền nghi hoặc hỏi "Anh tìm tôi có chuyện gì hay sao? Không lẽ Đặng Phong đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Người kia hít một hơi lạnh, đáp "Đúng vậy, cậu ấy đã xảy ra chuyện ở bờ sông rồi".

"Là chuyện gì? Tôi mới từ bờ sông về mà?"

Tôi lo lắng hỏi, anh ta bày ra bộ mặt nghi hoặc, trả lời "Không phải bờ sông đâu, cậu ấy bị chết đuối, hiện tại đã được đưa về nhà xác rồi, trước khi chết, cậu ấy có đưa hình và nhắc tới cậu, nên tôi nghĩ phải báo cho cậu nghe một tiếng mới được".

Tôi tròn bự đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh ta, những lời anh ta nói khiến cho tôi không thể nào tiêu hóa kịp, Đặng Phong đã chết đuối? Không lẽ chính là nạn nhân thứ hai mà Trương Lăng từng nhắc tới hay sao?

Chỉ là, rõ ràng lúc sáng tôi có gặp Đặng Phong ở trạm xá mà, cậu ta chính là người đưa tôi tới đó, còn nói về nạn nhân thứ hai nữa.

Khoan đã, đầu óc tôi bắt đầu gắn kết lại mọi thứ, tôi nhớ rất rõ, trước lúc tôi tỉnh dậy ở trạm xá, tôi đã bị Nguyễn Thành Hiền đánh ngất xỉu, không thể nào như lời Đặng Phong nói được.

"Nè nè! Cậu làm sao vậy?"

Người kia lo lắng hỏi, tôi ngẩn người ra, miệng vô thức lầm nhảm "Đặng Phong, Đặng Phong... Cậu ấy chết thiệt rồi sao?"

"Đúng vậy? Chính tôi là người đã đưa xác cậu ấy vào nhà xác mà".

Người kia tuy khá ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, nhưng cũng thành thật trả lời. Nhưng câu nói này, khiến cho tôi nghĩ thầm rằng, nếu lời anh ta là đúng, thì rốt cuộc cái người tôi gặp buổi sáng là ai? Không lẽ lại là do Quý Sông giờ trở sao?

"Nè nè, cậu ổn không?"

Có vẻ như anh ta nhìn thấy tôi có điểm bất ổn, liền lên tiếng hỏi. Nó làm tôi giật mình, liền định thần lại rồi lên tiếng "Vây xác của cậu ấy vẫn còn ở nhà xác hay đã được chôn cất rồi".

Nếu nói Đặng Phong là nạn nhân thứ hai bị chết, thì cũng đã qua một thời gian khá lâu, cậu ta lại là người trong thôn, chắc chắn đã được người quen nhận về chôn cất rồi.

Nghe tôi hỏi, anh ta lắc đầu nói "Xác vẫn còn ở nhà xác, hình như còn phải điều tra gì đó nữa, nên chưa thể chôn cất được".

Anh ta nói chuyện rất trôi chảy, lời nói cũng mang chút bi thương. Tôi ngay lập tức gật đầu, rồi hỏi thêm "Bộ từ khi vớt xác cậu ấy lên, chưa có giải phẫu tử thi sao?"

Lời vừa dứt, anh ta vội lắc đầu, trầm giọng đáp "Chưa, nghe đâu là phải chờ pháp y trên Sài Gòn về mới giải phẫu được".

"À, thì ra là vậy".

Tôi gật gù, chắc là anh ta đang nói tới Trần Tiến Khoa, mà như vậy cũng không sai, dù sao đi nữa pháp y trên Sài Gòn sẽ kiểm tra và giải phẫu chuyên nghiệp hơn.

"Bộ cậu..."

Anh ta có chút nghi hoặc, nhìn chăm chăm vào tôi mà hỏi "Bộ cậu biết người pháp y sẽ tới giải phẫu tử thi sao?"

Nghe câu hỏi này, tôi hít một hơi dài, chậm rãi trả lời "Không hẳn, chỉ là lúc này ở bờ sông, có một người pháp y vừa mới về và đã phẫu thuật cho xác chết trôi mới vừa phát hiện".

Anh ta nghe thấy vậy, liền ảm ừ vài tiếng, rồi lên tiếng "Thôi, giờ này cậu nên tới coi xác Đặng Phong đi, không thôi sau khi giải phẫu rồi sẽ rất khó coi đó".

Tôi gật đầu đồng ý, nhưng rồi suy nghĩ lại, giờ này mà đi một mình sẽ rất đáng sợ, không bằng rủ theo anh ta cùng đi sẽ bớt sợ hơn. Liền nói "Hay là anh đi cùng với tôi đi, phải có người quen biết mới cho vô nhà xác mà, tôi mà đi một mình chẳng phải công cốc sao?"

Người kia không chần chờ mà ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó, tôi cùng với anh ta bước theo con đường dẫn tới nhà xác của thôn.

Đoạn đường đi khá lạ, có vẻ như là chen lẩn vào những bụi cây gai, vườn tược hay thậm chí là những cụm rừng nhỏ ven kinh rạch.

Tuy tôi đã rời xa quê cũng khá lâu, nhưng mà những con đường trong thôn, tôi vẫn còn nhớ hết, còn con đường này rất lạ, tôi chưa từng đi qua bao giờ.

"Nè! Tụi mình đi đường này có đúng hay không? Sao tôi chưa từng đi qua đoạn đường này bao giờ hết".

Rốt cuộc chịu không nổi sự nghỉ ngơi trong lòng, tôi liền lên tiếng hỏi.

Chỉ là lúc này anh ta lại cười khẩy, đáp "Dĩ nhiên rồi, đây là đường tắt mà, rất ít người biết, trời cũng đã tối rồi, tụi mình phải tới đó càng nhanh càng tốt chứ".

Anh ta nói chuyện một cách nghiêm túc, khiến cho tôi cảm thấy vô cùng hợp lý, nên cũng im lặng không thể phản bác lại.

Trong lúc đi vào nơi này, tôi luôn có cảm giác bất an, với lại cảm thấy người kia có chút gì đó kì lạ, mà không thể nói thành lời.

Chỉ là đi thêm một đoạn nữa đã đi ra khỏi con đường tắt, lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn thấy xa xa chính là nhà xác của thôn, gần đó cũng có một vài người, nên cũng bớt sợ hãi hơn.

Tôi và người kia nhanh chóng bước vào bên trong, không gian khá tối, ánh mắt của tôi vẫn chưa thể thích ứng được.

"Đằng kia"

Vừa nói, người kia vừa đưa tay chỉ về về một cái xác, được trùm kín bởi một tấm vải màu trắng.

Ở trên cái kệ gần đó, có thấp một ngọn đèn dầu nho nhỏ. Điều này khiến cho tôi cảm thấy có chút thắc mắc, tại sao không bật đèn huỳnh quang lên, mà lại phải thấp đèn dầu?

"Đặng Phong ở đó, chỉ cần giờ tấm vải trắng lên là có thể nhìn thấy".

Anh ta thúc giục tôi, đồng thời cũng khẽ chạm vào người tôi bằng vai của mình.

Tôi ở một vài tiếng, rồi sau đó bước tới gần cái xác, chỉ là càng bước tới gần tôi lại cảm thấy lòng dạ của mình bất an vô cùng, giống như từng bước nỗi sợ hãi càng ngày càng dâng lên. Cùng với đó, trong tâm trí tôi liền phát ra tín hiệu, đừng nên tiến tới gần hơn nữa.

"Bộ cậu sợ hãi sao, người kia là bạn của cậu mà".

Đột nhiên anh ta ở phía sau cao giọng hỏi lớn, tôi quay lại nhìn, chỉ thấy anh ta đang nhếch mép cười, đồng thời đưa ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm vào tôi.

"Tôi không có sợ, chỉ là..."

Lời của tôi còn chưa nói hết, thì anh ta lập tức cười giong già, rồi tiến thẳng về phía của tôi.

Lúc này tôi cảm thấy hoang mang tột độ, bởi vì trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu, hình ảnh của anh ta dần dần thay đổi, nước từ đầu chảy xuống khắp người anh ta, làm ướt đầm hết quần áo, đôi mắt đột ngột chuyển sang màu trắng dã, xung quanh tỏa ra mùi vị lạnh lẽo và hôi thối.

Tôi cảm thấy mọi chuyện đã trở nên quá sức tưởng tượng, tình hình này mảy đang trở nên nguy hiểm hơn bao giờ hết, trong đầu tôi bắt đầu rối tung cả lên, vẫn không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Đối diện với khoảnh khắc đó, tôi chỉ biết lùi về phía sau, âm thanh xung quanh bất chợt im lặng, chỉ còn lưu lại tiếng tim của tôi đập vang lên liên hồi.

Trong đôi mắt của tôi mơ hồ nhìn thấy người đối diện đang tiếp tục thay đổi, hiện giờ đã dần dần biến thành một cái xác chết đang bị phân hủy.

Nét mặt của nó, như muốn chế nhạo sự sợ hãi của tôi vậy.

Tôi lùi về phía sau càng nhanh hơn, nhưng mà không thể ngờ, tôi lại đụng vào cái bàn để xác chết. Càng kỳ lạ hơn, chính là hình như có cái gì đó ở phía sau đang bắt đầu nhúc nhích, rung động cả cái bàn.

Trong đầu tôi hiện tại chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó chính là chắc chắn tôi đang bị rơi vào cái bẫy của Quỷ Sông giếng ra rồi.

Nhìn tới nhìn lui, hiện tại tôi đã bị dồn vào chánh giữa, không thể nào có đường lui được.

Còn chưa nghĩ ra được kế hoạch nào, thì đột nhiên một cánh tay lạnh như băng chạm vào tay tôi.

Theo phản ứng tự nhiên, tôi ngay lập tức quay lại nhìn, thì trông thấy một cái xác chết trôi.

Làn da của nó trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, da dẻ bong tróc, mái tóc ngắn rối tung bởi một thứ nước sền sệt.

Tôi ngay lập tức rút tay mình lại, không ngờ cái xác kia lại mở miệng đôi mắt trắng dã ra, nhìn chằm chằm vào tôi, khiến cho tôi thoáng cái hoang mang, chẳng biết mình nên làm gì tiếp theo.

Còn chưa hết hoang mang, nó lại mở cái miệng đầy máu bên trong, dòng máu tuôn trào ra, ướt đầm tấm vải trắng bên dưới.

Nhìn thấy cảnh tượng quá mức kinh dị đó, những dây thần kinh trong đầu tôi như thể căng hết cỡ ra vậy, tôi như muốn phát điên, không ngừng lùi về phía sau.

Chỉ là vừa lùi về sau hai bước, thì đột nhiên nhớ tới cái xác đang bị phân hủy vẫn còn ở phía đó.

Có vẻ như lúc đây tôi đã bị rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan rồi, muốn tiến không được mà muốn lui cũng không xong. Tôi chợt nhớ tới lời của Nguyễn Thành Hiền lúc tôi rời đi, anh ta đã kêu tôi cẩn thận, không lẽ anh ta đã biết trước được chuyện này sẽ xảy ra sao?

"Giữ..."

Một âm thanh xé tan sự im lặng trong không gian vang lên, nó cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, khiến cho phải chú ý tới thứ trước mắt mình.

Trước mắt tôi cái xác kia đang bắt đầu thay đổi, nó há cái miệng thật lớn rộng tới mang tai, tôi có thể nhìn thấy hàm răng mọc xiêu vẹo đang nghe ra, máu liên tục từ bên trong miệng trào ra thành một vũng.

Tôi lơ đãng nhìn xung quanh, thì phát hiện ra có một cây gỗ ở góc tường.

Không nghĩ ngợi nhiều nữa, tôi vội vàng cầm lấy nó, cắn chặt môi, dùng hết sức bình sinh của mình, đập liên tục vào thứ kinh dị trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Phong Ân

Bị tôi đánh cho một gậy, nó ngay lập tức điên cuồng gào thét lên, rồi đưa anh bắt hung tợn nhìn chăm chăm vào tôi. Không nghĩ ngợi nhiều, tôi liền cho nó thêm một gậy nữa.

Miệng nó bắt đầu tuôn trào máu ra nhiều hơn, mùi vị kia nói thiệt vô cùng hôi thúi.

Lúc này nó như phát điên, há cái miệng của nó ra càng rộng càng tốt, như thể kêu gào, đồng thời máu từ trong họng đổ ra tràn ngập dưới mặt đất.

Tuy tôi có chút hoang mang với cảnh tượng trước mặt, nhưng cố gắng lấy lại tinh thần để còn đối phó, bởi vì phía sau tôi vẫn còn có một cái xác đang bị phân hủy nữa.

Tôi nắm chặt thân gỗ trong tay, sau đó dùng hết sức lực của mình quay về đằng sau, đập một gậy thật mạnh vào chân của cái xác đang bị phân hủy.

Trong thoáng chốc nó quy xuống, nắm lấy cơ hội, tôi liền vội vàng chạy ra bên ngoài.

Chỉ là lúc này tôi lại không ngờ tới, chân mình lại bị một thứ gì đó bám vào, kéo ngược trở lại.

Khi tôi quay lại nhìn, mơ hồ trong ánh đèn dầu hiu hắt, tôi nhìn thấy khuôn mặt hung tợn của cái xác trên bàn, nó dùng mái tóc dài thiết dài của nó quấn lấy chân tôi. Đồng thời, da dẻ lúc này của nó bị bong tróc ra hết, để lộ ra cơ thịt đang bắt đầu thối rữa.

Khung cảnh quá khủng khiếp tôi không còn biết làm gì ngoài cố gắng giãy giụa, mong sao có thể thoát ra móng vuốt của nó, mà bỏ chạy được.

"Giữ.."

Nó tức giận gào thét, ra sức kéo tôi trở ngược vào, mặc cho tôi giãy giụa, nhưng sức lực không thể nào đấu lại đó.

Trong lúc bị kéo trở về, tôi nhanh trí bám chặt vào thành cửa để cố định lại mình. Mặt khác, tôi đang cố gắng suy nghĩ để có thể đối phó với nó, khi bị kéo vô.

Tình hình diễn ra quá nhanh, khiến cho tôi không thể trở tay kịp, chỉ có thể cầm cự lúc nào hay lúc đó.

Lúc này bất chợt ngọn đèn dầu bị tắt lịm đi, bóng tối nhanh chóng bao trùm hết thảy mọi thứ, mùi nhang khói không biết từ nơi nào bỗng truyền tới, nó dày đặc tới mức, khiến cho tôi ho sặc sụa liên tục.

Âm thanh của loại chuông trầm vang lên, trong đầu của tôi liền nghĩ tới loại chuông linh lan, chỉ có điều âm thanh càng lúc càng lớn hơn, hình như có ai đó đang tiến tới gần chỗ của tôi thì phải.

Đầu óc của tôi bắt đầu mông lung bởi thứ âm thanh đó, trong mơ hồ hình như tôi nhìn thấy bóng dáng của một người nào đó rất quen thuộc, cùng với những tiếng thì thầm nhỏ.

Tiếng nói kia tuy không hoàn toàn nghe thấy hết, nhưng tôi có thể cảm thấy nó vừa giống như một câu hát, lại vừa giống như một câu chú, thực sự rất hỗn tạp.

Đang mãi miết đắm chìm trong dòng suy nghĩ, thì đột nhiên có một bàn tay nắm lấy cánh tay của tôi. Chủ nhân của bàn tay đó, có vẻ như muốn kéo tôi ra bên ngoài.

Ánh mắt của tôi lúc này mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của người đó, tuy vẫn không thể thấy rõ ràng được, nhưng tôi biết chắc tôi có quen người này.

"Phúc Phúc, đừng ngủ, mau tỉnh dậy đi".

Giọng của Trương Lăng vang lên, tôi thoáng cái giật mình bừng tỉnh, đưa ánh mắt khó hiểu nhìn mọi thứ đang còn rất mơ hồ.

"Cuối cùng thì cậu cũng tỉnh rồi, cậu làm cho tôi lo quá".

Anh ta vừa nói xong liền thở dài.

Lúc này tôi có thể nhìn rõ mọi thứ, nơi tôi đang ở chính là trạm xá, còn Trương Lăng thì đang ngồi trên giường nhìn chăm chăm tôi. Nhưng mà tại sao tôi lại ở đây chứ? rõ ràng tôi đang ở nhà xác mà.

"Cậu tỉnh lại rồi đó à?"

Phía ngoài cửa vang lên một giọng nam, tôi nghiêng đầu nhìn sang. Từ thành cửa, Trần Tiến Khoa xuất hiện, trên tay anh ta vẫn còn cầm một bộ hồ sơ gì đó, về mặt lúc này thì hết sức nghiêm túc.

Chồng thấy tôi cứ nhìn chăm chăm vào, Trần Tiến Khoa ho khan một tiếng rồi nói " Lúc này cậu bị ngã xỉu trên đường, rồi được tôi và cảnh sát trưởng Trương Lăng đưa vô trạm y tế, sau khi khám sơ bộ, thì nhận thấy cậu bị hạ huyết áp đột ngột, mới gây ra hiện tượng này".

"Phải rồi, lúc đó khi nhận ra cậu tôi đã hết sức lo lắng".

Trương Lăng thêm vào, tôi không quan tâm tới câu nói của anh ta, thứ tôi quan tâm là tại sao tôi lại bị hạ huyết áp một lần nữa. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ, lần trước Đặng Phong cũng từng nói với tôi y hệt. Vậy thì, vụ việc tôi đột ngột bị hạ huyết áp cùng với những ảo giác kia có liên quan gì với nhau hay không? và có phải do Quý Sông làm hay không?

"Tôi đã kêu cậu ở lại, mà tại sao lại xuất hiện ở bên bờ sông hả?"

Trương Lăng đột nhiên lên tiếng, câu nói cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của tôi, khiến tôi a a vài tiếng, rồi mới bình tâm trả lời "À, tại tôi cảm thấy tò mò, nên mới tới đó, không ngờ

lại bị như vậy".

Anh ta tuy về mặt vẫn còn có chút nghi hoặc, nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Chỉ là khi Trần Tiến Khoa tiến tới chỗ giường bệnh, trong lúc ngồi xuống, anh ta có làm rơi một tấm hình từ trong bộ hồ sơ ra.

Tôi đưa mắt nhìn, thì bất chợt nhận ra người trong hình chính là cái người đã nói Đặng Phong ở nhà xác.

"Sao vậy? Bộ cậu biết người này sao?"

Trần Tiến khoa nghi hoặc nhìn tôi mà lên tiếng hỏi, tôi lúc này vô thức gật đầu đáp "Cũng không thể gọi là quen biết gì, chỉ là lúc này từ bờ sông đi về tôi có gặp anh ta, rồi mọi chuyện sau đó tôi chẳng biết là thật hay là ảo giác nữa, cho tới khi tỉnh dậy trong trạm y tế này".

"Vừa gặp lúc này sao?"

Giọng nói có vẻ khiếp sợ của Trương Lăng vang lên, ngay cả Trần Tiến khoa kia nghe tôi nói như vậy cũng tỏ vẻ lo sợ.

Tôi ngơ ngác gật đầu rồi có hiểu hỏi "Làm sao vậy? bộ người này đã xảy ra chuyện gì sao?"

Lời vừa dứt, về mặt của Trương Lăng liền bắt đầu tối sầm lại, hình như anh ta không thể nào thốt ra được câu trả lời.

Trần Tiến khoa nghi hoặc nhìn tôi mà chậm rãi trả lời "Cái người này tên là Lưu Thành, anh ta đã chết cách đây vài ngày, và chính là nạn nhân thứ hai trong chuỗi vụ án chết trôi. Vì vậy, không thể nào có chuyện cậu nhìn thấy anh ta lúc này được".

Trong lòng tôi liền nổi lên một trận sợ hãi, hai mắt vô thức mà mở bừng ra, thực sự chuyện này rất khó tin, rõ ràng lúc này tôi vẫn còn nói chuyện với anh ta mà, cậu chuyện rất sống động nữa là đằng khác.

Tôi vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ, thì Trương Lăng vỗ lên vai của tôi mà "Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, chắc là lúc đó cậu bị hạ huyết áp, nên nhìn thấy ảo giác mà thôi. Đừng lo, không có chuyện gì đâu".

Lời nói của anh ta rất khê nhưng nội dung chứa rất lớn, nó như cú đấm thẳng vào mặt tôi. Vậy là toàn bộ mọi chuyện chỉ là ảo giác của tôi, Đặng Phong chắc chắn vẫn bình an vô sự.

"Thôi, hiện tại cậu cần nghỉ ngơi thật nhiều, tội tôi sẽ đi ra bên ngoài cho cậu tịnh dưỡng vậy".

Trần Tiến Khoa gấp gấp lên tiếng, sau đó kéo vội Trương Lăng đi ra bên ngoài, có vẻ như anh ta có chuyện muốn giấu giếm tôi thì phải.

Sau khi họ ra bên ngoài, tôi cũng trầm tĩnh mà suy nghĩ lại toàn bộ sự việc.

"Phúc Phúc, tôi đã kêu cậu cẩn thận rồi mà".

Đột nhiên Nguyễn Thành Hiền từ đâu xuất hiện trước mặt tôi, anh ta bày ra bộ mặt rất khó chịu.

Tôi giật mình một cái, sau đó nhanh chóng định thần lại mà nói "Thực sự, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tôi không thể làm chủ được tình thế".

Nguyễn Thành Hiền ừ ừ vài tiếng, như cố gắng chấp nhận lý do của tôi đưa ra, sau đó lại nói "Năm xưa Quý Sông chỉ phải một người xuất đầu lộ diện để bắt cậu, nhưng đợt này nó lại chỉ điểm tới hai người, coi bộ phong ấn năm xưa cậu giam giữ nó, đã không còn tác dụng nhiều, mà giờ còn khiến cho nó mạnh hơn".

Câu nói của Nguyễn Thành Hiền vang lên, tôi vô thức rơi vào trầm ngâm.

Trong đầu tôi lúc này, đột nhiên hiện ra một đoạn ký ức đã bị chôn vùi từ rất lâu, nó tái hiện lại một cảnh tượng rất hỗn loạn, cuối cùng hình như tôi đã bị tan biến trong không gian.

"Khoan đã, anh có thể nói rõ ràng hơn được không? Bởi vì đoạn ký ức này của tôi hết sức mơ hồ và nhạt nhòa".

Tôi nghi hoặc hỏi, lúc này chỉ nhìn thấy Nguyễn Thành Hiền đang đưa một ánh mắt chứa đầy hàm ý, nhìn chăm chăm vào tôi.

Một giây sau đó, anh ta mới bắt đầu hướng về phía tôi mà trả lời "Năm xưa Quý Sông cũng đã gây ra hàng loạt vụ án mạng như vậy, sau khi phát hiện ra cậu chính là người duy nhất có thể tiêu diệt được nó, cậu đã hy sinh tánh mạng của mình để làm việc đó, chỉ là..."

Anh ta nói tới đây thì đột nhiên dừng lại, hình như không muốn nói tiếp nữa.

Tôi hít một hơi lạnh, sau đó gấp gấp lên tiếng hỏi "Chỉ là gì? Rốt cuộc năm xưa còn xảy ra chuyện gì chứ?"

Nguyễn Thành Hiền thờ dài một tiếng, rồi đáp "Bởi vì cậu không phải là người thuộc về thời đại của tôi, tôi,

nên dĩ nhiên sự hiện tế của cậu cũng không thành công hoàn toàn, bởi khi cậu chết ở thời đại của tôi, thì nhất định sẽ quay trở về với thời đại của chính cậu, đồng thời sức mạnh linh hồn của cậu cũng giảm đi một phần, khiến cho Quý Sông thay vì bị tiêu diệt ở thời đại của tôi, thì nó chỉ bị phong ấn lại, đợi tới thời đại của cậu mới có thể tiêu diệt được".

Lời của anh ta vừa dứt, toàn bộ không gian chìm vào im lặng, không một tiếng động nào vang lên hết.

Vậy là năm xưa tôi đã không diệt trừ tận gốc Quý Sông, bởi vì tôi không thuộc về thời đại đó, nên nó chỉ bị phong ấn, và phải chờ đợi cho tới thời đại này mới có thể tiêu diệt. Nhưng mà nó sẽ một lần nữa, lại gây ra những vụ án hàng loạt.

Đột nhiên, tôi lại nghĩ tới một vấn đề, liền lên tiếng hỏi "Vậy còn anh và Lão Phan, tại sao có thể sống tới hiện tại được chứ? nếu tôi nhớ không lầm, thì thời đại của anh và của tôi cách xa nhau cả chục, cả trăm năm mà".

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Chuyện xưa

Nghe tôi hỏi Nguyễn Thành Hiền phút chốc liền im lặng, sự im lặng của anh ta tạo cho tôi cảm giác lo lắng, chắc chắn năm xưa đã xảy ra một chuyện gì đó rất quan trọng rồi.

Không gian chìm vào yên tĩnh trong một vài giây, sau đó Nguyễn Thành Hiền mới nuốt một ngụm nước miếng, rồi hồi tưởng mà kể lại "Năm đó, sau khi cậu đã biến mất khỏi đền thần Huyền Võ, mọi người có mặt lúc đó đều vô cùng bất ngờ, trong lòng ai nấy cũng đều cảm thấy đau xót vì cái chết của cậu..."

Lão Phan là người bình tĩnh nhất, liền lụm lật lại mọi thứ trên mặt đất. Lâm bà bà thì cứ khóc thút thít mãi. Trần Tiến Khoa thì đã bất tỉnh.

"Bà Lâm, bây giờ bà kêu người tới đưa đội trưởng Trần vô trạm xá, tôi với thằng Hiền ở lại dọn dẹp tàn cuộc".

Giọng Lão Phan nghẹn ngào vang lên, Lâm bà bà ù một tiếng, rồi lấy ống tay áo bà ba lau nước mắt, mà rời đi.

Khung cảnh còn lại của đền thần Huyền Võ điều tàn không thể tả hết, hầu như mọi thứ đều bị hư hỏng nặng nề trừ bàn thờ hương án ra.

Trận pháp của Lão Phan bày ra vẫn còn in hằn trên mặt đất, như minh chứng vụ việc này đã xảy ra rất ác liệt.

"Thành Hiền, con mau lại đây coi cái này đi".

Lão Phan đột ngột lên tiếng, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức chạy lại chỗ ông ta.

"Có chuyện chi vậy Lão Phan".

Anh ta gấp gấp hỏi, Lão Phan thờ dãi đáp "Nhìn đi đa".

Khi anh ta nhìn xuống dưới sân nhà hướng Lão Phan chỉ, thì nhận ra một vòng tròn màu đỏ như máu, với hoa văn hết sức kỳ lạ.

"Đây là thứ chi ạ?"

Anh ta thắc mắc lên tiếng hỏi, Lão Phan nuốt một ngụm nước miếng trả lời "Đây là dấu phong ấn".

"Dấu phong ấn sao?"

Nguyễn Thành Hiền vô cùng ngạc nhiên hỏi lại.

Lão Phan lúc này im lặng, ngồi bệt xuống đất, than thở "Dấu phong ấn này chính là dấu hiệu cho thấy Quý Sóng chưa bị tiêu diệt, mà chỉ bị phong ấn như năm xưa thôi đa".

Nghe câu nói này, Nguyễn Thành Hiền vô cùng hốt hoảng, anh ta gấp gấp hỏi "Vậy là mọi chuyện vẫn chưa kết thúc sao Lão Phan?"

"Đúng vậy".

Lão Phan nghẹn ngào đáp, vẻ mặt ông ta hiện tại vô cùng sầu thảm, giống như đã hy vọng rất nhiều vào việc tiêu diệt Quý Sóng, nhưng rồi cuối cùng chỉ có thể phong ấn.

"Sao lại có thể như vậy được chứ? Rõ ràng tụi ta đã làm đúng như lời vị tiên nhon nói mà đa".

Nguyễn Thành Hiền khó hiểu hỏi, lúc này Lão Phan đưa ánh mắt đã mờ mờ đáp "Đúng là tụi ta làm y chang như lời vị tiên nhon nói, nhưng mà người tính không bằng trời tính đó đa! Thằng Phúc hồng phái người ở đây, nên buổi hiến tế không thể hoàn chỉnh được".

"Phúc Phúc, cậu ấy không phải người ở đây sao?"

Lời của Lão Phan vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức lên tiếng hỏi, vẻ mặt của anh ta vô cùng bất ngờ.

Lão Phan hít một hơi lạnh, kể lại những gì đã nghe Lâm bà bà nói về thân phận của tôi, sau khi nghe xong Nguyễn Thành Hiền như thể chết đứng, bởi vì không thể nào ngờ tới, chuyện xuyên không gian và thời gian hư ảo như vậy lại có thể xảy ra được.

"Ta biết con khó mà chấp nhận được chuyện này, nhưng mà đó là sự thật, cũng bởi vì vậy mà Quý Sóng mới bị phong ấn lại mà không thể tiêu diệt tận gốc được".

Lão Phan chậm rãi giải thích, Nguyễn Thành Hiền im lặng vài giây, rồi như nghĩ ra gì đó liền hỏi "Nếu Quý Sóng chỉ bị phong ấn, thì tụi ta phải làm sao đây? Không lẽ tìm người hiến tế tiếp theo để diệt trừ tận gốc nó".

Lời vừa dứt, Lão Phan ngay lập tức lắc đầu, ông ta nói "Không thể nào có người hiến tế tiếp theo đâu, tại vì Phúc Phúc đã phong ấn Quý Sóng lại, chỉ có nó mới có thể tiêu diệt thôi".

Càng nghe Nguyễn Thành Hiền càng khó hiểu, đầu óc của anh ta hiện tại rối tung cả lên hết, lại hỏi tiếp "Khoan đã, Phúc Phúc, cậu ấy đã biến mất rồi, miễn sao mà có thể tìm ra để tiêu diệt được Quý Sóng chứ".

"Phúc Phúc chưa chết, do nó là người ở thời đại khác với tụi ta, nên khi nó chết ở đây, sẽ ngay lập tức quay trở về thời đại của nó rồi đa".

Giọng nói của Lão Phan bắt đầu trầm xuống.

"Nếu nói vậy, thì hiện tại cậu ấy chưa đầu thai nữa, thì tụi ta nên miễn chi đây Lão Phan, không lẽ phải đợi tới khi cậu ấy đầu thai lung đa, chỉ là lúc đó tụi ta có còn sống đâu".

Nguyễn Thành Hiền lo lắng hỏi, Lão Phan im lặng một lát rồi đáp "Ta có một cách"

"Là cách chi đa"

"Chính là lấy hồn phách của tụi ta, nhập thành một với đền thần Huyền Võ này, chờ đợi tới khi Phúc Phúc xuất hiện, tụi ta sẽ giúp nó nhớ ra mọi chuyện và tiêu diệt Quý Sóng".

Nghe Lão Phan nói vậy, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức gật đầu lia lịa, nói "Nếu đã có cách hay như vậy thì tụi ta làm nhanh đi Lão Phan, thực sự con cũng rất muốn gặp lại cậu ấy đó đa".

"Chỉ là.."

Đột nhiên Lão Phan đưa ánh mắt thể lương nhìn chăm chăm vào Nguyễn Thành Hiền, ông ta nghen đắng nói "Chỉ là một khi thi triển trận pháp này, con và ta sẽ sống một khoảng thời gian rất dài trong tịch tịch, như linh hồn vất vưởng vậy".

"Không sao hết, chỉ cần tiêu diệt được Quý Sóng, có ra sao con cũng mặc kệ, con không thể nhút nhát sợ sệt được".

Vậy là anh ta cùng với Lão Phan đã tự giam hãm phách của mình vào trong đền thần Huyền Võ, chỉ vì đợi chờ sự xuất hiện của tôi để có thể tiêu diệt tận gốc Quý Sóng.

Nghe xong hết thấy câu chuyện, tôi bắt đầu cảm thấy có thêm tinh thần để đối đầu với Quý Sóng hơn, nếu như Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền, đã hy sinh mình chỉ chờ đợi tôi để hành động, thì tôi không thể thiếu nghĩa khí mà trốn chạy, lo sợ được.

Bỗng dưng tôi nhớ ra một chuyện quan trọng, liền lên tiếng hỏi "Nhưng mà, còn Lâm bà bà và đội trưởng Trần thì sao, bộ họ không muốn đi cùng hay sao".

Nguyễn Thành Hiền vội lắc đầu, đáp "Không phải họ không muốn đi đâu đa, mà là Lão Phan nói rằng, cần có người đầu thai chuyển kiếp, để còn có thể phối hợp nữa, chứ chỉ có hồn phách sẽ rất khó khăn để hành động".

"Vậy hiện tại họ đã chuyển kiếp thành ai rồi? Anh có biết hay không?"

Nghe tôi hỏi tiếp, Nguyễn Thành Hiền nghĩ ngợi một chút, rồi trả lời "Họ hình như đã chuyển kiếp thành..".

"Vô Phúc, bạn vẫn ổn chứ".

Giọng của Đặng Phong vang lên, câu nói khiến cho lời của Nguyễn Thành Hiền bị cắt ngang.

Tôi đưa mắt nhìn chăm chăm Đặng Phong, liền nuốt một ngụm nước miếng đáp "Không sao hết, mình vẫn ổn".

Cậu ta ừ ừ vài tiếng, rồi đột nhiên lên tiếng hỏi "Bộ cậu đang nói điện thoại với ai sao? Ở bên ngoài nghe thấy tiếng của cậu rộn rã lắm".

Nghe cậu ta hỏi, tôi liền nhìn sang chỗ Nguyễn Thành Hiền ngồi, nhưng lại phát hiện ra anh ta đã biến mất từ lúc nào rồi.

"Bạn làm sao vậy?"

Đặng Phong vừa lay động vừa hỏi, tôi giật mình, thầm nghĩ chắc là Nguyễn Thành Hiền sẽ biến mất khi có sự xuất hiện của người khác.

"Sao vậy? Đang nghĩ gì à?"

Cậu ta lại hỏi, tôi liền lắc đầu đáp "Không có gì, mà sao bạn hay tin mình vô trọng xá mà tới gặp vậy?"

Cậu ta gầy gầy đầu vài cái rồi đáp "À, mình nghe người trong xóm nói, liền chạy tới coi sao thôi".

Tôi à à vài tiếng, Đặng Phong lại nói tiếp "Mà bạn có đói không? Mình có mua chút cháo thịt băm nê, ngon thơm hương vị thôn Trinh Phụ lắm, cháo ở Sài Gòn không thơm ngon bằng đầu nhe".

Nghe cậu ta nói, tôi chỉ biết mỉm cười mà nhận lấy tô cháo.

Cháo nóng, khói bay lên nghi ngút, vừa nếm thử một muỗng, đã cảm thấy hương vị quê hương.

"Bạn có nhớ lúc còn đi học, mỗi lần tan học lớp mình đều vào tiệm cháo thịt băm, hủ tiếu ở đối diện trường ăn không, thực sự lúc đó rất vui".

Đặng Phong thì thảo nói ra những lời này, tôi dĩ nhiên còn nhớ như in những chuyện thời cấp sách đi học mà. Chỉ là nét mặt của cậu ta có chút gì đó buồn buồn, tôi đặt tô cháo sang một bên, khẽ hỏi "Bộ đã xảy ra chuyện gì sao? Về mặt của bạn hình như không được ổn cho lắm".

Nghe tôi hỏi, cậu ta chợt thờ dài, đưa ánh mắt khá nặng nề, đáp "Mình mới được lệnh, phối hợp với cảnh sát khu vực Hàm Võ trên Sài Gòn để điều tra vụ án xác chết trôi, bạn cũng biết rồi đó, mấy người trên Sài Gòn đều tò về ta đây lắm".

Tôi biết cảm giác này của cậu ta, bởi vì lúc trước tôi từng làm nghề viết sách, tôi có phối hợp với một vài người công tác để làm việc, bản thảo của tôi đưa ra thảo luận lần nào cũng bị chỉnh sửa muốn nát bét, khiến cho tôi vừa bức vừa buồn, thời gian đó tôi bị áp lực rất nhiều, tới mức tôi đã bỏ luôn công việc viết sách, đi làm công việc khác và chỉ gần đây mới cầm bút viết lại, nhưng mà tôi chọn viết lách, viết những bài viết nhỏ, theo phong cách của riêng tôi. Giờ thì cũng đã có chỗ đứng ít nhiều rồi.

Tuy nhiên, tôi không muốn khuyên Đặng Phong như vậy, bởi vì ước mơ của cậu ta là cảnh sát mà, với lại thay đổi nghề nghiệp thật sự rất nhiều phiền toái, nên tôi chỉ đành cổ vũ cậu ta cố gắng hơn thôi.

Đặng Phong nghe những lời tôi cổ vũ cũng cười gượng với tôi, tôi cảm thấy cứ nói chuyện này nhất định sẽ khiến cậu ta càng áp lực hơn, liền nói sang chuyện khác "Cậu có biết gì mới nữa về vụ án chết trôi không? hôm chiều nghe thấy người ta vừa phát hiện ra thêm một xác chết nữa".

"Đương nhiên là biết".

Vừa nói tới chuyện vụ án này, cậu ta liền có tinh thần hơn, gấp gấp nói "Mình nói cho bạn biết nha, theo báo cáo thì xác chết của người thứ ba này lại lịch rất khủng đó, theo ghi chép, thì ông là tổng giám đốc công ty đầu tư khai thác công trình biển, vài ngày trước đột nhiên bị mất tích trên biển, sau đó được phát hiện ở thôn mình, nói không chừng..".

Nói tới đây, đột nhiên cậu ta lại im lặng, tôi tò mò liền hỏi ngay "Không chừng gì, bộ còn có ẩn khúc sao?"

Đặng Phong đột nhiên nhếch mép cười, sau đó tiến tới gần chỗ của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sóng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 2 - Chương 12: Suy tính

"Nghe nói, vài ngày trước khi phát hiện xác chết, ông ta từng nhắc tới một cô gái, chỉ là cô ta vô cùng kỳ lạ, khi hỏi thì không một ai biết hết".

Khi nói tới đây, giọng Đặng Phong như thể kể chuyện ma vậy, nó khiến cho tôi rùng mình.

Nhưng trọng tâm của câu chuyện luôn nhắc về một cô gái kỳ lạ, chắc chắn cô gái này có liên quan tới Quý Sông, và có khi nào đây chính là manh mối duy nhất hay không?

Tôi và Đặng Phong nói chuyện thêm một lát nữa, rồi cậu ta rời đi, để lại tôi một mình, tôi cũng quá sức mệt mỏi mà ngủ quên lúc nào không hay biết.

Chỉ là khi giật mình thức dậy, thì bầu trời bên ngoài đã sáng.

Tôi ngó qua cái đồng hồ treo trên tường, thì phát hiện bây giờ đã là gần chín giờ.

Thời gian càng trôi qua nhanh chóng càng, khiến cho lòng dạ tôi cảm thấy lo sợ, bởi vì nhất định sẽ có thêm một người sắp bị Quý Sông giết hại.

"Phúc Phúc, cậu còn chưa chuẩn bị lãnh thuốc rồi về à?"

Tiếng của Trương Lăng vang lên ở ngoài cửa, tôi nhìn sang, chỉ thấy bộ dạng của anh ta có chút gấp gáp, như thể lo lắng chuyện gì đó.

"Sao vậy? Sao lại nhìn tôi với vẻ mặt kỳ lạ như vậy?"

Anh ta hỏi bằng giọng đùa giỡn rồi cười cười ở câu cuối, tôi cũng mỉm cười lắc đầu đáp "Không có gì, tôi chỉ suy nghĩ mệnh mạng vài chuyện mà thôi, mà sao chỉ mới sáng sớm anh đã tới vậy? bộ có chuyện gì xảy ra sao?"

"Bà Năm lo lắng cho cậu lắm, nên biểu tôi tới đưa cậu về tới tận nhà".

Trương lăng vừa nói vừa mỉm cười nhìn tôi, nhưng tôi hiện tại không quan tâm nhiều, điều tôi quan tâm chính là tại sao bà Năm lại không tới, mà lại phải nhờ tới cho Trương Lăng chứ? điều này có chút kỳ lạ, nó có liên quan tới chuyện ngày hôm qua, anh ta cùng với Trần Tiến Khoa ra bên ngoài nói chuyện riêng hay không?

Tuy vậy, nhưng mà tôi vẫn đi lãnh thuốc rồi cùng anh ta về nhà.

"Mà Trương Lăng nè, bộ hôm nay anh không có đi làm hay sao?"

Trên đường đi, tôi vẫn không kiềm chế nổi sự nghi hoặc của mình, liền lên tiếng hỏi.

Trương Lăng có chút khó hiểu nhìn chằm chằm vào tôi một lúc, rồi mới chậm rãi trả lời "Không phải được nghỉ đâu, chỉ là vụ án có chút áp lực, nên tôi muốn làm một vài chuyện khác cho thư thái đó mà".

Anh ta nói chuyện một cách rất bình thản, không giống như đang cố bịa ra một lý do nào đó, để cho tôi tin.

"Nhưng mà sao cậu hay bị hạ huyết áp lắm, nên ở nhà tịnh dưỡng sẽ tốt hơn, đừng đi lung tung nhiều nữa".

Sau một hồi im lặng, Trương Lăng đột nhiên lên tiếng, câu nói mang ý nghĩa quan tâm, nhưng nó khiến cho tôi giật mình, cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ trong lời nói này.

Chỉ là sau đó tôi liền nói đại khái "Tôi biết rồi, cảm ơn anh nhiều, tôi sẽ ở nhà tịnh dưỡng mà, đừng lo lắng".

Đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng đã về tới nhà tôi, Trương Lăng lúc này vỗ lên vai tôi một cái, rồi khẽ thở dài nói "Tôi nhắc lại một lần nữa, hiện tại cậu nên ở nhà tịnh dưỡng như vậy an toàn hơn".

Nói xong, Trương Lăng liền rời đi, nhìn bóng dáng của anh ta khuất dần, tôi vẫn có chút khó hiểu, rốt cuộc anh ta đang muốn ám chỉ chuyện gì chứ?

Chỉ là lần này nói chuyện với anh ta, tôi mới phát hiện ra Trương Lăng hình như đang có chuyện gì giấu giếm tôi, vậy chuyện đó tốt cùng là sao đây? Không lẽ nó có liên quan tới việc tôi nhìn thấy nạn nhân thứ hai trong vụ án chết trôi, hay là anh ta đã nghi ngờ tôi có liên quan tới nó?

Tôi ngồi vào cái ghế ở nhà trước, đầu óc bắt đầu suy nghĩ mông lung, thử coi có điều gì khác lạ hay không.

Chuyện trước mắt tôi cần làm, chính là tìm ra những địa điểm đã từng qua, mà Lão Phan từng căn dặn.

Suy nghĩ một hồi, đối với chuyện này thì tôi cần phải tới nhà của Đặng Phong để tìm hồ sơ lưu trữ lịch sử của thôn mới có thể làm được, và cơ bản chuyện này cũng hết sức là đơn giản.

Chỉ là sau khi biết được những địa điểm đó thì tôi nên làm gì? Hiện tại tôi vẫn chưa biết vị trí đền Huyền Võ, nơi mà Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền trú ngụ đang nằm ở đâu, và như thế nào tôi mới có thể đến đó được.

Với lại, cần giải đáp vụ việc xuất hiện của cô gái kỳ lạ trước khi nạn nhân thứ ba bị quý sông giết chết, rốt cuộc là sao? nó đang ám chỉ điều gì?

Đồng thời những lời nói cùng với hành động của những xác chết đối với tôi mang hàm ý gì? Chẳng lẽ chúng đang bị Quý Sông điều khiển, và muốn giết tôi sao? để trừ hậu quả?

Nếu là nói vậy, thì chắc chắn Quý Sông đang biết tới sự tồn tại của tôi, vậy thì tôi đang gặp nguy hiểm, mặc khác những lời của Trương Lăng liên tục nhắc nhở tôi ở nhà, có khi liên quan tới việc này hay không? Chẳng lẽ anh ta cũng đang nghi ngờ sự tồn tại của thứ gì đó, ở bên dưới sông Hậu sao?

Sau khi suy nghĩ một hồi, tôi quyết định sẽ tới chỗ của Đặng Phong trước. Bởi với tình hình này, tôi phải biết địa điểm cùng với việc tìm ra Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền, tôi biết chắc chắn rằng họ sẽ giúp cho tôi một phần nào đó.

Hiện tại, Đặng Phong đang ở sở cảnh sát, nên tôi bắt buộc phải đi tới đó.

Đoạn đường tuy không xa cho lắm, nhưng mà do chiếc xe đạp cũ lại "lên con sông", bắt buộc tôi phải lợi bộ, vì vậy khá mất thời gian.

Lúc tới sở cảnh sát, cũng là lúc mọi người trong sở đang chuẩn bị đi ăn trưa, tôi đụng Đặng Phong ngay trước cánh cửa của sở cảnh sát.

Cậu ta có chút ngạc nhiên, rồi hình như nghĩ tới chuyện gì đó, liền hỏi "Bạn tới đây làm gì vậy bộ đã xảy ra chuyện gì sao?"

Nghe cậu ta hỏi như vậy, tôi có chút ngần ngại, bởi vì tôi không muốn để cho quá nhiều người biết việc này, nên tôi liền nói khéo "Minh có chuyện muốn hỏi bạn, nhưng mà chỗ này không tiện cho lắm".

"Vậy hay là tụi mình qua quán nước ở bên cạnh rồi từ từ nói, chỗ đó khá thuận tiện".

Đặng Phong nói, tôi nghe cũng có lý, nên liền gật đầu đồng ý.

Quán nước mà cậu ta nói, thực ra chính là một phần nhỏ của căn tin gần sở cảnh sát. Nơi này có vẻ vắng người qua lại.

Tuy nhiên không gian lại vô cùng sáng sủa, tạo cho người ta cảm giác thoải mái, rất thích hợp để thư giãn đầu óc.

"Mà cũng đã trưa rồi, cậu có muốn ăn gì không, để tôi kêu".

Anh ta vừa ngồi xuống, đã ngay lập tức lên tiếng hỏi, tôi định từ chối, nhưng cái bụng lại không cho, nó bắt đầu "đánh trống" giòn giã, lúc này tôi mới sực nhớ từ sáng tới giờ mình chưa có ăn gì hết.

Tôi vẫn còn thờ người suy nghĩ, thì cậu ta đã ra gợi ý "Hay là com với hột vịt kho thịt đi, nổi tiếng ở đây lắm đó. Canh khổ qua cũng ngon không kém".

Nghe anh ta nói huyền thuyên một tràng như vậy, tôi chỉ biết gật đầu đồng ý cho xong.

Sau khi anh ta đi kêu món về, vừa ngồi vào chỗ, tôi đã quyết định đi vào vấn đề chính, từ nãy tới giờ tôi đã tốn quá nhiều thời gian cho những chuyện vặt vãnh như vậy rồi.

"Minh có một chuyện muốn hỏi bạn".

"Là chuyện gì bạn cứ nói ra".

Đặng Phong ra vẻ rất bình thản, không có chút hiếu kỳ với điều tôi muốn nói. Tôi âm ừ vài tiếng rồi nói "Thiệt ra mình muốn hỏi về hồ sơ lịch sử lưu trữ của thôn, lúc nhỏ mình thấy có một bản ở nhà của bạn, không biết bây giờ có còn hay không?"

Vừa nghe xong câu hỏi, cậu ta liền mắt bự mắt nhỏ nhìn chăm chăm vào tôi, có lẽ cậu ta rất khó hiểu với câu hỏi này, vì vậy tôi liền bổ sung thêm "Thiệt ra thì mình đang viết về đề tài của thôn, nhưng mà bạn cũng biết rồi đó, những chuyện lịch sử của thôn thì mình không am hiểu nhiều cho lắm, liền nhớ tới hồ sơ lịch sử lưu trữ của thôn ở nhà bạn, nên muốn hỏi mượn để tham khảo thôi".

"Thì ra là vậy".

Đặng Phong ngay lập tức thu lại ánh mắt nghi hoặc, cậu ta nghĩ ngợi một hồi rồi trả lời "Về bộ hồ sơ lịch sử lưu trữ của thôn, thì hình như mình vẫn còn giữ ở nhà, nhưng mà không biết đã để ở chỗ nào, để lát về mình sẽ lục lại nó, rồi lập tức đem tới cho bạn, bạn cứ yên tâm".

Cậu ta nói xong câu này liền mỉm cười, tôi vội vàng gật đầu đáp lại. Vậy là chuyện đầu tiên tôi đã cơ bản giải quyết được, chỉ cần khi nào có được hồ sơ lịch sử lưu trữ của thôn, tôi sẽ biết được những địa điểm năm xưa, cùng với đó là tôi có thể đi tới chỗ của Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền được rồi như vậy sẽ dễ dàng giải quyết câu chuyện Quý Sông hơn.

Sau khi dùng com với Đặng Phong xong, cậu ta liền kêu tôi đứng đợi ở đây để về nhà mà lục loại bộ hồ sơ.

Đại khoảng một lúc, tôi cũng đã nhận được bộ hồ sơ dĩ có phần cũ kỹ, nhưng trên cơ bản có thể nhìn thấy được chữ viết vẫn còn khá rõ ràng.

Chuyện tiếp theo tôi phải đem nó về nhà, từ từ nghiên cứu để so sánh với vị trí bản đồ của thôn hiện tại, mới có thể xác định được chính xác những địa điểm năm xưa được.

Chỉ là vừa đi được một đoạn, thì lại gặp tên Hà Bách từ đâu xuất hiện trước mặt.

Dáng vẻ cùng với sắc mặt của anh ta hiện tại có gì đó bất thường, không giống như lần đầu tiên tôi đã nhìn thấy.

Tôi định quay đi tìm một con đường khác, nhằm để tránh mặt anh ta nhưng anh ta đã lên tiếng kêu tôi trước "Võ Phúc, ta có chuyện muốn tìm cậu".

"Là chuyện gì, hiện tại tôi không thể xuống thủy cung với anh được đâu".

Tôi biết rằng bản thân không thể thoát khỏi bàn tay của Hà Bách được, nên lấy hết sự dũng cảm mà quay lại nói một câu.

Hà Bách vừa nghe thấy những lời tôi nói, liền cười lớn, sau đó nhanh như chớp di chuyển tới trước mặt tôi, chỉ cách tôi có một ngón tay.

Tôi có chút giựt mình đưa đôi mắt tròn bự nhìn chăm chăm anh ta, mà không biết nên làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Hồn phách

Lúc này, Hà Bách liền đưa mặt của anh ta sát vào khuôn mặt của tôi, chỉ cần một lỏng tay nữa, là chạm vào mặt của tôi rồi.

Tôi thì đứng bất động, anh ta thì lại nhếch mép cười nói.

"Ta không phải tới để bắt cậu về thủy cung đâu".

Tuy giọng nói của anh ta rất lạnh lẽo, nhưng tôi vẫn cảm thấy anh ta không hề liên quan tới Quý Sông.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, sau đó lấy hết dũng cảm mà hỏi "Vậy thì anh tới gặp tôi để làm gì?"

"Ta chỉ muốn hỏi một chuyện".

Anh ta đưa một ánh mắt khá kỳ lạ nhìn tôi, lúc này tôi liền lùi về sau một bước rồi nói "Rốt cuộc là chuyện gì? anh cứ hỏi đi".

Hà Bách đứng thẳng người, nhìn tôi một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng "Có phải để tiêu diệt Quý Sông, cậu phải tự hiến tế mình, đúng không?"

Nghe những gì anh ta nói, tôi liền giựt mình nhận ra, đúng là tôi phải hi sinh bản thân mình, mới có thể tiêu diệt được Quý Sông.

"Đúng vậy"

Tôi thờ dãi, Hà Bách lại nhìn tôi, nói "Như vậy thì tốt, chỉ cần tới lúc đó ta nắm lấy cơ hội, kéo hồn của vị hôn thê ta về, sẽ không cần mất quá nhiều thời gian nữa".

Vừa nói xong những lời này, anh ta liền đột nhiên biến mất vào không gian, tôi không quan tâm tới những lời anh ta nói, bởi vì dù sao tới lúc tôi hi sinh để tiêu diệt Quý Sông, thì cũng chẳng có gì để mất, và nếu như có thể trả lại linh hồn vị hôn phu của anh ta, như vậy cũng tốt.

Chỉ là tôi vẫn còn nghi hoặc với lần xuất hiện này của anh ta. Tôi cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ, không giống như lần gặp đầu tiên, có vẻ như linh lực của anh ta đã bị suy yếu rất nhiều chăng?

Tôi mang theo dòng suy nghĩ đó, định đi trở về nhà, thì đột nhiên phát hiện ra khung cảnh hiện tại mình đang ở vô cùng kỳ lạ, nơi này tôi chưa từng tới bao giờ, với lại con đường đi cũng hoàn toàn khác biệt.

"Vị công tử trẻ tuổi... Vị công tử trẻ tuổi".

Một âm thanh lạnh lẽo, từ bên trong những bụi cây xung quanh tôi vang lên liên tục, nó khiến cho tôi vô thức lạnh sống lưng.

Tôi nhìn xung quanh dò tìm coi nó phát ra từ đâu, nhưng lại không thể tìm thấy vị trí chính xác của thứ âm thanh kinh dị kia, giống như nó ở khắp xung quanh, chỉ là mỗi nơi đều phân ra một chút, khiến cho người ta cảm thấy rối loạn đầu óc.

"Vị công tử trẻ tuổi..."

Đột nhiên có một khuôn mặt trắng toát, từ đâu xuất hiện, áp sát vào mặt của tôi. Tôi có thể cảm nhận thấy da thịt của cô ta cực kì lạnh, mái tóc dài tỏa ra hai bên, cô ta bận một bộ đồ cổ trang màu trắng, loại vải mỏng manh mềm mại bay trong gió, ngoài ra thì chẳng có gì là đáng sợ hết.

Tôi lùi về sau vài bước, sau đó nuốt một ngụm nước miếng mà lớn tiếng hỏi "Rốt cuộc cô là ai? có liên quan gì tới Quý Sông hay không?"

Cô gái kia ra vẻ uất ức, đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi mà chậm rãi đáp "Công tử trẻ tuổi đã quên mất ta rồi ư? Một phần hồn phách của ta đang nằm trong người của công tử đó".

Nghe tới đây, tôi liền giựt mình nhớ ra, cô ta đang ám chỉ hồn phách vị hôn phu của Hà Bách sao?

"Vậy cô tới đây để làm gì? Bộ muốn lấy lại hồn phách của mình sao?"

Tôi nghi hoặc hỏi, đồng thời đưa ánh mắt nhìn cô ta chằm chằm, chỉ thấy lúc này cô ta im lặng một vài giây, sau đó mới buồn bã trả lời "Thực sự ta tới đây không phải là muốn lấy lại hồn phách, bởi vì vẫn chưa tới lúc, chỉ là ta lo sợ cho tánh mạng của công tử".

"Lo cho tánh mạng của tôi sao?"

Nghe câu hỏi đầy vẻ ngạc nhiên của tôi, cô ta liền gật đầu, đáp "Đúng vậy, hiện tại Quý Sông đã biết được sự tồn tại của cậu, ta e rằng không sớm thì muộn nó sẽ hành động quyết liệt hơn, để có thể diệt trừ tai họa, bởi vì năm xưa nó đã bị cậu phong ấn, và xem chút nữa đã bị tiêu diệt".

Tôi rung mình khi nghe tới những lời này, đúng thật là tôi luôn gặp phải những chuyện kỳ quái, đều có liên quan tới Quý Sông. Chỉ có điều, tôi bèn hỏi dò "Tại sao cô lại xuất hiện cảnh cáo tôi như vậy? Chẳng lẽ cô ta biết được điều gì đó về Quý Sông hay sao?"

"Tôi cũng không hiểu rõ về Quý Sông cho lắm."

Cô ta ngừng lại một giây, rồi nói tiếp "Nhưng tôi biết được một điều, nó kể từ lần trước đã muốn chiếm lấy linh hồn của cậu, chỉ cần chiếm lấy được linh hồn của cậu, nó có thể trở thành yêu tinh, và việc diệt trừ nó sẽ khó hơn gấp hàng trăm ngàn lần".

Câu nói vừa dứt, đầu óc tôi như chìm vào rối loạn, vậy là mục đích của Quý Sông lần này không phải là giết đủ số người để hấp thụ linh hồn như năm xưa, mà thực sự nó chính là đang muốn chiếm lấy linh hồn của tôi, để có thể trở thành yêu tinh sao?

Nếu là như vậy, thì tôi phải làm sao đây? Quý Sông chắc chắn đã bày ra nhiều trận địa để đưa tôi vào bẫy, nếu như tôi không ngay lập tức tìm cách tiêu diệt nó. Thì mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ hơn.

"Phúc Phúc, cậu đang đi đâu vậy?"

Đột nhiên có một giọng nói khá lớn vang lên, khiến dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang, không gian xung quanh bắt đầu nhiễu loạn, hình ảnh mọi thứ trở nên siêu việt, ngay cả vị hôn phu của Hà Bách cũng đang bắt đầu tan biến dần.

Tôi giựt mình một cái thật mạnh, đôi mắt lúc này chợt nhìn thấy có một người đang đứng đối diện mình, người đó không ai khác chính là Trần Tiến Khoa, về mặt của anh ta lúc này vô cùng lo lắng, đang nhìn chằm chằm vào tôi.

"Sao vậy? Bộ cậu đang suy nghĩ gì sao mà không nghe tôi kêu hả?"

Nghe giọng nói vừa lo lắng vừa trêu chọc của Trần Tiến Khoa, tôi ngay lập tức lắc đầu đáp "Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện nhảm nhí thôi! à mà tại sao anh ở đây? Chẳng lẽ vụ án có thêm manh mối gì hay sao?"

Tôi vừa trả lời vừa cố gắng chuyển sang đề tài khác, Trần Tiến Khoa ngay lập tức chuyển sang bộ mặt nghiêm túc, mà chậm rãi trả lời "À, tôi vừa mới nghe tin người ta đã vớt thêm được một xác chết của nam giới, nên hiện tại tôi tới đó, để giải phẫu thi thể, mà tìm ra nguyên nhân của cái chết".

"Sao? Lại có thêm người chết nữa hả?"

Tôi lên tiếng hỏi, đầu óc trong phút chốc trở nên hoang mang, nhìn thấy tôi có chút phản ứng như vậy, Trần Tiến Khoa liền vỗ lên vai tôi một cái, rồi sau đó trả lời "Đúng vậy! Nhưng mà cậu đừng lo lắng nhiều, chỉ cần không ra bờ sông hay khu vực có nước, hung thủ sẽ không đề ý tới đâu".

Giọng nói của Trần Tiến Khoa khá trầm, nó khiến cho tôi cũng định thần lại ít nhiều. Nhưng mà nếu cứ để như vậy, thì tôi biết rằng sẽ còn có nhiều người chết hơn, hiện giờ chỉ có cách tiêu diệt được Quý Sông, thì mọi chuyện mới có thể chấm dứt.

"Tôi có thể cùng đi với anh được hay không?"

Ý nghĩ thoáng qua, tôi liền quyết định ngó ý muốn đi cùng với Trần Tiến Khoa, lúc này anh ta đưa ánh mắt trầm tư nhìn chằm chằm vào tôi, giống như đang suy tính chuyện gì đó.

Nhưng mà sau đó, đột ngột nh ta lại gật đầu đồng ý, mà nói "Thôi được, nhưng mà cậu phải nhớ kỹ một điều, không được cách xa tôi quá mức cho phép. Và nếu có xảy ra chuyện gì, phải ngay lập tức báo cáo lại cho tôi biết".

Lời nói của anh ta có chứa hàm ý gì đó, nhưng tôi nghe lại không hiểu rõ hết thấy hàm ý chứ trong câu nói này, chỉ là hiện tại tôi rất muốn đi tới đó coi sao, nên ngay lập tức đồng ý với điều kiện này.

Tại tôi bước vội tới bờ sông, khi tới đã nhìn thấy xác chết trôi được đặt ở trên bờ, đồng thời đã được phủ lên một tấm vải trắng. Xung quanh chỉ có vài người cảnh sát, có điều tôi không thấy sự có mặt của Trương Lăng đâu hết.

Trần Tiến Khoa lấy dụng cụ chuyên dụng ra, rồi ngay lập tức dờ tấm vải màu trắng, để lộ cái xác bên trong.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi bị chết đuối, da dẻ trắng bệch, ánh mắt nhắm nghiền, vôi tóc tai có chút rối bời. Trông quần áo, coi bộ là người khá giả.

Trần Tiến Khoa ngay lập tức giải phẫu thi thể y hệt như lần trước, và dĩ nhiên là cũng không có manh mối nào đáng kể.

"Xác chết này trước tiên đem về nhà xác trước".

Trần Tiến Khoa ra lệnh cho hai người cảnh sát đi cùng, về mặt của anh ta lúc thu dọn lại dụng cụ giải phẫu thi thể có chút buồn bã.

Tôi hoàn toàn hiểu được sự lo lắng của anh ta, chỉ có điều tôi không thể nói ra những manh mối của mình tìm được, bởi vì tôi không muốn kéo anh ta vào vụ việc Quý Sông lần này, tôi thực sự không muốn lại có thêm nhiều người vướng vào nó, và không thể dứt ra được giống như trường hợp của đội trưởng Trần năm xưa.

Tôi đợi Trần Tiến Khoa thu dọn xong đồ đạc, rồi ngó ý muốn cùng anh ta quay về, bởi vì tôi rất lo lắng cho tâm trạng hiện tại của anh ta. Với lại đi chung với anh ta như vậy, tôi nghĩ sẽ ít nguy hiểm hơn.

Tôi đi cùng nhau theo con đường cũ trở về, tình trạng mọi thứ đang diễn biến phức tạp dần. Trong tâm trí của tôi và anh ta luôn có những ý nghĩ khác nhau, nhưng cùng có chung mục tiêu, về vụ án liên hoàn này.

Đang đi được nửa chặng đường thì trời bỗng nhiên đổ mưa, hột mưa rơi là tả càng lúc càng nhiều.

Tôi và anh ta buộc phải chạy về, nhưng mà lại không ngờ, vừa chạy được vài bước, thì Trần Tiến Khoa bị trượt chân té ngay xuống mặt đường.

Tôi vội vàng đỡ anh ta ngồi dậy, nhưng lại phát hiện ra dưới chân của anh ta lúc này có thứ gì đó quẩn lấy.

Vừa định cúi xuống tháo ra, thì đột nhiên nó lại lôi Trần Tiến Khoa té xuống một lần nữa, rồi cứ như vậy mà trượt đi về phía sau một đoạn dài.

Trong khoảnh khắc, tôi không kịp suy nghĩ gì nhiều chỉ có thể, ngay lập tức nắm lấy cánh tay của anh ta, nhưng mà sức lực của thứ kia quá lớn, nó khiến cho cả người tôi bị kéo lê theo anh ta luôn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Chuông linh lan

Mưa vẫn cứ rơi, quần áo của tôi vừa ướt vừa bị dính dính trong màn mưa dày đặc hình như có một lớp sương Khói mỏng manh, nó khiến cho tầm mắt của tôi khó nhìn thấy những vật ở đằng xa, nên chẳng biết thứ lôi tôi rút cuộc có hình dạng ra sao.

"Reng..reng.."

Đột nhiên có tiếng chuông linh lan vang lên.

Đồng thời lúc này thứ kéo tôi cũng ngay lập tức dừng lại.

Khắp người tôi bắt đầu lan tỏa sự đau nhức, chắc là do bị ma sát với mặt đường đầy sỏi đá, nên đã gây ra thương tích ít nhiều. Tôi nhìn sang Trần Tiến Khoa, thì nhận thấy anh ta cũng vẫn không đỡ hơn tôi là mấy, thậm chí còn có vẻ nhiều vết thương hơn là đáng khác.

"Hai người không sao chứ?"

Giọng của Nguyễn Thành Hiền từ phía xa truyền tới, tôi ngược mắt lên, nhú mảy mà cố gắng nhìn cho rõ, thì trông thấy hình ảnh của anh ta đang cầm trong tay một cây huyền trượng có treo rất nhiều chuông.

Tôi đứng bật dậy định trả lời câu hỏi của Nguyễn Thành Hiền, chỉ là đột nhiên anh ta đã gấp gáp hét lên "Không ổn rồi, hai người cẩn thận".

Vừa nghe thấy những lời này tôi giật mình mạnh, bởi vì phía xa xa kia, mắt tôi bắt chợt trông thấy có một cái gì đó đang tiến lại gần.

Không gian lúc này chợt im lặng hẳn đi. Trong ánh sáng mờ mờ tối hình ảnh của một xác chết nam xuất hiện, nó từ từ di chuyển tới chỗ của tụi tụi, nhưng mà những chuyển động này của nó có chút kỳ quái, giống như cơ thể không có xương sống vậy, cứ sáng tối sáng lui, thân thể thì vụn vụn, tiếng xương gãy vang lên khe khẽ.

Thứ tụi chú ý trước tiên chính là đôi mắt đen ngòm của nó, hình như nó đang bắt đầu trào ra huyết dịch, càng tiến tới gần máu chảy ra nhiều hơn, cảnh tượng vô cùng kinh dị.

Có vẻ như Trần Tiến Khoa cũng đã trông thấy thứ đó, ngay lập tức anh ta nắm lấy cánh tay của tụi tụi kéo về phía sau một bước, trong lòng của tụi tụi lúc này nổi lên một trận sợ hãi.

"Reng... Reng.."

Nguyễn Thành Hiền đứng ở phía trước chặn đường của nó, anh ta vội vàng rung chuông.

Tiếng chuông vừa cất lên, cái xác kia bỗng dưng hét lên một tiếng, da dẻ của nó đột ngột biến thành màu trắng bệch, tất cả cũng rũ xuống xơ xác.

Sau đó nó nghiêng đầu sang một bên, chậm rãi thay đổi cả hình dạng.

Một khung cảnh khủng khiếp dần dần xuất hiện, khiến cho tụi tụi liên tục nuốt nước miếng để định thần.

Nó không còn giống như hình ảnh vừa rồi tụi tụi nhìn thấy, mà da dẻ bắt đầu trắng bệch một cách quái dị, còn bong tróc da từng mảng, có kia lòi ra cơ thịt ở những vùng nứt nẻ, mái tóc của nó đột nhiên ướt đầm nước đang rũ rượi trước trán, đôi mắt đầy huyết dịch đang chảy ra, đôi môi nứt nẻ kéo dài tới mang tai, cùng với đó là bộ dạng hết sức quái dị, cứ như cong queo sang một bên.

Tụi tụi cảm thấy mọi chuyện đang diễn biến theo chiều hướng xấu đi, liền kéo Trần Tiến Khoa lui về phía sau, càng xa nó càng tốt.

Bỗng nhiên, nó nhếch mép cười, mấy cái răng một xiềng vụn xuất hiện, tụi tụi nhận ra hình ảnh này luôn luôn xuất hiện mỗi khi có hiện tượng lạ, và tụi tụi chắc chắn rằng nó có liên quan tới Quý Sông.

Nguyễn Thành Hiền ở phía trước không suy nghĩ nhiều, liền đưa cây huyền trượng linh lan về phía nó, mà quát lớn "Ma quỷ, không được làm càn".

Giọng nói của anh ta chứa đầy khí lực, nó khiến cho tụi tụi phút chốc đặt hết niềm tin vào anh ta.

Cái xác kia hình như cũng biết được mình đang đối diện với thứ gì, liền có chút chần chừ. Nó khép miệng lại, đứng bất động.

Vốn dĩ tưởng đầu mọi chuyện đã tạm thời yên ổn, nhưng tụi tụi lại không ngờ, xung quanh tụi tụi không biết từ khi nào đã bao phủ bởi sương khói dày đặc, nó khiến cho tụi tụi không thể nhìn thấy phương hướng.

"Tụi tụi bây muốn đấu với tao sao?"

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên ở khắp mọi phía, tụi tụi cứ quay cuồng trong mớ hỗn độn này, không biết là thứ gì đang lên tiếng, Trần Tiến Khoa ở bên cạnh tụi tụi, cũng hình như có tâm trạng như vậy, nét mặt của anh ta tối sầm lại.

Nguyễn Thành Hiền ở phía trước vẫn nhìn chăm chăm vào hướng của cái xác, đồng thời lúc này anh ta cần đầu ngón tay cho chảy máu, sau đó quét lên cây huyền trượng, rồi nói lớn "Máu nhuộm chuông linh lan, chuông linh lan vang tiếng trừ tà"

Cây huyền trượng treo chuông linh lan bắt đầu rung lên, thứ âm thanh này vang lên khắp mọi hướng.

Loại âm thanh này nghe vừa trong trẻo thanh thoát, vừa lại khiến cho tâm trạng trở nên thanh tĩnh.

"Gừ..."

Cái xác chết phía trước bắt đầu gào thét lên, lúc này tụi tụi mới xác định được vị trí chính xác của nó, thì ra nó chỉ còn đứng cách tụi tụi chỉ chưa đầy ba mét.

"Mau... Mau ngừng rung chuông... Tao đau đầu quá.. "

Giọng vừa gào thét vừa rên rỉ vang vọng.

Nguyễn Thành Hiền lúc này hừ một tiếng lớn, sau đó nghiêm giọng nói "Đã là quỷ sao còn ở trần gian, mau lui về cõi âm, không thì tao sẽ đánh cho mày hồn siêu phách tán".

"Tò... Tò không thể về được.. Quý Sông.. Quý Sông đang... đang nắm giữ linh hồn của tụi tụi, làm ơn... làm ơn hãy giải thoát cho tụi tụi".

Lúc này nó bắt đầu van xin Nguyễn Thành Hiền, bằng giọng nói đầy vẻ đáng thương.

Tuy nhiên Nguyễn Thành Hiền hình như không quan tâm nhiều, anh ta lại lạnh giọng hỏi "Vậy thì, hãy nói ra, rốt cuộc quỷ sông đang ẩn náu ở chỗ nào".

"Chỗ... Chỗ.. "

Lời nói còn chưa hết, thì đột nhiên một lọn tóc dài từ trong màn sương khói dày đặc, quấn lấy xác chết đó. Kéo nó biến mất.

"Chuông linh lan.. "

Nguyễn Thành Hiền đang định đọc chú, nhưng mà không kịp với hành động quá mức bất ngờ đó.

Lúc này làn sương khói xung quanh tụi tụi cũng bắt đầu tan dần, để lại khung cảnh con đường đi quen thuộc.

Nguyễn Thành Hiền bước tới gần chỗ của tụi tụi, sau đó lên tiếng hỏi "Hai người có sao không?"

"Không sao! Chỉ là bị trầy xước nhẹ thôi"

Tụi tụi vội vàng lắc đầu đáp, rồi lại hỏi "Thứ kia không lẽ đã bị Quý Sông đem đi rồi sao?"

Nguyễn Thành Hiền hít một hơi lạnh, rồi chậm rãi trả lời "Đúng vậy, chỉ là lần này tụi tụi cảm nhận nó mạnh hơn năm xưa rất nhiều, e rằng nếu không nhanh chóng tiêu diệt nó, thì hậu quả sẽ

khôn lường".

Đúng thiệt là như vậy, tôi cũng cảm thấy lần này Quý Sông hành động cùng với sức mạnh của nó đã khác hẳn năm xưa, coi bộ nó đã chuẩn bị kỹ càng trong thời gian bị phong ấn, nó đang muốn chiến đấu ác liệt với tôi tại tôi đây mà.

"À, cho tôi hỏi, người này là ai? Và chuyện vừa rồi là sao?"

Đột nhiên Trần Tiến Khoa lại lên tiếng, về mặt của anh ta vô cùng khó coi, có vẻ như chưa thể tiếp thu hết thấy những chuyện đang diễn ra.

Tôi ho khan vài cái, sau đó hướng về Nguyễn Thành Hiền mà trả lời "Người này tên là Nguyễn Thành Hiền, là ân nhân, vừa mới cứu mạng tôi mình đó".

"Chuyện tôi nước này, tôi cũng không muốn giấu diếm cậu nữa".

Lời tôi còn chưa nói hết, thì Nguyễn Thành Hiền đã xen vào, giọng nói của anh ta cực kỳ nghiêm túc, giống như đang muốn tuyên bố chuyện quan trọng gì đó.

"Cái thứ lúc nãy cậu vừa nhìn thấy, chính là xác chết của người chết trôi, mà cậu đã vừa giải phẫu tử thi đó đa".

Vừa nói Nguyễn Thành Hiền vừa nhìn chăm chăm vào Trần Tiến Khoa, lúc này Trần Tiến Khoa về mặt vô cùng ngạc nhiên và kinh sợ. Anh ta lắp ba lắp bắp hỏi lại "Là thiệt sao?"

Nguyễn Thành Hiền nhếch mép cười đáp "Là thiệt đó đa, tuy chuyện này hết sức hoang đường, nhưng mà nó đã xảy ra ngay trong đời thực".

Trần Tiến Khoa Lúc này im lặng một lúc lâu, sau đó lại lên tiếng hỏi tiếp "Vậy còn Quý Sông là gì? vừa nãy hai người vừa nhắc tới, không lẽ cũng có liên quan tới những vụ việc vừa rồi sao?"

"Dĩ nhiên rồi".

Tôi thờ dãi mà đáp "Tôi nói chắc là sẽ rất khó tin, nhưng đây là sự thật, vụ án mạng xác chết trôi sông liên tục xảy ra, chính là do Quý Sông đứng đằng sau mọi chuyện, nó muốn bắt linh hồn của người chết đuối, để phá giải phong ấn, gây họa cho con người".

"Chuyện.. Chuyện này sao giống với phim truyền hình vậy?"

Trần Tiến Khoa vừa nói vừa cười khò, tôi biết anh ta rất khó để chấp nhận được một vụ việc hoang đường tới như vậy.

Nghe câu nói này tôi chỉ biết im lặng mà cười gượng, chứ không biết phải nên trả lời ra sao. Riêng Nguyễn Thành Hiền thì quay đi, nói vọng lại "Trần Tiến Khoa cho tới bây giờ, cậu vẫn chưa nhớ ra kiếp trước của mình hay sao? như vậy sẽ rất nguy hiểm tới tánh mạng của cậu đó đa".

Nói xong lời này, Nguyễn Thành Hiền liền biến mất vào trong không gian, tôi và Trần Tiến Khoa tròn mắt nhìn chăm chăm về phía đó một hồi lâu, mà vẫn chưa hiểu rốt cuộc là mình đã nghe lầm hay không?

Nguyễn Thành Hiền nói rằng, Trần Tiến Khoa cần nhớ về kiếp trước của mình, chẳng lẽ anh ta chính là đội trưởng Trần năm xưa sao?

Tôi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm vào Trần Tiến Khoa, đúng thiệt trên gương mặt của anh ta có chút gì đó phảng phất dáng vẻ của đội trưởng Trần năm xưa. Với lại, khi nghĩ tới đây, tôi lại nhớ tới lúc tôi vừa tỉnh dậy sau khi xuyên không, vừa nhìn thấy Trần Tiến Khoa, tôi liền kêu ngay tên của đội trưởng Trần.

Chỉ là nếu như vậy, thì mọi chuyện càng thêm rắc rối hơn, bởi vì Trần Tiến Khoa vẫn còn chưa nhớ hết kiếp trước của mình, sẽ rất nguy hiểm nếu để cho Quý Sông biết được chuyện này, bởi vì năm xưa Trần Tiến Khoa cũng đã giúp đỡ tôi để tiêu diệt Quý Sông, chắc chắn nó đã ghi hận với anh ta.

"Phúc Phúc, chuyện này... "

Đột nhiên Trần Tiến Khoa lên tiếng, khiến cho dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt, tôi ngay lập tức quay sang nhìn anh ta, lúc này mới phát hiện ra về mặt của anh ta mang chút sầu tư và lo lắng.

Tôi vỗ nhẹ lên vai anh ta một cái, sau đó dùng giọng nói mà an ủi "Đừng lo, mọi chuyện sẽ giải quyết nhanh chóng thôi mà, cho dù anh không nhớ được kiếp trước của mình đi chăng nữa, thì cũng chẳng sao hết".

"Nhưng mà, không lẽ kiếp trước tôi đã từng gặp cậu và cũng vướng vào vụ án tương tự sao?"

Giọng của Trần Tiến Khoa mang đầy vẻ nghi hoặc, câu nói như thể kiểm chứng mọi chuyện đang xảy ra có đúng là hiện thực hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Con mèo đen

Tôi thích một hơi sâu, đưa ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Trần Tiến Khoa mà nói "Đúng thiệt là kiếp trước tôi từng gặp anh, nhưng đó đã là kiếp trước của anh rồi. Kiếp trước anh là đội trưởng cảnh sát ở thành Gia Định - Sài Gòn, xuống thôn Trinh Phụ để điều tra án mạng, cũng khá giống như bây giờ. Chỉ là cũng bởi vì như vậy, mà anh đã bị kéo vào vụ việc của Quý Sông".

Lời của tôi còn chưa nói hết, thì Trần Tiến Khoa bỗng dừng thờ dãi, sau đó lặng lẽ rời đi bỏ mặt tôi ở lại một mình.

Tôi đứng từ xa, nhìn dáng hình trầm tư của anh ta dần khuất, mà lòng dạ vô cùng lo lắng, không biết cú sốc này đối với anh ta sẽ phải giải quyết ra làm sao đây.

Trời lại bắt đầu mưa, cơn mưa nặng hột rơi lên người tôi, cảnh tượng vô cùng thê lương.

Tôi cứ miên man trong suy nghĩ và lo lắng, mà bước đi một cách vô thức.

Bước được vài bước thì bất chợt tôi đụng phải một người, khiến cho tôi giật mình một cái thật mạnh.

Cùng lúc này, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc "Phúc Phúc, cậu làm sao vậy?"

Đó chính là giọng của Trương Lăng, nghe cách nói chuyện, có lẽ anh ta rất lo lắng cho tình trạng hiện tại của tôi.

Tôi ngược mặt lên nhìn Trương Lăng, chỉ nhận ra nét mặt của anh ta lúc này đang cực kỳ lo lắng, mà nhìn chăm chăm vào tôi đầy vẻ khó hiểu.

"Phúc Phúc cậu làm sao vậy?"

Khi không nghe thấy tôi trả lời, anh ta ngay lập tức lay động thân người của tôi, gấp gáp lên tiếng hỏi tiếp.

Tôi thờ dãi một hơi, rồi chậm rãi đáp "Tôi không sao, chỉ là có chút chóng mặt thôi".

"Không sao gì chứ, sắc mặt cậu rất xanh xao, chắc là lại hạ huyết áp rồi, tôi nghĩ tôi nên đưa cậu về nhà nghỉ ngơi trước đã".

Anh ta vừa nói xong, liền ngay lập tức kéo tôi về, trong khi tôi vẫn chưa đáp lại được tiếng nào.

Căn nhà của tôi hiện tại bình yên như thường ngày, tiếng mưa vẫn âm vang bên ngoài.

Trương Lăng mở cửa, âm thanh kèn kẹt vang lên, rồi khi đưa tôi vào trên giường mà nằm xuống đó nghỉ ngơi

Hiện tại tôi rất mệt mỏi, tôi mặc cho cơ thể mình vẫn có chút ẩm ướt của nước mưa. Tôi thực sự rất muốn ngủ một giấc thật dài, để quên hết mọi thứ.

Trương Lăng chạy ra nhà sau, pha cho tôi một ly nước ấm, sau đó vừa đưa cho tôi vừa lo lắng nói "Tôi đã biểu cậu ở nhà, bệnh như vậy mà còn đi đâu nữa, nếu ngay lúc đó không gặp tôi, thì chắc có lẽ cậu đã ngã xỉu ngoài đường nữa rồi"

Tôi cười nhạt với anh ta một cái, rồi lắc đầu "Đừng lo lắng, tôi biết sức khỏe của mình mà, có lẽ gần đây do ăn uống không điều độ, nên mới hay bị hạ huyết áp như vậy, thôi chứ không có gì to tát đâu".

Trương Lăng gật đầu ra về hiểu ý câu nói, nhưng tôi không quan tâm điều đó, liền một mạch hỏi lại anh ta "Mà sao anh lại có mặt ở đó? Không lẽ trùng hợp tới vậy".

"Chuyện này".

Trương Lăng có chút chần chừ, anh ta thờ dãi một tiếng rồi trầm giọng của mình mà trả lời "Thiệt ra chuyện này là do bà Năm nhờ tôi, bà nói cậu đột nhiên không có ở nhà, nên khiến cho bà lo lắng, vì vậy đã tới gặp tôi để nhờ đi tìm cậu".

Nghe câu nói có lý, tôi ừ ừ vài tiếng.

Lúc này đột nhiên Trương Lăng lại nghi hoặc nhìn tôi, anh ta hình như nhớ ra chuyện gì đó, liền lên tiếng hỏi "Mà tại sao cậu lại có mặt ở đó, chẳng phải chỗ đó cách khá xa nhà của cậu sao?".

Tôi nhìn Trương Lăng, nghĩ ngợi một lúc lâu, rồi mới chậm rãi đáp "Tôi nói thiệt với anh, là tôi vô tình gặp Tiến Khoa trên đường, nên mới cùng anh ấy tới hiện trường vụ án, rồi khi trở về thì gặp anh".

"Nếu vậy là đã có chuyện gì đó xảy ra rồi, cậu ta sẽ không để cậu đi về một mình đâu, bởi vì cậu ta biết rõ cậu vẫn chưa khỏe mà".

Nét mặt của Trương Lăng lúc này đầy vẻ hoài nghi, anh ta dùng đôi mắt nghiêm túc nhìn tôi, giống như đang tra hỏi tội phạm vậy.

Giờ phút này, tôi vẫn không muốn Trương Lăng vướng vào chuyện này, dù sao anh ta cũng là người ngoài cuộc, càng cách xa chuyện này càng bảo toàn được tánh mạng của anh ta hơn. Nghĩ vậy, tôi liền lắc đầu, đáp "Thực sự không có gì đâu, tại tôi muốn về một mình thôi".

Lời tôi còn chưa dứt, Trương Lăng đã gật đầu như thể chấp nhận, chỉ là sau đó anh ta vội vàng rời đi.

Gần đây thường xuất hiện rất nhiều trận mưa kỳ lạ, thời tiết thì thất thường khó đoán, vừa mới mưa lúc nãy giờ đã tạnh rồi.

Cái bụng của tôi cũng đã đánh trống biểu tình, nghĩ lại thì những chuyện vừa rồi khiến cho hao hụt năng lượng quá, không bằng xuống nhà sau nấu cái gì đó ăn.

Nhưng mà không thể ngờ, vừa ngồi dậy, đã nhìn thấy Nguyễn Thành Hiền xuất hiện trước cửa nhà, anh ta còn ôm theo một con mèo màu đen huyền.

Theo phản ứng tự nhiên, tôi liền ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào con mèo.

Mà kể cũng lạ, con mèo này có gì đó rất khác những con mèo bình thường. Đôi mắt của nó như có linh tánh, cứ nhìn chăm chăm vào tôi, khiến cho tôi có chút e dè.

"Phúc Phúc".

Giọng của Nguyễn Thành Hiền vang lên, tôi a lên một tiếng, tâm trạng cũng trở về bình thường.

"Sao vậy? Sao cậu lại nhìn chăm chăm vào con mèo đen này chứ?"

Thấy tôi có chút ngơ ngẩn, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức lên tiếng hỏi, câu hỏi của anh ta làm tôi giật mình, vội vàng trả lời "Không có gì, chỉ là con mèo này có gì đó khác lạ".

"Đây không phải là một con mèo bình thường, nó chính là linh miêu".

Giọng anh ta hết sức nghiêm túc, tôi lại vô thức a lên một tiếng, rồi nhìn sang con mèo mà hỏi "Linh miêu sao?".

"Đúng vậy, loài mèo đen huyền có linh lực".

Câu nói vừa dứt, tôi liền có chút khó hiểu, hỏi "Anh đem nó tới đây để làm gì?"

Nguyễn Thành Hiền ngồi vào cái ghế gần đó, sau đó ngược nhìn tôi mà đáp "Lão Phan kêu tôi đem qua cho cậu đó đã".

"Bộ đã xảy ra chuyện gì hả? Sao mà Lão Phan phải đem linh miêu cho tôi".

Nghe tôi hỏi, Nguyễn Thành Hiền ừ ừ vài tiếng, anh ta vuốt ve con mèo một cái, nói "Phải, Lão Phan vừa hay tin cậu bị Quỷ Sông vây bắt, khiến cho ông vô cùng lo lắng, bèn biểu tôi đem con linh miêu này tới cho cậu".

Càng nghe tôi càng cảm thấy khó hiểu, lại nghi hoặc hỏi "Bộ có con linh miêu này bên cạnh sẽ an toàn sao?"

Nguyễn Thành Hiền vừa nghe thấy liền cười, anh ta nói "Không phải đâu, linh miêu vốn có linh lực, nó sẽ cảnh báo cho cậu biết khi nào có Quỷ Sông xuất hiện mà tránh né, đồng thời cũng sẽ phá các trận pháp sương khói mù nhang của Quỷ Sông".

Tôi gật đầu, bày ra bộ mặt đã thông hiểu, sau đó lại hỏi thêm "Còn Trần Tiến Khoa thì sao? Anh ta...".

"Cậu đừng lo lắng, năm xưa trước khi cậu ta đầu thai chuyển kiếp, Lão Phan có hạ chú lên linh hồn của cậu ta, chỉ cần lúc cậu ta gặp nguy hiểm, tôi sẽ ngay lập tức tới cứu".

Nguyễn Thành Hiền vừa nói vừa ra về ta đây. Tôi vừa nhìn thấy bộ dạng này của anh ta liền vô thức mỉm cười. Hình như tôi từ khi trở về thời đại của mình, chưa từng nhìn thấy ai có bộ dạng mặc cười như anh ta lúc này.

"Sao cậu lại cười? bộ tôi nói gì sai sao?"

Nguyễn Thành Hiền tròn bự đôi mắt nhìn tôi, nét mặt của anh ta hiện tại đầy vẻ ngạc nhiên.

Nó lại khiến cho tôi mỉm cười, nhưng rồi chợt nhớ ra như vậy không tốt, liền lắc đầu đáp "Không có, chỉ là tôi đang vui mừng thôi, nếu Trần Tiến Khoa được bảo vệ như vậy thì tôi cũng yên tâm, bởi vì tôi luôn lo lắng khi Quỷ Sông biết được anh là đội trưởng Trần năm xưa, nó sẽ giết chết anh thôi".

Nguyễn Thành Hiền nhìn tôi một lát rồi cũng mỉm cười theo, nói "Lão Phan ngoài nhờ đưa con linh miêu này tới cho cậu, ông còn có thêm một chuyện nữa, muốn cậu biết.. "

"Là chuyện gì vậy?"

Tôi gấp gáp lên tiếng hỏi, Nguyễn Thành Hiền để con linh miêu sang một bên, sau đó vỗ lên vai tôi một cái rồi nói "Chính là chàng trai hiền tế năm xưa trước cậu, cũng đã đầu thai chuyển kiếp rồi".

Anh ta bắt chợt ngừng lại, rồi ngược ra bên ngoài mà nói tiếp "Lão Phan cảm nhận thấy nguồn linh lực của cậu ta rất rõ ràng ở thôn trịnh phụ, coi bộ cậu ta đang có mặt ở đây, chỉ là không biết nguyên nhân của chuyện này là sao thôi?"

"Vậy ý của anh là, có khi nào cậu ta chính là được Quỷ Sông sắp xếp tới đây? đúng không?"

Nguyễn Thành Hiền nghe câu nói của tôi với đầy hàm ý, liền gật đầu nói "Đúng vậy, chỉ có điều cho tới hiện tại Lão Phan vẫn chưa xác định được vị trí cùng kiếp sau của cậu ta là ai, nên có chút lo lắng, vì vậy cậu nên cẩn thận với tất cả mọi người xung quanh mình".

Tôi ngay lập tức gật đầu, lại nói "Nếu vậy thì, có khi nào cậu ta tới đây, là nhằm mục đích giúp đỡ tôi mình giống như năm xưa hay không? Tôi vẫn còn nhớ rất rõ linh lực của cậu ta rất thuần khiết".

Câu nói của tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức lắc đầu "Không thể như vậy được, năm xưa cậu ta đã nguyện hồn siêu phách tán để tiêu diệt tận gốc Quỷ Sông, nên không thể có chuyện đầu thai chuyển kiếp được, chắc chắn đây chính là một âm mưu rất lớn của Quỷ Sông".

Nghe anh ta nói vậy, tôi liền đột nhiên nhớ ra, chỉ là tôi chợt nhớ ra một nghi điểm, liền lên tiếng nói "Đúng thật là trong lúc hỗn chiến năm xưa, cậu ta cũng đã nguyện ước như vậy. Chỉ là không phải nguyện ước của cậu ta chính là tiêu diệt tận gốc Quỷ Sông sao, nhưng mà Quỷ Sông chỉ bị phong ấn, có khi nào cậu ta cũng có thể đầu thai không?"

Sắc mặt của Nguyễn Thành Hiền bỗng chốc biến đen, anh ta nuốt một ngụm nước miếng rồi trả lời "Chuyện này không thể nào xảy ra được, cậu ta vốn chỉ là một linh hồn, lại thiếu mất phần ác của mình, đồng thời trong trận hỗn chiến năm xưa lại mất quá nhiều linh lực, không thể đầu thai chuyển kiếp được".

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 16: Bí mật

Câu nói của Nguyễn Thành Hiền, cuối cùng cũng dẫn ra việc chính là có sự nhúng tay của Quỷ Sông.

Nhìn thấy tôi có vẻ lo lắng, Nguyễn Thành Hiền thở dài một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn mà lên tiếng "Tôi còn có một chuyện muốn kể với cậu, thực ra chuyện này năm xưa tôi đã cố gắng giấu diếm đó đã".

"Chuyện gì giấu diếm vậy?"

Tôi tròn bự đôi mắt lên nhìn anh ta chăm chăm, ngạc nhiên mà lên tiếng hỏi, Nguyễn Thành Hiền im lặng một lúc rồi kể.

Năm xưa, sau khi Nguyễn Thành Hiền lên trấn Hà Tiên, để mời vị pháp sư nổi tiếng ở trên đó về. Ông ta cũng có làm một số trận pháp, chỉ là những ngọn đèn cầy trên bàn thờ, đều bị một luồng gió lạ thổi tắt.

Vài lượt sau đó cũng vậy, khiến cho cả Nguyễn Thành Hiền cùng với lão pháp sư kia cảm thấy quái lạ.

Nguyễn Thành Hiền nuốt một ngụm nước miếng, lên tiếng hỏi "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? mà có hiện tượng lạ đó?".

Lão pháp sư kia thở dài một tiếng rồi trầm ngâm suy nghĩ mà trả lời "Không xong rồi, ngoài thứ quái dị dưới sông Hậu ra, thì hình như vẫn còn có một thứ đang lẩn quẩn xung quanh đây, khiến cho bản thân ta không thể thực hiện được trận pháp".

"Là thứ chi vậy?"

Nguyễn Thành Hiền gấp gấp hỏi, vẻ mặt của anh ta lúc này vô cùng lo lắng, và mong chờ câu trả lời.

Lão pháp sư e ngại ra mặt, nói "Là linh hồn đã từng bị Hiến Tế".

"Linh hồn đã từng bị hiến tế sao?"

Nghe câu nói, Nguyễn Thành Hiền vô thức hỏi "Nhưng mà có liên quan chi tới việc miễn phép chứ đa".

"Dĩ nhiên là có liên quan rồi, linh hồn này bị thiếu mất phần ác"

Lời nói của lão pháp sư vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền giựt mình run rẩy hoảng sợ hỏi "Mất phần ác, ở đây có nghĩa là sao?"

Lão pháp sư nuốt một ngụm nước miếng, rồi bước tới cái ghế gần, đổ sau khi ngồi xuống liền trả lời "Mỗi một con người đều có hai linh hồn thiện và ác nằm chung trong một cơ thể, hai linh hồn này luôn chiến đấu với nhau để dành quyền quyết định cho hành động thân xác, nếu con người chết đi, hai linh hồn sẽ bị quỷ sai bắt đi về địa ngục để tra hỏi. Nhưng bởi vì một lý do nào đó, khiến cho hai linh hồn này tách rời nhau, linh hồn ác sẽ bỏ trốn sự truy đuổi của quỷ sai, đây được kêu là mất phần ác đó đa".

Tuy vẫn còn chưa hiểu hết toàn bộ ý nghĩa trong câu nói đó của lão pháp sư, nhưng Nguyễn Thành Hiền liền gật gù, rồi lại hỏi "Vậy thì chuyện chi sẽ xảy ra khi mất phần ác".

"Khi một người mất đi phần ác, thì chỉ còn lại duy nhất phần thiện, khiến cho cân bằng giữa hồn phách bắt đầu xảy ra trục trặc, thiếu cân bằng. Dẫn tới một số tình trạng cản trở trận pháp, hay nhiễu loạn nhon gian".

Nguyễn Thành Hiền nghe xong câu nói liền hít một hơi lạnh, trong đầu của anh ta lúc này cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như bản thân của mình nghĩ.

Sau khi nghe xong câu chuyện, liền lên tiếng "Tôi nghe xong câu chuyện cũng hiểu ít nhiều, vậy là trên cơ bản cậu ta đã mất đi phần ác, nên sẽ luôn kiềm hãm lại các trận pháp. Hay nói cách khác, là chỉ cần có sự xuất hiện của cậu ta thì việc tiêu diệt Quỷ Sông sẽ khó khăn hơn, đúng không?".

Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức gật đầu, anh ta nói thêm "Cũng vì vậy, mà khi vừa phát hiện ra sự có mặt của cậu ta ở trong thôn Trinh Phụ, nên tôi và Lão Phan không thể hành động một cách lỗ mãng đó đa".

"Vậy là phiền phức rồi".

Lời tôi vừa dứt, Nguyễn Thành Hiền liền đột ngột chuyển qua chuyện khác, anh ta khẽ hỏi "Mấy ngày qua, cậu đã tìm ra vị trí xác định của những nơi từng đi qua chưa?".

Anh ta nhắc tới chuyện này, tôi liền nhớ tới bộ hồ sơ lưu trữ lịch sử của thôn Trinh Phụ, vừa mới mượn của Đặng Phong hồi sáng. Ngay lập tức vội vội vàng vàng lấy từ trong cặp ra.

Tôi đặt nó lên bàn rồi nói "Đây là bộ hồ sơ lịch sử lưu trữ của thôn Trinh Phụ, tôi vừa mới mượn được của một người bạn, ở trong đây có ghi chép lại các vị trí địa điểm của năm xưa, đồng thời tôi sẽ lấy bản đồ hiện tại của thôn ra, để so sánh coi nó thực ra là chỗ nào".

Nghe tôi nói vậy, Nguyễn Thành Hiền liền gật đầu, anh ta cầm lấy bộ hồ sơ lên coi thử.

Tôi thì đi vào bên trong phòng, định lục lại tấm bản đồ của thôn, còn chưa tìm được tấm bản đồ, thì Nguyễn Thành Hiền ở bên ngoài đột ngột vang lên "Phúc Phúc, cậu ra ngoài đây coi cái này nè! Nó kỳ lạ lung lắm đa".

Nghe giọng anh ta có chút gấp gáp, tôi vội vàng bỏ lại mọi thứ ở trong phòng, ngay lập tức chạy ra bên ngoài coi thử là gì.

Lúc ra tới bên ngoài, chỉ thấy anh ta đưa ánh mắt nghi hoặc, vừa nhìn tôi vừa cầm bộ hồ sơ lưu trữ đưa lên.

"Thiệt ra có gì khác lạ vậy?"

Tôi nghi hoặc hỏi, Nguyễn Thành Hiền kêu tôi ngồi xuống trước, sau đó mới bắt đầu giải thích Tôi vừa tìm thấy một vị trí khá đặc biệt, đó chính là nơi đã xuất hiện xác chết bị Quỷ Sông điều khiển, nhằm muốn giết cậu với Trần Tiến Khoa, nơi này năm xưa cũng chính là nơi Quỷ Sông xuất hiện. Tôi nghĩ rằng, nó đang ẩn náu ở đâu đó xung quanh đây, vì vậy tôi nên tới đó một chuyến, để quan sát tình hình ra sao, có khi sẽ phát hiện ra được một ít manh mối".

Nghe anh ta nói như vậy, tôi cũng cảm thấy có lý, đúng là cái nơi xác chết xuất hiện, tôi cũng cảm thấy có chút gì đó quen thuộc, giống hệt như nơi năm xưa Quỷ Sông xuất hiện, nên tôi cũng không ngăn cản anh ta đi làm gì, chỉ là trong lòng tôi có chút lo lắng, khẽ nói " Khi Anh tới đó phải cẩn thận một chút, tôi nghĩ rằng Quỷ Sông nhất định đã cảnh giác, và nó có thể sẽ giăng bẫy cũng không chừng".

Nói rồi anh ta đột nhiên biến mất.

"Phúc Phúc"

Giọng của bà Năm ở bên ngoài vang lên, tôi ngay lập tức ngó ra bên ngoài, vừa nhìn thấy tôi, bà ta đã lên tiếng hỏi "Năm nghe thằng Lãng nói con không ổn, con có làm sao không?"

"Dạ, không sao hết".

Tôi cười gượng trả lời, rồi mời bà Năm vào trong nhà ngồi chơi.

Sau khi đã ngồi xuống, bà ta ra về lo lắng nói "Hồi nãy ta có tới tìm con, nhưng không thấy, nên rất lo lắng, liền biểu thằng Lãng đi tìm, cũng may là con không sao hết".

Nghe tới đây, tôi ngạc nhiên hỏi "Mà bà Năm lúc nãy tìm con là có chuyện gì vậy?"

"Thiệt ra cũng chẳng có gì quan trọng hết, chỉ là trong lòng ta nổi lên một trận bất an, không biết là xảy ra chuyện gì, nên tới tìm con, nhưng con không có ở nhà".

"Keng"

Bà Năm còn chưa nói xong, thì một âm thanh kim loại rớt xuống đất vang lên giòn giã, tôi và bà ta liền quay về hướng đó.

Hướng phát ra âm thanh là ở nhà bếp, trong ánh sáng mờ mờ tối tối, một đôi mắt sáng rực đang nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi ngay lập tức nhận ra, đó chính là con linh miêu, mà Nguyễn Thành Hiền đã đưa tới.

Tôi định đứng dậy bắt nó lên, thì bà Năm liền kéo tay tôi lại, tôi khó hiểu quay sang, thì bị nét mặt tối sầm của bà ta làm sợ hãi, bà ta trầm giọng nói khe khẽ "Nó là linh miêu, đừng tới quá gần nó".

Tôi tròn mắt nhìn chăm chăm bà Năm, không thể ngờ bà ta cũng biết tới linh miêu sao?

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, bà Năm liền chậm rãi nói "Linh miêu là loài mèo có linh tánh, nó thường xuất hiện ở nơi có oán khí nồng nặc, Năm nghĩ chắc chắn xung quanh đây đã có chuyện gì, mới thu hút nó tới".

Giọng của bà ta như kể chuyện ma, tôi nghe những lời này, liền nghĩ ngay tới chuyện muốn giấu diếm, không nên cho bà ta suy nghĩ quá nhiều, liền nói "Chắc là con linh miêu này đi lạc đường vô đây thôi, chứ làm gì mà có oán khí".

"Không có chuyện đi lạc đường vô đây đâu, ta từng nghe người già ngày xưa kể lại, loài linh miêu bản thân có linh tánh, những nơi nó xuất hiện sẽ xảy ra những chuyện quái dị, khiến cho người ta không thể nào giải thích được, như truyện linh miêu nhảy qua xác chết, khiến cho người đó sống lại".

Bà Năm nói trong sự hoang mang, tôi hết cách chỉ có thể gật đầu đồng ý, hỏi "Nếu như vậy phải làm sao đây?"

Nghe câu hỏi của tôi, bà ta hít một hơi lạnh, rồi quay sang nhìn con mèo đen mà trả lời "Gần đây thôn mình liên tiếp xuất hiện những cái xác chết trôi của những người hoàn toàn không quen biết, cảnh sát thì vẫn đang điều tra nhưng chẳng có manh mối nào, Năm nghĩ, đây chính là thứ để dẫn dụ nó tới, có thể đã có ác quỷ ẩn náu bên dưới sông Hậu".

Tôi thấy rung mình, không ngờ tới Bà Năm cũng có thể suy diễn tới Quỷ Sông. Coi bộ những người không liên quan cũng có vài người sẽ suy nghĩ như vậy. Không biết Trương Lăng và Đặng Phong có cũng suy nghĩ không?

Tuy nhiên chuyện khiến tôi lo lắng nhất, có lẽ là Trần Tiến Khoa, anh ta vừa mới biết về kiếp trước của mình, chắc chắn đây là một cú sốc đối với tinh thần, không biết đã ổn định chưa. Mặt khác, tôi phải đem giấu con mèo đen này, không thể để cho tình trạng giống ngày hôm nay, có người nhìn thấy xảy ra nữa.

Trước khi bà Năm đi về, vẫn còn nhắc nhở tôi không nên đụng tới con mèo đen, cứ để như vậy cho nó tự ròi đi.

Sáng ngày hôm sau, tôi chuẩn bị thật kỹ lưỡng, sau đó đi lên sở cảnh sát, trước mắt tôi phải tìm Đặng Phong, để thông qua đó biết được tình hình của Trần Tiến Khoa ra sao.

Sở cảnh sát hôm nay tự nhiên có chút kỳ lạ, khác hẳn với lần trước tôi tới, vừa định bước vào trong, thì tôi bị ai đó đụng phải, té nhào xuống đất.

Còn đang hoang mang thì một giọng nói vang lên "Xin lỗi, cậu có làm sao không?"

Tôi vừa đưa mắt lên nhìn, thì ra là một chàng trai, người này vừa cao vừa đẹp trai, lại toát lên dáng vẻ của diễn viên.

Anh ta có chút lo lắng, tôi liền đáp "Không sao, tôi không sao hết"

"Phúc Phúc! Sao bạn lại tới đây?"

Đặng Phong đột ngột xuất hiện sau cánh cửa, cậu ta có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quy Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Chuyện xác nữ

"Mình có chuyện muốn nhờ vả bạn, nên mới tới đây"

Tôi vừa chỉnh sửa lại quần áo vừa trả lời.

Đặng Phong nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi "Đã xảy ra chuyện gì? Bộ bạn đang gặp phải chuyện khó khăn gì sao?"

"Không có".

Tôi vội lắc đầu, đáp "Đây căn bản không phải là chuyện của mình, mà là mình muốn hỏi chuyện của một người".

"À".

Đặng Phong ra vẻ hiểu rõ, liền lên tiếng "Vậy thì tui mình tìm một chỗ nào đó thuận tiện, rồi vừa ngồi xuống vừa nói chuyện".

"Vậy cũng được".

Tôi gật đầu đồng ý, sau đó tui tôi vào quán nước, lần trước đã tới.

"Rốt cuộc bạn tới nhờ mình là hỏi về người nào?"

Vừa ngồi xuống ghế Đặng Phong đã lên tiếng hỏi, làm tôi vô thức giựt mình.

Tôi âm ừ vài tiếng rồi đáp "Mình muốn hỏi về người pháp y từ Sài Gòn về đó".

Câu nói của tôi vừa dứt, Đặng Phong liền mất bự mắt nhỏ nghĩ hoặc nhìn tôi, chỉ có điều sau đó 1 giây cậu ta liền lên tiếng hỏi "Là Trần Tiến Khoa sao?"

"Đúng vậy"

Tôi gật đầu, nói thêm "Vài ngày trước mình có gặp anh ấy trên đường, nhìn thấy anh ấy có vẻ kỳ lạ, chưa nói được ba câu thì anh ấy đã rời đi, không biết có chuyện gì không nữa".

Đặng Phong im lặng một chút như đang suy nghĩ chuyện gì đó, rồi mới chậm rãi trả lời câu hỏi của tôi "Hình như sáng sớm hôm nay anh ấy không có tới, và mình cũng không nghe ai nhắc tới, chắc là đã trở về Sài Gòn rồi".

Những lời của cậu ta vừa nói là đang ám chỉ Trần Tiến Khoa đã xảy ra chuyện gì sao? không lẽ anh ta do bị cú sốc này, nên đã ngay lập tức trở về Sài Gòn để bảo toàn tánh mạng.

Nhưng mà, suy nghĩ kỹ thì chuyện này không thể nào có thể xảy ra, với tánh khí của Trần Tiến Khoa thì có chút gì đó khác lạ.

Hay là anh ta đã bị Quý Sông thủ tiêu rồi, không thể, Nguyễn Thành Hiền từng nói rằng, Lão Phan đã có cách bảo vệ Trần Tiến Khoa, nên chuyện đó không xảy ra, vậy thì rốt cuộc anh ta đã đi đâu và đang làm chuyện gì?

"Bạn đang suy nghĩ gì vậy?"

Đặng Phong đột nhiên lên tiếng, câu nói khiến cho dòng suy nghĩ của tôi bị cắt ngang, tôi ngay lập tức giựt mình nhìn sang cậu ta, với ánh mắt ngạc nhiên.

Chỉ thấy cậu ta cũng có vẻ ngạc nhiên, đưa ánh mắt nhìn chằm chằm vào tôi, sau đó khẽ lay động trên bờ vai của tôi rồi lại hỏi "Bạn đang suy nghĩ gì? mà có vẻ chú tâm quá vậy?"

"À..không..không có gì đâu".

Tôi lấp ba lấp bắp lên tiếng, chỉ là câu nói của tôi hình như không đáng tin, nên cậu ta tiếp tục truy hỏi "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đúng không? Hông thể tự nhiên tự dưng lại tới đây hỏi về tình hình của anh ấy".

Vừa nói cậu ta vừa đưa, ánh mắt nghiêm nghị nhìn tôi, tôi nuốt ngày một ngụm nước miếng, đáp đại "Không có gì đâu, chỉ là tôi cảm thấy có khi nào anh ta sẽ trở thành nạn nhân tiếp theo của vụ án hay không?"

"Sao chứ? Nạn nhân kế tiếp sao?"

Đặng Phong giựt mình vô cùng hoảng hốt lên tiếng hỏi, nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta như vậy, tôi biết mình đã nói sai ít nhiều, liền lập tức lên tiếng đáp lại "Không!Không phải, chỉ là mình...mình sẽ diễn ra thôi".

"Bạn làm mình hù hồn đó, tưởng đâu lại có manh mối của vụ án mạng trên rồi".

Cậu ta lúc này lại bày ra bộ mặt thất vọng.

"Mà nè Đặng Phong, cái người thanh niên mới này là ai vậy?"

Tôi nghĩ, không nên nói tiếp tục chuyện của Trần Tiến Khoa nữa, vì vậy đánh trống lảng sang chuyện khác.

Đặng Phong ngẩn người ra một lúc, rồi trầm giọng nói "Anh ta là diễn viên trên Sài Gòn đó, tên Phan Trọng Đăng, lần này tới đây tìm mình là để nhận xác người thân".

"Xác người thân sao?"

Nghe tôi hỏi trong sự ngạc nhiên tột độ, Đặng Phong thờ dài một tiếng, rồi nhìn xung quanh một lượt, sau đó nghiêm túc nói "Thì là xác chết nữ đầu tiên, được tìm thấy trong vụ án liên hoàn dưới sông Hậu đó".

Tôi có chút ngạc nhiên liền lên tiếng hỏi trong vô thức "Ý anh là, cái xác nữ chết trôi sông, mò đầu cho hàng loạt chuyện cuồng sát kinh dị sao?"

"Ừ".

Đặng Phong gật đầu nói thêm "Sáng sớm hôm nay, mình vừa tới sở thì đã nhìn thấy anh ta đang ngồi bên trong chờ, sau khi giới thiệu qua loa, anh ta mới kể về một sự việc kỳ lạ".

Theo như lời của Phan Trọng Đăng, thì khoảng nửa tháng trước, em gái của anh ta, vì cự cãi với ba mình mà bỏ trốn, lý do cự cãi chính là một chàng trai lạ mặt, cái người này anh ta cũng chưa từng gặp qua, chỉ nghe em gái mình kể lại, hẳn ta rất đẹp trai, đa tài đa nghệ, chừng chạc chu đáo, dịu dàng ấm áp. Đây chính là mẫu bạn trai lý tưởng mà hầu hết, những người đam mê truyện ngôn tình đều bị u mê.

Sau khi em gái anh ta trốn nhà đi, người trong gia đình cũng ra sức tìm kiếm, nhưng thật kỳ lạ thay, cho dù lùng sục khắp mọi nơi, vẫn không tìm được, hệt như em gái anh ta bốc hơi bay đi mất vậy.

Chỉ là gần đây, anh ta liên tục nằm mơ thấy một giấc mơ giống như nhau, em gái anh ta xuất hiện với bộ dạng hết sức kinh dị, đồng thời nói rằng, cô ta bị rút xuống sông Hậu, chết rất thê thảm, cơ thể rất lạnh và rất nhớ người nhà.

Giấc mộng này liên tục diễn ra, khiến cho anh ta cảm thấy hoài nghi, liền nhờ người tìm kiếm khắp các khu vực của sông Hậu gần đó, nhưng mà chẳng tìm được manh mối gì.

Cũng tình cờ thay, vài hôm trước anh ta vô tình nghe được tin về việc thôn Trình Phụ vớt được một xác chết nữ trôi, vì vậy anh ta đành thử vận may tới sự cảnh sát của thôn hỏi thử, biết đâu họ đã tìm được, nào ngờ hên thật, vừa mới nói ra những chi tiết về người em gái kia, Đặng Phong liền nhận ra đó chính là cái xác nữ trôi sông, ngay lập tức đưa ra một tấm hình chụp xác chết cho anh ta coi, vừa nhìn thấy tấm hình anh ta không kiềm được nước mắt, luôn miệng kêu "em gái".

Nghe Đặng Phong nói tới đây, tôi đột nhiên phát hiện ra một nghi điểm, rốt cuộc chàng trai kia là ai? Nếu như em gái của Phan Trọng Đăng trốn nhà đi, thì chắc chắn sẽ cao chạy xa bay cùng với hân ta, vậy mà kết cục cô ta lại chết, còn hân ta thì như thể không tồn tại vậy!

"Đội trưởng Đặng Phong".

Tôi còn muốn hỏi thêm nhiều chi tiết nữa, thì bỗng dưng bên ngoài có tiếng vọng tới, tôi và Đặng Phong không hẹn cùng nhau quay sang, xuất hiện sau cánh cửa là một cậu cảnh sát trẻ, sắc mặt hoang mang, đáng vẻ hấp ta hấp tấp chạy tới.

Đặng Phong đứng bật dậy, khó hiểu hỏi "Đã xảy ra chuyện gì? mà câu hót ha hót hải như vậy chứ?"

Cậu cảnh sát kia thờ hồn hên đáp "Có chuyện lớn rồi, lúc nãy khi tụi em dẫn anh Trọng Đăng tới chỗ chôn cất xác chết, khi đào lên thì chẳng thay đổi thi thể đâu".

"Đào thi thể sao?"

Tôi khó hiểu quay sang hỏi Đặng Phong, cậu ta chật lưỡi một cái rồi đáp "Đây chính là yêu cầu của Phan Trọng Đăng, anh ta muốn ngay lập tức đem thi thể của em gái mình về nhà an táng tử tế, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện kinh dị như vậy".

Nghe được những lời này, tôi liền cảm thấy cực kỳ hoang mang, mọi chuyện đang càng ngày càng giống như năm xưa, đôi khi nó càng trở nên phức tạp hơn, nếu không xử lý đúng cách. Đồng thời chắc chắn chàng trai bí ẩn mà cô gái của Phan Trọng Đăng nhắc tới, có liên quan tới Quý Sông rồi, chuyện thi thể tự dung biến mất chắc chắn là một cái bẫy.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, thì Đặng Phong đã cùng cậu cảnh sát kia rời đi.

Thiệt tình, tôi đang có ý định sẽ ngăn cản cậu ta đi tới đó, vì sẽ nguy hiểm tới tánh mạng, nhưng mà cậu ta đã lỡ đi, hiện tại tôi chỉ còn một cách, chính là đuổi theo bọn họ.

Tôi biết nơi chôn thi thể của em gái Phan Trọng Đăng nằm ở khu vực gần bờ sông Hậu của thôn Trinh Phú, vì vậy tôi liền chạy tới đó. Tuy nhiên quãng đường khá xa, nên mắt hơi bị nhiều thời gian để tôi được.

Khi tới nơi, thì tôi đã thấy một nhóm cảnh sát đang tụ tập lại gần một cái hồ, trong đó có Đặng Phong, tôi vội vàng bước tới đó, chỉ là vừa lúc Đặng Phong nghiêm giọng hỏi "Các cậu mau kể lại rõ ràng tình hình mọi chuyện cho tôi".

Một cậu cảnh sát ra dáng nhóm trưởng, liền lên tiếng "Thưa đội trưởng, lúc này theo lệnh của anh, tụi em giỡn anh Trọng Đăng tới khu vực chôn thi thể của em gái anh ta mà đào lên. Nhưng không ngờ, đào mãi mà chẳng thấy đâu, chỉ có một chiếc chiếu quấn quanh thi thể là còn ở dưới huyệt mộ".

"Trước khi tới đây đào mộ, các cậu có nhìn thấy dấu vết bị đào bới trước hay không? Hoặc là những điểm khả nghi nào đó?"

Nghe câu này của Đặng Phong, tôi liền hiểu ngay hàm ý của cậu ta, chắc chắn là cậu ta muốn biết có kẻ tới đào trộm hay không? Hoặc chính là hung thủ muốn tôi đây để tiêu hủy chứng cứ.

Chỉ có điều cậu cảnh sát kia không suy nghĩ nhiều liền lắc đầu, đáp "Không có, xung quanh mộ mọc một ít cỏ dại, đất xung quanh mộ thì không có dấu hiệu đào bới, vẫn còn nguyên vẹn".

Câu trả lời này, khiến cho Đặng Phong và tôi có chút chần chừ, trong lòng đều mơ hồ cảm thấy hoang mang. Vậy rốt cuộc xác chết làm sao mà biến mất? không lẽ nó tự bốc hơi?

Đặng Phong cho mọi người tản ra tìm kiếm manh mối, chỉ một mình anh ta ở lại quan sát mọi chuyện. Lúc này, tôi cũng bước tới coi thử cái huyệt mộ ra sao.

Cái huyệt được đào rất sâu, đúng là mọi người đã đào rất nhiều, để tìm ra cái xác, nhưng rốt cuộc chỉ là phí công phí sức.

Phía bên dưới ngoài cái chiếu cuộn thi thể ra, thì chẳng có gì khác, Đặng Phong lúc này ngồi chồm hổm, nhủ mảy, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm vào nó.

Thấy cậu ta có vẻ say sưa, tôi cũng không muốn làm phiền, chỉ là cái chiếu này nằm sâu dưới lòng đất, nên đã bị mục nát ít nhiều, hình dạng và màu sắc cũng thay đổi không ít.

Cho dù có để lại manh mối đi chăng nữa, cũng chắc chắn đã bị phai mờ đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Nữ quỷ

Tôi đứng bên cạnh quan sát mãi, vẫn không thấy gì, định bỏ cuộc.

Nhưng lúc này phía sau đột nhiên vang lên.

Âm thanh như tiếng bước chân và nó đang tiến tới gần chỗ của tụi tôi. Tôi quay sang, thì bỗng nhiên phát hiện đó chính là Phan Trọng Đăng.

Còn chưa kịp hết bất ngờ, thì tôi nhận ra có điều gì đó bất ổn, anh ta giống như đang chạy thực mạng về phía tụi tôi, miệng vô thức kêu lên "Cứu tôi với, cứu tôi với".

Giọng nói của Phan Trọng Đăng còn chưa chấm dứt, thì đột nhiên một âm thanh kì lạ đan xen vào, âm thanh này hết sức ma mị, như thể sắp sửa có thứ gì đó đáng sợ xuất hiện phía sau lưng của anh ta vậy.

Tôi cố gắng đưa mắt nhìn, thì bỗng dung nhận ra, bầu trời đang bắt đầu tối dần, mấy đám mây đen không biết từ đâu xuất hiện, ùng ùng kéo tới, che phủ bầu trời đang ngập nắng.

Đặng Phong hình như cũng nhận ra điều gì đó khác thường, cậu ta đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi kéo tôi về phía cậu ta mà nói "Bám sát lấy mình".

Sao cậu nói cậu ta rút cây súng lục ra, lên nòng sẵn sàng để bắn bất kỳ thứ kinh dị nào xuất hiện.

Âm thanh càng lúc càng nghe rõ hơn, nó giống như là tiếng thút thít khóc của một ai đó, tiếng không nghe mà nổi hết da gà da vịt.

Bất chợt một làn sương khói mỏng bắt đầu giăng khắp không trung, Đặng Phong ra vẻ ngạc nhiên hỏi "Chuyện gì đã xảy ra vậy?".

Tôi rất muốn nói cho cậu ta biết, thứ đáng sợ sắp hiện ra kia là gì, nhưng mà không biết mở lời làm sao, nên cứ ngập ngừng không nói.

Bầu trời bắt đầu đổ mưa, những hạt nặng nề rơi xuống, âm thanh xào xạc, trong màn sương, ngoài hình ảnh của Phan Trọng Đăng đang chạy tới, thì chẳng thấy được gì hết.

Tóc tai và quần áo của anh ta ướt sũng, nhưng không có đáng dấp quỷ dị.

Tuy vậy xung quanh đây ngoài anh ta ra, hi hoàn toàn không có phát hiện ra thứ gì kinh dị hết, vậy thì tiếng khóc phát ra từ đâu?

Đặng Phong đưa cao khẩu súng lục □ về phía anh ta, cậu ta nhủ mảy hỏi "Rốt cuộc anh là người hay là quỷ?"

Câu hỏi rất lớn vang lên, nhưng điều tôi chú ý hơn hết chính là hàm ý trong câu nói đó, đây chẳng phải là cậu ta đã bắt đầu hoài nghi, những chuyện đang xảy ra, căn bản không phải là do con người làm sao?

Anh ta vẫn cứ im lặng chạy bán sống bán chết về phía tôi, có vẻ như anh ta hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi, hoặc là anh ta chính là quỷ, bởi vì khi hóa thành quỷ, tâm trí sẽ chỉ lưu lại một kỷ niệm, nhớ thì tìm, đau khổ thì khóc, hận thì trả thù, chỉ có vậy.

Không nghe hồi đáp, Đặng Phong có chút căng thẳng, cậu ta bước tới một bước nói lớn "Anh mau trả lời, không thì tôi sẽ nổ súng đó".

Câu nói vừa dứt, Phan Trọng Đăng có chút cử động, lúc này tôi phát hiện ra, hình như anh ta bị thứ gì đó quán chặt vào miệng, nên không thể trả lời được.

"Miệng của anh ta hình như bị bịt kín rồi".

Tôi khẽ nói với Đặng Phong, cậu ta vội nhìn một cái, rồi lại hỏi "Đúng là có thứ gì đó bịt miệng anh ta, nhưng mà là thứ gì chứ? Tại sao anh ta không mở nó ra?"

Nghe câu hỏi của cậu ta, tôi chỉ biết cười khổ, bởi vì căn bản một khi bị ma quỷ bịt kín miệng, thì con người bình thường không thể nào tháo mở nó ra được.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, thì Đặng Phong đã bước tới phía Phan Trọng Đăng, theo tình hình này, có vẻ như cậu ta đang muốn biết thứ gì đó đang bịt miệng anh ta.

Trong lòng tôi nổi lên một trận sợ hãi, tôi vội vàng đuổi theo, định là sẽ kéo cậu ta trở về, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một chuyện quái dị.

Làn sương khói tan dần, tiếng khóc thút thít cũng mất đi, Phan Trọng Đăng ngay lập tức kêu lên "Có ma, cứu tôi với".

Vừa nghe thấy lời này, tôi và Đặng Phong liền giựt mình, mà ngưng hành động bước tới.

Một hương vị kỳ lạ lan tỏa khắp mọi nơi, mùi vị khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Còn chưa kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, thì một cô gái xuất hiện, mái tóc và quần áo đều ướt sũng, như mới từ dưới nước lên, khi tóc che trước mặt của cô ta bị hất tung, thì đã lộ ra một khuôn mặt đang bị phân hủy, hai con mắt bị lòi ra kinh dị, da thịt trên người đã bắt đầu mục nát.

Đặng Phong giựt mình một cái nhìn thấy cảnh tượng này, cậu ta vội vàng kéo tôi về phía sau, nói lớn "Bạn cứ ở phía sau nếu có cơ hội thì chạy trước".

Tôi định từ chối, nhưng lúc này Phan Trọng Đăng đã chạy tới, anh ta bỏ nhào vào người của Đặng Phong.

Đặng Phong không suy nghĩ nhiều, liền thuận tay đẩy anh ta về phía tôi rồi nói "Giữ anh ta dùm mình".

Tôi nhìn sang Phan Trọng Đăng, thì phát hiện ra anh ta đã ngắt xiu từ lúc nào không hay biết, thiệt là đã lợi sông còn vác thêm đá nữa.

"Phảng".

Một tiếng súng xé tan bầu không gian tĩnh lặng vang lên, viên đạn bay thẳng tới chỗ nữ quỷ, nó trượt bay qua đầu, làm một mớ tóc tai của cô ta rớt xuống đất.

Nhưng không biết tại sao, những lọn tóc vừa bị cắt đứt kia, lại được mọc đầy đủ, quái lạ hơn là mớ tóc rớt xuống đất y hệt như những con rắn, lẫn lộn trên mặt đất một hồi, rồi đột nhiên biến mất.

Đặng Phong ngạc nhiên quay sang, khẽ nói với tôi "Rốt cuộc cái thứ trước mặt là gì? súng đạn hình như không có tác dụng với nó rồi".

Tôi còn chưa kịp trả lời câu hỏi này của cậu ta, thì nữ quỷ bên kia gào thét lên, âm thanh vang vọng như từ cõi âm ti, nó tràn ngập trong tâm trí.

Do đây không phải là lần đầu tiên tôi đối diện với thứ kinh dị như vậy, nên cũng không bất ngờ là mấy, liền nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề "Cô ta là quỷ, nên không thể sử dụng súng đạn bắn chết được, phải có bùa chú mới có thể gây thương tổn.

Trước tình hình nguy cấp như vậy, tôi không thể giấu diếm thêm được nữa, liền một đường nói hết, nhưng vẫn muốn che giấu về việc Quỷ Sông, bởi vì càng vướng phải chuyện đó càng nguy hiểm hơn.

Nghe câu nói của tôi, Đặng Phong hốt hoảng lên tiếng "Nếu theo lời của bạn nói, thì hiện tại tại mình chẳng còn cách gì sao? chỉ có thể chờ chết hả?"

"Không cần lo lắng nhiều như vậy đâu, bởi vì mình vẫn còn có một cách để giải quyết".

Tôi cố gắng khiến cho Đặng Phong bớt lo sợ, và định thần lại tâm trí.

Mặt khác là nghĩ, năm xưa máu của tôi có tác dụng lên ma quỷ, không biết hiện tại nó có còn hiệu nghiệm hay không?

"Rốt cuộc thì bạn đang làm gì? thứ kia là quỷ đó"

Đặng Phong vừa mới trấn tĩnh lại tinh thần cậu ta liền khó hiểu hỏi tôi.

"Đừng lo, mình biết mình đang làm gì mà".

Nghe những lời này, Đặng Phong càng trở nên khó hiểu, cậu ta mắt bự mắt nhỏ nhìn chăm chăm tôi.

Tôi cắn đầu ngón tay của mình, để cho chảy máu. Nói thiệt, thấy người ta cắn rất đơn giản, nhưng tới khi mình thì khó khăn vô cùng. Nhưng mà cuối cùng cũng được.

Ngay lập tức tôi hất giọt máu về phía của nữ quỷ.

"Á".

Vừa chạm vào người của nữ quỷ, cô ta liền lập tức hét lên, đôi mắt chuyển thành màu đỏ, mái tóc ẩm nước phút chốc giăng kín mọi nơi như mạng nhện.

"Phảng".

Đặng Phong hình như cảm thấy có chuyện không ổn, cậu ta liền bắn một phát đạn, viên đạn bay thẳng về phía nữ quỷ. Nhưng không ngờ, nó lại bị mớ tóc vừa mới văng kín kia hất vào

một thân cây gần đó, cô ta nhìn chăm chăm vào tụi tôi mà gào thét.

"Nguy rồi, cô ta đang bị thứ gì đó điều khiển, kết giới bao xung quanh quá mạnh".

Tôi giựt mình nhận ra liền lên tiếng. Đặng Phong nghe thấy, hốt hoảng hỏi "Kết giới sao?"

"Nó là em gái của tôi- Đặng Phụng Trân".

Tôi còn chưa kịp giải thích cho Đặng Phong thế nào là kết giới, thì đột nhiên Phan Trọng Đăng lại lên tiếng. Anh ta đưa ánh mắt mệt mỏi, nhìn chăm chăm về phía của nữ.

"Là người nữ chết trôi đầu tiên sao?"

Tôi và Đặng Phong không hẹn mà cùng nhau vô thức hỏi. Nếu đúng như lời của Phan Trọng Đăng, thì tại sao em gái của anh ta lại hóa thành quỷ, trong chuyện này chắc chắn có liên quan tới Quỷ Sông rồi. Mà Khoan đã, tôi chợt nhận ra một chuyện, chẳng phải năm xưa Bùi tiểu thư cũng đã từng hoá thành quỷ như vậy sao? và cũng cùng có câu chuyện liên quan tới một chàng trai xa lạ, chàng trai kia chính là Quỷ Sông chăng?

Tôi còn chưa kịp định thần, thì một mớ tóc của nữ quỷ bắn về phía tôi, Đặng Phong nhanh nhẹn kéo tôi và Phan Trọng Đăng, né tránh sang một hướng khác.

Mưa bắt đầu rơi nặng hột hơn, mọi chuyện càng trở nên rối loạn, tôi biết chắc chắn chỉ cần nữ quỷ kia vẫn còn kết giới, thì tụi tôi không tài nào có thể đấu lại với nó, hiện tại chỉ cầu mong sao Nguyễn Thành Hiền có thể xuất hiện kịp lúc.

Mưa càng dày đặc, tôi càng cảm nhận oán khí của nữ quỷ lại càng tăng lên, tôi có thể nhìn thấy bằng mắt thường trên đỉnh đầu, có một làn khói màu đen đang lơ lửng chuyển động không ngừng.

"Không xong rồi, mình nghĩ là đã có ai đó đứng đằng sau tiếp sức cho nữ quỷ này, khiến cho oán khí càng lúc càng nhiều, nếu không tiêu diệt sớm, chắc chắn sẽ chẳng có ai còn sống sót bước ra khỏi đây".

Tôi khẽ lên tiếng, Trần Tiến Khoa và Phan Trọng Đăng đưa ánh mắt hoảng loạn nhìn chăm chăm vào nữ quỷ, có lẽ giờ phút này hai người họ đã tin tưởng trên đời này, thật sự có thứ quỷ dị được kêu là ma quỷ.

"Reng... Reng..."

Một tiếng chuông bỗng dưng vang lên, âm thanh rất quen thuộc, tôi liền tưởng tới Nguyễn Thành Hiền.

"Phúc Phúc".

Một giọng người đàn ông già vang lên, tôi cùng với hai người kia quay về hướng đó, thì nhận ra trước mắt tôi chính là Lão Phan.

Trong làn khói mờ ảo, hình ảnh của ông ta hiện ra, với bộ bà ba trắng, trên tay cầm cây huyền trượng treo đầy chuông linh Lan.

"Lão Phan, cuối cùng con cũng có thể gặp được ông rồi".

Trong lòng tôi liền nổi lên một loại cảm xúc kỳ lạ, tôi cố gắng dùng hết sức bình sinh của mình để hét lên thiệt lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Kết giới

Hình dáng của Lão Phan vẫn không có chút gì là thay đổi, giống hệt như năm xưa tôi đã gặp ông ta.

Đáp lại câu nói của tôi là một nụ cười, Lão Phan đột nhiên cười, nó khiến cho tôi ngạc nhiên, tôi đã rất lâu rồi mới nhìn thấy lại ông ta cười như vậy.

Chỉ là, tôi đột nhiên nhớ tới năm xưa, lúc tôi bị nữ quỷ bao vây không có đường thoát cùng với đội trưởng Trần, Lão Phan cũng xuất hiện và cũng cười như vậy, chẳng lẽ nụ cười này cũng mang ý tứ như năm đó hay sao?

Tôi còn chưa hiểu hết bí ẩn của nụ cười, thì Lão Phan đã tiến tới chỗ nữ quỷ, vừa nhìn thấy ông ta, nữ quỷ này giờ im lặng lại đột nhiên gào lên "Một hồn ma vất vương trên nhân thể, cũng giống như tao thôi, hừ".

Lão Phan khuôn mặt vẫn bình thản, một đường tiến tới, rồi trầm giọng quát "Thiệt hỗn xược, dám so sánh tiên hồn như ta với hồn ma ác nghiệp như mày sao?".

Vừa dứt lời Lão Phan ngay lập tức cầm cây huyền trượng chỉ thẳng vào mặt nữ quỷ, ông ta khe khẽ lắc nhẹ, khiến cho đám chuông linh lan bỗng dưng kêu lên vang vọng.

"Á".

Nữ quỷ bất ngờ gào lên, mớ tóc của nó quăn chặt vào các nhánh cây xung quanh.

Cùng lúc này, Lão Phan vẫn tiếp tục rung chuông, tiếng chuông ngân càng lúc càng lớn, nữ quỷ như bị điện cuồng hét hằm lên "Đừng rung chuông nữa, thành âm thì khó nghe, đừng rung nữa".

"Đây là chuông trấn hồn, những hồn ma ác nghe thấy đều hẳn nhiên sẽ bị nhừc đầu".

Lão Phan chậm rãi lên tiếng, lúc này tôi vẫn chưa biết rốt cuộc Lão Phan muốn xử lý nó ra sao, bởi vì không giống như năm xưa, hiện tại nữ quỷ đang có một kết giới giăng xung quanh rất mạnh, sẽ rất khó để có thể phá được.

"Mặc dù ông có rung chuông như vậy, sẽ khiến cho tao nhừc đầu, nhưng mà ông vẫn không thể phá hủy kết giới được đâu".

Nữ quý dù vẫn còn đau đớn, nhưng cũng nói ra những lời châm chọc, Lão Phan lúc này liền nhếch mép cười nói "Không phải ta không thể phá hủy được kết giới này, mà là trước khi làm chuyện đó, ta sẽ phải khiến cho sức mạnh của mày suy yếu, để cho việc phá hủy kết giới dễ dàng hơn, đây chính là chủ đích của ta, nhằm để tiêu diệt mày".

Những lời nói này, khiến cho nữ quý phút chốc im bất, có vẻ cô ta bắt đầu lo lắng sợ hãi rồi.

Tôi lúc này liền nghĩ việc của lão Phan làm, đúng thật là sẽ sẽ giảm sức mạnh của kết giới, tuy nhiên tôi lại có cảm giác hình như ông ta đang muốn dẫn dụ Quý Sông sức đầu lộ diện?

Lão Phan tiếp tục rung chuông, âm thanh càng ngày càng lớn, kéo theo đó là tiếng gào thét của nữ quý càng trở nên điên cuồng.

Nhận thấy Lão Phan đã có dụng ý của mình, tôi liền kéo Đặng Phong và Phan Trọng Đăng lui về phía sau một chút, để tránh làm vướng tay vướng chân ông ta.

"Được rồi, bây giờ ta sẽ xử chiêu cuối cùng".

Vừa dứt lời Lão Phan lấy từ trong người ra một cái túi nhỏ, bên trong hình như là có cho bụi, tôi liền nhớ tới Lão Phan cũng đã dùng tro bụi bên trong cái túi nhỏ kia, nhằm để để đốt cháy nữ quý năm xưa.

Lão Phan không chần chờ, liền giống như năm xưa hất từ những cho và người nữ quý, tro bụi chạm tới đầu, da thịt của nữ quý bị thiêu cháy tới đó, ngọn lửa màu cam cháy chậm chạp.

Tôi biết rõ, đây là tro của cây dâu tằm và với máu của tiên nhân, có tác dụng trừ tà diệt quỷ, ngọn lửa màu xanh lam thánh hoá, cho dù có nước cam lộ cũng khó có thể dập tắt nói chỉ tôi hiện tại dù trời mưa lớn, thì ngọn lửa vẫn cháy, giống hệt như chẳng có tác dụng với ngọn lửa này.

Kết giới xung quanh nữ quý bắt đầu bề nát.

"Lão già thú, ông đã thành công rồi... dụ được ta xuất đầu lộ diện".

Giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía sau nữ quý, xuất hiện một tên ăn bận trùm kín người bằng vải đen.

Hắn ta hướng nhìn tới tôi, rồi nhếch mép mà cười nhẹ nói "Cuối cùng thì lại phải gặp nhau, chỉ là lần này tại mày có chút chậm chạp".

Tôi biết hắn ta, chỉ là hiện tại không biết nên trả lời câu gì, thì Lão Phan đã cười lớn, nói "Cũng lâu rồi không gặp, không ngờ lần trước lại tiêu diệt huyệt này, khiến cho mày chỉ bị phong ấn".

Câu nói vang lên, Quý Sông đột nhiên cười lớn nói "Người tính không bằng trời tính mà, cuối cùng cũng để ta thoát, mới gây ra có sự như ngày hôm nay".

Tôi giựt mình một cái thật mạnh, đột nhiên nhớ lại chuyện năm xưa, đúng thật nếu lúc đó có thể tiêu diệt Quý Sông, thì đã không có những vụ án của ngày hôm nay rồi, nhưng có vẻ như đây là số trời đã định đoạt như vậy.

"Mày cứ yên tâm, và mày cũng đừng quá ngạo mạn đa, năm xưa là tại vì sơ sót, nhưng bây giờ thì không hẳn là như vậy".

Lão Phan ngừng khi kiên định, đầy khí chất, ông ta tạo cảm giác lúc này ông ta là người duy nhất nắm trong tay thế thượng phong.

"Ngạo mạn sao?"

Quý Sông cười lớn nói "Tại bây giờ yên tâm, hiện tại ta đã chuẩn bị hết thảy toàn bộ mọi thứ, không giống như năm xưa chân ướt chân ráo, khiến cho tại bây giờ muốn làm gì thì làm".

Nghe câu nói này, tôi vô thức nghĩ ngay chắc chắn Quý Sông cũng đã chuẩn bị nhiều thứ, và có lẽ hiện tại tại tôi đang đứng trong cái bẫy của nó.

Trong lúc tại tôi đang nói chuyện với Quý Sông thì nữ quý bên cạnh cũng đã cháy thành tro, không để lại một chút dấu vết nào.

Quý Sông nhìn sang đồng tro tàn, rồi hắn ta nhếch mép cười nói "Lại thêm một à đàn bà ngu ngốc, cái chiêu dụ dỗ này vẫn cứ thành công lung lắm đa".

Lão Phan nhìn chăm chăm vào Quý Sông một lát, rồi rung chuông, tiếng chuông trầm hờn vang lên liên hồi, nhưng mà kỳ lạ thay, có vẻ như ông ta biết chắc hành động này hoàn toàn không có tác dụng dưới Quý Sông, nhưng vẫn làm.

Quý Sông bước tới một bước, cười lớn nói "Ông lại quên rồi à? chuông trầm hờn không có tác dụng lên bản thân của ta? Bởi vì bản thân của ta vốn không phải là ma quỷ hay oán linh chi hết".

Câu nói không làm tôi chấn động chút nào, bởi vì tôi thừa biết chuông trầm hờn hoàn toàn không có tác dụng với Quý Sông.

Quý Sông định tiến lên một bước, để nhắm Lão Phan mà giết chết, nhưng lại không ngờ bị Lão Phan đã đưa cây quyền trượng chỉ thẳng vào, ông ta không ngừng ngai rung chuông, khiến cho chuông ngân.

Tiếng chuông vàng vọng, đột nhiên lửa từ đồng tro tàn của nữ quý cháy lên nghi ngút, hướng Quý Sông mà đốt.

Quý Sông ngay lập tức hét lên, hắn ta vội vàng lui về phía sau một bước, trợn mắt nhìn chăm chăm vào Lão Phan.

Lúc này Lão Phan nhếch mép, cười nói "Tao quên nói với mày một chuyện, lam thánh hoá có thể được triệu hồi một lần nữa, bởi chuông trầm hờn, khi mà chuông trầm hờn được triệu hồi bởi máu, trong lúc nói chuyện với mày, tao đã nhiễm máu lên cây huyền trượng, loại máu đã được dùng để phong ấn mày năm xưa đó, đúng là tao giữ lại một phần không uổng phí, tao biết chắc rằng mày sẽ không sợ chuông trầm hờn, nhưng mà khi chuông trầm hờn kết hợp với máu cùng với lam thánh hóa, thì chắc chắn sẽ có tác dụng với mày lung lắm đa".

"Được, lão già thú cũng có tài đó đa, nhưng mà hiện tại nếu cứ như vậy, thì mãi mãi tại mày cũng sẽ không thể tiêu diệt được tao đâu".

Quý Sông tuy rất tức giận trước hành động bất ngờ của Lão Phan, nhưng hắn ta vẫn cứ kiêu ngạo nói lên một sự thật, điều mà trong lòng tôi vô cùng lo lắng.

Nói rồi Quý Sông gào rú lên, xung quanh của hắn ta đột nhiên xuất hiện những cột gỗ, đang chờ chọc vắn về phía tại tôi.

Lão Phan ra hiệu cho tôi và những người khác lui về phía sau ông ta.

Khi mà những cột gỗ bắn thẳng về phía tại tôi, lúc này Lão Phan nâng cây huyền trượng lên, miệng đọc thì thầm gì đó, tôi không nghe rõ. Lúc này, đột nhiên một kết giới phản xạ ánh sáng màu xanh dương xuất hiện bao quanh.

Nó ngay lập tức cản trở đòn tấn công của Quỷ Sông, vì vậy tội tôi không ai bị thương hết.

"Phúc Phúc bây giờ cứ như vậy mình nghĩ không ổn đâu, phải làm sao đây?"

Đặng Phong lo lắng lên tiếng, tôi cảm thấy lời nói của anh ta có chút sợ hãi cùng nặng nề, trong lòng cũng nổi lên mụn trợn sợ hãi, cứ tiếp tục như vậy thì tội tôi sẽ không mất mạng vì những cột gỗ của Quỷ Sông mà có lẽ sẽ mất mạng vì chết đói và mệt mỏi.

"Phúc Phúc hiện tại chỉ còn một cách, chính là con phải nhớ tới địa điểm đền thờ Huyền Võ nằm ở đâu, và ngay lập tức đi tới đó, ta cùng với thằng Hiền chỉ là linh hồn, nên không thể dẫn con tới chỗ đó được".

Lời của Lão Phan cực kỳ yếu ớt, coi bộ ông ta không đủ sức để duy trì kết giới này được bao lâu.

"Con đã biết vị trí của đền thờ Huyền Võ nằm ở đâu rồi, nhưng mà hiện tại Quỷ Sông đang liên tiếp tấn công, làm sao con có thể ra ngoài mà để đi tới chỗ đó được đây?"

Tôi nói lên tình hình khó khăn, Lão Phan im lặng một hồi, rồi sau đó đột nhiên lên tiếng "thằng Hiền, giờ này phải có nó ở đây, bởi vì nó biết cách gỡ kết giới, nó sẽ che chở cho con mau chóng tới chỗ đó".

Nhắc tới Nguyễn Thành Hiền tôi liền cảm thấy khó hiểu, kể từ khi anh ta phát hiện gì đó trong bộ hồ sơ lưu trữ lịch sử của thôn Trinh Phụ, thì đột nhiên lại biến mất và không thấy xuất hiện nữa, không biết anh ta đã đi đâu rồi? Hiện tại tình hình đang rất cấp bách.

"Meo.. meo".

Bất chợt xung quanh vang lên tiếng mèo, một tiếng kêu nghe thấy đã cảm thấy có sức mạnh vô cùng, hình như tôi có cảm giác đây chính là con linh miêu, mà Nguyễn Thành Hiền đã đưa cho tôi, không lẽ nó biết tình hình nguy cấp của tôi, nên đã tới đây và hiện tại nó đang có mặt ở đây sao?

Còn chưa xác định vị trí của linh miêu đang ở đâu, thì đột nhiên Quỷ Sông ngưng hành động, những cột gỗ đang bay bắt đầu biến mất giữa không trung, như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, tôi cảm thấy có vẻ như Quỷ Sông cũng đã nhận ra sự có mặt của linh miêu, con mèo đen năm xưa cũng đã gây nhiều cản trở đối với hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Quỷ Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Xuất hiện

Vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, thì từ đâu trên không trung xuất hiện một loại bột màu đỏ như máu đang bay xuống, phủ khắp mọi thứ, kèm theo đó là hình ảnh da thịt của Quỷ Sông bắt đầu mục rữa.

Ở trong màn mưa dày đặc, hình ảnh của Nguyễn Thành Hiền xuất hiện, anh ta mỉm cười nói "Cũng may là tôi tới kịp lúc, và cũng may là tôi có đem theo buộc chu sa pha với thánh huyết, có tác dụng diệt trừ ma quỷ".

Quỷ Sông hừ lớn tiếng, cố gắng dùng sức mình quát "Tội bây cũng có viện binh sao? nhưng mà như vậy cũng tốt, tao sẽ cho tội bây chết trảm".

Nghe hắn ta nói, tôi cảm thấy có chút lo lắng, bởi vì tôi biết rõ Quỷ Sông luôn mưu ma quỷ quỷ, không thể nào xuất hiện mà không có sự chuẩn bị trước được.

"Nếu vậy thì mày thử đem ra biện pháp của mày đi".

Nguyễn Thành Hiền vừa nói lại vừa lấy trong túi ra một nắm chu sa nữa, hất vào Quỷ Sông, khiến cho hắn ta đau đớn hét ầm lên, vang vọng cả một vùng.

Trong lúc tình thế như vậy, tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, liền lo lắng lên tiếng "Lão Phan có gì đó không đứng ở đây".

Lão Phan giựt mình quay về phía tôi ngay lập tức hỏi "Rốt cuộc con đã nghĩ ra chuyện chi rồi đa".

"Quỷ Sông xuất hiện ở đây có gì đó không đúng, hắn ta không thể bị kiềm hãm như vậy được, con còn nhớ lúc xưa, tội ta đã dùng rất nhiều cách, và đồng thời lời của lão tiên nhân năm xưa cũng nói rằng, chỉ có cách hiến tế mới có thể tiêu diệt được Quỷ Sông, nên không có chuyện nó bị kiềm hãm nhanh chóng như vậy được".

Nghe tôi nói như vậy, ông ta liền nhìn tôi một cái, rồi hình như phát hiện ra chuyện gì đó, ngay lập tức hướng cây huyền trượng treo đầy chuông linh lan về phía Quỷ Sông mà nói lớn.

"Thành Hiền, tội ta hình như đã bị lừa rồi, hắn ta không phải Quỷ Sông".

Nguyễn Thành Hiền nghi hoặc nhìn về phía tội tôi, hỏi "Là sao, rốt cuộc là tội ta bị lừa ở điểm nào, rõ ràng Quỷ Sông đang đứng trước mặt mà".

Câu nói của anh ta vừa dứt, thì đột nhiên phía bên kia Quỷ Sông liền cười lớn một tiếng, nói "Tới giờ phút này tội bây mới phát hiện ra sao? thật là chậm chạp như rùa bò vậy".

Tội tôi còn chưa hết ngạc nhiên, thì đột nhiên cây lá xung quanh xào xạc, tôi tả rơi xuống trong làn sương khói phủ đầy mưa giăng dày đặc kia, xuất hiện một bóng người.

Đi cùng với hắn là tiếng khóc, tiếng cười vang lên khe khẽ, âm thanh khiến cho tội tôi không lạnh mà rung mình.

Con mèo đen ở trên cây, hình như cũng cảm nhận được gì đó, ngay lập tức liền lao thẳng về phía người đó.

Chỉ là còn chưa tới nơi, đã ngay lập tức bị kết giới của người kia hất văng ra chỗ khác.

Nó bị hất vào thân một cái cây, sau đó rơi xuống dưới gốc, cơ thể hình như đã bị thương tổn ít nhiều, nó chỉ kêu meo meo, và luôn đưa ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía người kia, tôi biết rằng, cái tên sắp xuất hiện đây, mới chính là đối thủ cuối cùng mà tội tôi phải chiến đấu.

Nguyễn Thành Hiền vô cùng lo lắng, ngay lập tức chạy tới đỡ con mèo đen lên, sau đó anh ta liền đưa ánh mắt tức giận nhìn về người kia.

Không để cho hấn ta hành động thêm gì, Nguyễn Thành Hiền liền lấy một nhúm chu sa từ trong túi ra, nhanh chóng ném về phía hấn ta.

Chỉ là bột chu sa còn chưa chạm tới người của hấn ta, thì đã bị đốt cháy thành tro giữa không trung.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng liền cảm thấy sợ hãi, nghĩ thầm, chắc chắn không thể dùng những cách bình thường có thể tiêu diệt được Quý Sông, hiện tại tôi phải tới đền Huyền Võ năm xưa, để thực hiện hiến tế, như vậy mới có thể tiêu diệt được nó.

"Lão Phan có cách nào giam chân nó ở đây, đủ thời gian cho tui ta chạy tới đền Huyền Võ không?"

Tôi vội vàng lên tiếng hỏi Lão Phan, ông ta lúc này ngẫm nghĩ một chút, rồi lên tiếng "Ta có một cách, nhưng mà phải có một thứ hy sinh".

"Rốt cuộc là thứ gì".

Đặng Phong đứng bên cạnh tôi, hình như cũng cảm thấy lo lắng lên tiếng hỏi.

Lão Phan thờ dài một tiếng rồi đáp "Chính là một linh hồn".

Vừa nghe được câu này, tui tôi liền nhìn nhau.

Trong nhóm này, tôi phải là người hiến tế nên không thể chết được, Đặng Phong cùng với Phan Trọng Đăng thì là những người ngoài cuộc, nên cũng không thể kéo họ vô được, hiện tại thì ai mới thích hợp đây?

"Tôi sẽ ở lại".

Đặng Phong đột nhiên lên tiếng, cậu ta đưa ánh mắt nghiêm túc cực kỳ nhìn chăm chăm vào tui tôi, mà nói "Tôi thân là một cảnh sát nên biết hi sinh vì mạng sống của mọi người, vì vậy việc này đối với tôi là thích hợp nhất, chỉ cần hi sinh tánh mạng của tôi, mà có thể cứu sống được mọi người, đó cũng coi như là một vinh quang".

Tôi không khỏi bất ngờ, bỏ qua những câu nói kia, thực sự tinh thần này của Đặng Phong rất giống đội trưởng Trần năm xưa.

"Không ai ở đây phải chết hết".

Nguyễn Thành Hiền chạy vội về phía tui tôi, gấp gấp lên tiếng, tôi vẫn còn chưa hiểu chuyện gì, thì anh ta đã hướng về Quý Sông, phóng một thứ gì đó vào hấn ta.

Thứ kia bay với vận tốc rất nhanh, nó giống như xé cả bầu không khí, để hướng thẳng Quý Sông mà tiến tới.

Quý Sông lúc này cười lên tiếng, giống như hấn ta chẳng sợ thứ gì, bởi vì kết giới bao xung quanh của hấn ta rất chắc chắn.

Chỉ là hấn ta đã quá đề cao bản thân mình như vậy, thứ kia bay tới kết giới, ngay lập tức xé tan kết giới ra thành hai mảnh, rồi nhanh như chớp phóng thẳng vào người Quý Sông, đâm hấn ta một nhát.

Tiếng gào rú của hấn ta vang lên cả vùng trời, rung động mặt đất.

Tôi đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Nguyễn Thành Hiền, chỉ thấy lúc này anh ta cười nói lớn "Thứ đâm người chính là thanh tằm đao đã nhuộm máu của Võ Phúc, năm xưa ta giữ lại đúng thật là không phí, vừa lúc hôm nay có dịp xài tới nó".

Lão Phan đánh nhẹ vào đầu anh ta một cái, rồi nói lớn "Nhân cơ hội này chạy nhanh tới đền thờ Huyền Võ thôi".

Tui tôi hiện tại đang tới sân sau của nhà bà Năm, bởi vì khi so sánh với bộ sơ lưu trữ lịch sử của thôn, tôi phát hiện ra sân sau của bà chính là ngôi đền năm xưa đã bị phá hủy.

Chỉ là đoạn đường từ đây tới đó khá xa, trên đoạn đường đi tui tôi chẳng nhìn thấy ai, làn khói nhang phủ lên mọi thứ, không gian yên tĩnh tới lạnh người.

"Không nên nhìn xung quanh, mọi vật đã bị tà khí cùng oán khí đã che đi, người dân trong thôn cũng vậy".

Lão Phan cố gắng giải thích, nhằm trấn an Đặng Phong cùng với Phan Trọng Đăng.

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên, tôi biết rõ đó chính là thanh âm của Quý Sông, chắc chắn hấn ta đã sắp có thể tiến tới rồi.

"Mau lên mau lên".

Vừa chạy Lão Phan vừa thúc giục tui tôi, coi bộ ông ta biết chắc là Quý Sông sẽ rất nhanh chóng bắt kịp tui tôi.

"Reng.. reng.."

Tiếng chuông trần hồn kêu lên không ngừng, một sự sợ hãi nổi lên trong lòng tôi, thiết sự phía sau Quý Sông đang tiến tới gần, chỉ còn một chút xíu nữa là sẽ bị hấn ta tóm gọn.

Lúc này Lão Phan vung cây huyền trượng lên, chém vào không gian một nhát.

Trước mắt của tôi ngay lập tức xuất hiện nhà của bà Năm.

"Thành Hiền dẫn mọi người vào đền Huyền Võ trước, ta ở đây kết giới lại đã".

Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức kéo tui tôi vào bên trong, tôi có nhìn lại bên ngoài, thì thấy Lão Phan đang bày trận và niệm chú gì đó.

Ở bên trong nhà, có bà Năm cùng với Trương Lăng, hai người họ nhìn ngạc nhiên, khi nhìn thấy sự xuất hiện của tui tôi.

Trương Lăng định lên tiếng hỏi, thì Nguyễn Thành Hiền đã nói trước "Không có thời gian giải thích đâu, mọi người mau xuống sân sau".

Bà Năm đưa mắt nhìn sang tôi, lúc này tôi chỉ biết gật đầu, ra hiệu cho bà ta cùng với Trương Lăng, hãy làm theo lời nói của Nguyễn Thành Hiền.

Tôi chạy ừ ra sân sau, vừa tới nơi Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức lấy từ trong túi ra một loại tro nhang, anh ta niệm chú "Tro nhang đền Huyền Võ có tác dụng trấn đền, ngăn cản ma quỷ tà linh, mở đường tới đền Huyền Võ".

Vừa nói dứt lời, anh ta liền hất tro nhang lên không trung, gió từ đâu bất chợt thổi tới, mờ hồ trong không gian chầm chậm hiện ra đền Huyền Võ, vẫn y hệt như lúc xưa không thay đổi gì.

Bà Năm nghi hoặc nhìn sang tôi, kéo kéo áo khẽ hỏi "Chuyện gì đang xảy ra vậy Phúc Phúc, rốt cuộc tại sao phía sau sân của Năm lại xuất hiện một ngôi đền thần".

"Lâm bà bà, rốt cuộc cho tới tình hình nguy cấp hiện thời, bà vẫn chưa nhớ tới kiếp trước của mình sao? mau mau nhớ lại cái trước đi".

Tôi vẫn còn chưa kịp trả lời, thì giọng của lão Phan đột nhiên từ phía sau vang lên.

Câu nói của ông ta không chỉ khiến cho tôi giật mình, mà ngay cả bà Năm cùng những người khác cũng tròn mắt khó tin.

"Thôi bỏ qua đi, mau vô đền thần nhanh, không thời nó lại đuổi tới nơi".

Nguyễn Thành Hiền đứng bên cạnh, thúc giục mọi người mau vào đền, tụi tôi nghe thấy liền giật mình, nhận ra tình hình hiện tại đang cấp bách, liền vội vã vào trong đền.

Lão Phan đi trước mở cánh cửa đền thần Huyền Võ ra, từ bên trong một luồng không khí linh thiêng thoát ra bên ngoài, tôi có thể cảm nhận được, linh lực của đền thần vẫn nguyên vẹn, không có gì thay đổi so với năm xưa.

"Phúc Phúc, mọi người, cuối cùng tôi cũng đợi được giờ phút này rồi".

Tôi chỉ vừa mới bước vô, thì đột nhiên bà Năm liền lên tiếng, giọng nói của bà ta nghe nghẹn ngào, giống như một người đã chờ đợi người thân từ rất lâu rồi.

Tôi quay sang Lão Phan và Nguyễn Thành Hiền, thì chỉ thấy họ mỉm cười, Lão Phan liền giải thích "Có thể do tác dụng linh lực của đền thần Huyền Võ, mà Lâm bà bà đã nhớ lại kiếp trước của mình rồi".

Ông ta vừa nói xong câu, liền vỗ lên vai Lâm bà bà một cái, rồi nói tiếp "Hiện tại đã tới lúc rồi, tụi ta mau cùng nhau thực hiện lễ tế thôi".

Lâm bà bà kéo ống tay áo lên lau nước mắt, rồi cùng với tụi tôi bước vào trong đền.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sóng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Trận pháp

"Vẫn là cái trò kết giới cũ xi, làm sao ngăn cản được ta".

Tụi tôi vừa bước vào trong, thì ở bên ngoài giọng nói của tên Quý Sóng vang lên, nó khiến cho tụi tôi giật mình, ngay lập tức nhìn ra bên ngoài.

Trước cửa đền, một hình ảnh kinh dị xuất hiện, có thể nói đó là một cái xác chết vẫn còn nguyên vẹn, tóc tai trên đầu rũ rượi vì nước, quần áo trên người thì đã mục nát ít nhiều, da thịt bắt đầu bong tróc, chỉ là lúc này tôi có thể nhận ra người đối diện tôi, chính là Trần Tiến Khoa.

"Sao lại là Trần Tiến Khoa?"

Tôi ngạc nhiên lên tiếng hỏi, hần ta cười khinh bỉ, đáp "Thì ngay từ đầu Trần Tiến Khoa đã là tao rồi, bởi vì hiện tại không có người nào tên là Trần Tiến Khoa hết".

"Rốt cuộc mày đang nói chi? rõ ràng Trần Tiến Khoa chính là kiếp sau của đội trưởng Trần mà?"

Lão Phan ra vẻ tức giận hỏi, tên kia nhìn về phía ông ta nhếch mép như chọc tức, mà lên tiếng trả lời "Trần Tiến Khoa hiện tại chính là kiếp sau của phần thiện của tao năm xưa, còn đội trưởng Trần năm xưa thì đã đầu thai thành cái cậu cảnh sát đang đứng cạnh tụi bây đó, đây chính là kế hoạch của tao, nhằm để dễ dàng giết chết thằng nhóc muốn hiến tế kia".

Lúc này mọi người liền quay lại nhìn chằm chằm vào Đặng Phong, chỉ thấy cậu ta rung mình một cái, rồi nói "Hình như từ lúc vào đây tôi cũng cảm thấy quen thuộc, và trong đầu lơ mơ như nhớ ra chuyện gì đó".

Nếu như trong tình hình hiện tại thì Đặng Phong chính là đội trưởng Trần năm xưa, còn Trần Tiến Khoa chính là phần thiện của Quý Sóng. Vậy thì, không biết kế hoạch của Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền, có bị nguy hại gì hay không?

Tôi đưa mắt nhìn sang họ, chỉ thấy hai người họ ra hiệu cho nhau.

Lão Phan chợt lên tiếng "Tao không quan tâm ai là phần thiện của mày, hiện tại tao chỉ muốn tiêu diệt mày thôi đa".

Quý Sóng cười nhạt đáp "Vậy thì cứ thử đi".

Nói rồi, xung quanh hần ta liền xuất hiện khối đen bao phủ, tôi biết chắc chắn sắp có chuyện chẳng lành xảy ra rồi.

"Thành Hiền, mau bày trận".

Lão Phan hô lớn, Nguyễn Thành Hiền ngay lập tức lấy từ trong túi ra một cuộn dây đỏ, anh ta nhanh chóng quăng về phía Quý Sóng.

Đồng thời Lão Phan ở bên này niệm chú.

Tiếng chú vang lên trong không gian liên hồi, những sợi dây quấn lấy Quý Sóng run lên.

Quý Sóng nhếch mép cười, hần ta vững tay lên, những làn khói màu đen liền hóa thành mũi tên, bắn về phía tụi tôi.

Nguyễn Thành Hiền cùng với Lão Phan thì thuận lợi né tránh, chỉ có nhóm người của tụi tôi có chút khó khăn.

Lúc này, Quý Sông cười lớn, nói "Chỉ có như vậy đã sợ hãi rồi sao? Năm xưa phần thiện ngu ngốc của tao, không chịu hợp thể, nên tao có chút khó khăn khi tiêu diệt tội này, nhưng mà bây giờ đã hợp thể rồi, sức mạnh tăng lên đáng kể, hồng tặc chủ trận cũng không có tác dụng đâu".

Nghe hắn ta nói vậy, vẻ mặt của Lão Phan liền biến sắc, coi bộ đã bị hắn ta nói trúng rồi.

Tôi nuốt một ngụm nước miếng, không lẽ bây giờ phải chịu bó tay sao?

Trong lúc tôi đang mải mê suy nghĩ, thì Quý Sông lại xuất chiêu, lần này khói màu đen hóa thành ngọn gió mạnh, oanh tạc mọi thứ.

Những đồ đạc, vật dụng đều bị thổi bay loạn lên hết.

Tội tôi phải bám vào cây cột chánh của đền thờ Huyền Võ, mới có thể không bị thổi bay.

"Chỉ có vậy..."

Tiếng của Quý Sông còn chưa dứt, thì hắn ta đã hóa thành một làn khói đen bay lên giữa đền, chỉ trong khoảnh khắc này, tôi liền vô thức cảm thấy có chuyện không ổn sắp diễn ra, nhưng còn chưa hiểu chuyện gì, đột nhiên từ trên cao làn khói kia bay thẳng về phía tôi.

Do tôi nhất thời không chú ý, liền bị hắn ta hất văng vào thân án, miệng chảy ra một tia máu.

Thân thể tôi có chút không ổn, hình như làn khói kia vẫn còn tiếp tục đè nặng lên người tôi, mặc dù tôi đã gãy dựa, nhưng lại không phản kháng được.

Trong phút chốc, hắn ta liền một lần nữa hất tôi lên trên không, rồi sau đó lại ném thẳng xuống phía dưới, chỉ là may mắn té lên người của Đặng Phong, nên cơ thể không bị thương quá nặng, xương trên người cũng không có gãy, chỉ là cơ hồ tôi không cử động được.

Đặng Phong dùng sức kéo tôi dậy, rồi lo lắng hỏi tôi "Có sao không?"

Tôi lắc đầu đáp "Không sao, chẳng nặng lắm, chỉ là nhất thời không cử động linh hoạt được thôi".

Phía bên kia Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền bắt đầu, bày ra trận pháp mới. Họ liên tục niệm chú, cùng với đó là thức bột chu sa và tro nhang về phía đám khói đen.

Những thứ này, khiến cho đám khói kia buộc phải hóa trở lại thành Quý Sông.

"Tội bây giờ muốn chết trước sao?"

Giọng của Quý Sông vang lên, sau đó hắn ta đang chậm rãi tiến về phía Nguyễn Thành Hiền cùng với Lão Phan, trong ánh mắt của hắn ta cực kỳ hung hãn, giống như đang muốn giết người vậy.

Chỉ là có vẻ như hai người họ không hề tỏ ra sợ hãi, họ nhìn lại hắn ta bằng ánh mắt lạnh lùng, giống như đã chuẩn bị tâm lý trước.

Cùng lúc này, từ trên cao, con mèo đen ngay lập tức bỏ nhào về phía Quý Sông, do hắn không chuẩn bị trước nên đã bị tấn công.

Một miếng thịt ở phần vai của Quý Sông bị con mèo cắn đứt, khiến cho hắn ta kêu lên thảm thiết, sau đó tức giận nắm lấy con mèo ném vào cây cột chánh của đền.

Tôi nhìn thấy, con mèo đen hình như bị thương khá nặng, nên chẳng thể di chuyển được, tuy nhiên ánh mắt của nó vẫn cứ nhìn chăm chăm về phía Quý Sông, như vẫn còn muốn chiến đấu nữa.

Nhìn thấy cảnh tượng hiện tại, tôi liền cảm thấy lo lắng trong lòng. Tôi biết chắc chắn, Quý Sông của hiện tại không những kiểm soát nhiều hơn pháp để gia tăng sức mạnh, mà còn muốn bắt được linh hồn của vị hồn thể thủy thần, nhằm khiến cho hắn lớn mạnh hơn.

Do vết cắn của con mèo khá nặng, khiến cho oán hận trong lòng Quý Sông càng tăng lên, cơ thể nứt nẻ trầm trọng, mùi hôi thối nồng nặc, sương khói đen bao quanh dày đặc hơn, hắn ta ngay lập tức phóng tiến tới chỗ Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền đưa tay bóp cổ họ.

Do hai người họ không kịp phản ứng lại, nên dễ dàng bị quý sông khống chế mà nhấc lên trên cao.

"Đề tao coi tội bây giờ còn gây rối nữa hay không?"

Vừa nói xong, Quý Sông liền cười lớn trong vẻ mặt khoái chí.

"Mày làm lung lắm đấy".

Lão Phan nhếch mép cười, tôi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đột nhiên tất cả mọi thứ bên trong đền thần Huyền Võ, ngay lập tức chuyển động không ngừng.

Phía bên dưới chân Quý Sông bắt đầu hiện ra trận pháp.

Hoa văn của nó là hình bông sen màu đỏ, và hình như nó đang bắt đầu lớn dần, cộng thêm đó là hoa văn càng ngày càng phức tạp hơn nhiều.

"Đây là?"

Trương Lăng vô thức lên tiếng.

Lâm bà bà ở bên cạnh hít một hơi lạnh rồi trả lời "Đây chính là Sanh Liên trận, có nghĩa là khi ai đó vào trận, thì ngay lập tức bông sen sẽ nở liên tục, càng lúc càng nhiều khiến cho người ở trong trận sẽ vạn kiếp bất phục".

"Vậy còn Nguyễn Thành Hiền và Lão Phan thì sao hả bà Lâm?"

Tôi vội vàng nhìn sang Lâm bà bà mà lên tiếng hỏi.

"Hồn phách sẽ bị tiêu tán".

Giọng nói của bà ta vang lên nghe mà ghen đấng.

Lúc này, tôi mới nhận ra một điều, chắc chắn đây chính là kế hoạch năm xưa mà Nguyễn Thành Hiền đã từng nhắc tới, và chính Lâm bà bà cùng với đội trưởng Trần năm xưa cũng đã biết về chuyện này, nhưng họ cũng đã cam tâm tình nguyện mà thực hiện.

"Anh Hiền.. Lão Phan..."

Tôi hướng về hai người bọn họ mà ghen ngào lên tiếng "Tại sao hai người phải làm như vậy chứ? chẳng phải chỉ cần con hiến tế là có thể giải quyết mọi chuyện sao?"

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, nước mắt của tôi không thể nào ngăn cản được, mà cứ chảy không ngừng.

Hai người họ nhìn tôi rồi mỉm cười một cái, Lão Phan lúc này lên tiếng trả lời "Năm xưa là sự ích kỷ của ta, nhằm để bảo vệ sự bình yên cho thôn Trinh Phụ, nên mới khiến cho người vô tội phải hiến tế, thành thử ra mọi chuyện mới ra có sự như vậy, trong thời gian chờ đợi sự xuất hiện của con một lần nữa, ta với thằng Hiền đã từng bước từng bước lập ra trận pháp này, nhằm để tiêu diệt tận gốc Quý Sông, và không cần một người nào phải hiến tế hết".

"Nhưng mà phải đánh đổi linh hồn của hai người mà?"

Tôi vừa khóc vừa lên tiếng hỏi, Nguyễn Thành Hiền lại cười cười đáp "Năm xưa là cậu hi sinh tánh mạng của mình để cứu mọi người, hôm nay tới lượt tôi và Lão Phan, coi như tại ta huê đi".

Tâm trạng của tôi hiện tại, vừa rối bời cũng vừa như phát điên lên.

Đối với tôi mà nói, Nguyễn Thành Hiền giống như một người anh, còn Lão Phan giống như một người ông vậy, chứng kiến cảnh người thân của mình hi sinh trong lòng vô cùng đau đớn.

Hình ảnh của hai người họ bắt đầu nhạt nhòa dần đi, lại càng khiến cho tôi điên loạn hơn.

Lúc này, tôi vô tình nhìn thấy cây huyền trụ treo đầy chuông linh lan, mà khi xưa Lâm bà bà dùng nó để hành lễ, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có thần lực, nếu tôi dùng nó để hiến tế bản thân mình, có khi sẽ cứu được họ, và sẽ tiêu diệt tận gốc Quý Sông.

Nhìn thấy tôi chạy tới cầm cây huyền trụ lên, Trương Lăng bất ngờ lớn tiếng hỏi "Phúc Phúc, cậu định làm gì?"

Tôi quay lại nhìn anh ta, nước mắt vẫn còn chảy dài, đáp "Tôi muốn dùng nó để hiến tế".

"Phúc Phúc, con bình tĩnh lại đi".

Lâm bà bà hét hoảng lên tiếng, tôi hít một hơi sâu, nói lên như thể đã bị dồn nén từ rất lâu "Còn không muốn anh Hiền cùng với Lão Phan phải hồn siêu phách tán...con không muốn".

Nói rồi tôi không để cho họ kịp phản ứng, ngay lập chạy vào trận pháp, nhếch mép cười nói "Tôi là Võ Phúc, sanh ngày, dương tháng, dương năm dương, tôi tình nguyện hiến tế".

Vừa dứt lời, tôi vội vàng dùng hết sức bình sinh của mình, nâng cây huyền trụ lên, đâm thẳng vào người của mình.

Tiếng chuông linh lan xao động, vang lên không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Sông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Kết thúc

Máu của tôi bắt đầu tuôn xuống nó chảy thành dòng, tôi có thể cảm nhận được, nhưng mà lại hoàn toàn không thấy đau đớn gì, đôi mắt của tôi bắt đầu mờ dần, khi xung quanh vẫn còn tiếng ai đó đang kêu tên tôi.

"Phúc Phúc".

Đặng Phong đột nhiên kêu tên tôi, giọng nói của cậu ta nghe ghen ứ ngay cổ họng.

"Phúc Phúc".

Lại thêm một giọng nói kêu tên tôi nữa, đó là giọng của Lâm bà bà, giọng bà ta có vẻ khá nhỏ, giống như đã khóc rất nhiều vậy.

"Phúc Phúc".

Lần này lại là giọng của Trương Lăng, giọng anh ta trầm mà chứa đầy tình cảm, cho dù có đứng trong hàng ngàn tiếng động đi chăng nữa, tôi cũng có thể nhận ra được giọng nói này của anh ta.

Những âm thanh đó vang lên không ngừng.

Tôi ngược nhìn lên, thì đã thấy Lão Phan cùng với Nguyễn Thành Hiền đã biến mất, chỉ có Quý Sông lúc này đang cố gắng thoát ra khỏi trận pháp.

"Không thể nào".

Quý Sông quát lớn, hẳn ta đang cố gắng vẫy vùng ra khỏi trận pháp, nhưng kết cục thì chẳng thể nào thoát ra được.

Tôi nhìn hoàn cảnh hiện tại của hẳn ta mà cảm thấy rất vui, lên lên tiếng "Đây là trận pháp có thể khiến cho mây vạn kiếp bất phục, bây giờ lại cộng thêm máu của ta đã hiến tế, thì phần sức mạnh đã tăng lên rất nhiều, lần này mây sẽ mãi mãi tan biến vào hư không, sẽ không còn Quý Sông xuất hiện nữa".

Tôi cười lớn, Quý Sông có vẻ tức giận, lúc này lại chạy về hướng của tôi đưa tay bóp lấy cổ tôi, đưa lên trên.

"Tao sẽ bóp chết mày, mày sẽ chết trong đau đớn".

Hắn nói chuyện trong sự tức giận.

Tôi bị bóp cổ nên khó thở chút ít, nhưng vẫn cố gắng nhếch mép cười, nói "Một khi tao đã hiến tế, thì biết rằng tao sẽ không còn mạng đâu, bây giờ mày muốn tao đi nhanh hơn à? Vậy thì cảm ơn mày trước".

Nghe những lời tôi nói, Quý Sông liền gào thét lên một tiếng, sau đó ném tôi xuống dưới đất.

Tôi nằm trên mặt đất, lúc này mới cảm nhận thấy sàn nhà hình như đang hút lấy máu ra khỏi cơ thể, đồng thời những dòng máu này giống như họa lại gấp đôi những hoa văn ở trên sàn nhà, khiến cho chúng càng ngày càng trở nên dày đặc hơn.

Quý Sông lộ ra vẻ sợ hãi, hắn ta không còn hành động giống như lúc nãy nữa, giờ cứ đứng yên như tượng, hình như điều này chứng tỏ trận pháp đang bắt đầu có hiệu lực.

xung quanh tôi bắt đầu ánh lên sắc đỏ của máu, nó bao lấy xung quanh giống như đang xoay chuyển một cái gì đó.

Ở phía bên ngoài trận pháp khá ồn, tuy nhiên tôi không nghe rõ được gì hết, bởi vì lúc này tiếng gào thét đau đớn của Quý Sông đã lấp đi toàn bộ mọi âm thanh.

Xung quanh thân người của hắn ta bắt đầu bủa ra những làn khói đen, chúng tầng tầng lớp lớp cuốn lấy, giống như đang cố gắng bảo vệ hắn ta vậy.

Ánh mắt tôi bắt đầu mờ đi chút ít, cơ thể yếu ớt và có cảm giác như nhẹ bồng.

Quý Sông bỗng dung rống lớn một tiếng, âm thanh như thể muốn xé tung mọi thứ, trận pháp cuối cùng cũng đã kết hợp với máu của tôi hòa thành một.

Những tầng tầng lớp lớp khói đen nhanh chóng bị phá tan, bởi một loại ánh sáng chói mắt.

Cho tới khi hoàn toàn biến mất làn khói đen, thì Quý Sông từng chút từng chút một bị xé tung ra.

Những linh hồn bị hắn ta hấp thụ, dần thoát ra từ trong các vết nứt của cơ thể, tụi họ xoay thành một vòng tròn trên không.

Ánh sáng chiếu lên tới đỉnh đầu, hình ảnh của Trần Tiến Khoa xuất hiện, vậy là phần thiện đã bị hắn ta che giấu ở trên đỉnh đầu, nên không thể làm được gì hết, cũng không thể chống chịu được nhiều.

Hồn phách của Trần Tiến Khoa bắt đầu lóe sáng trong ánh sáng trắng, rồi từ từ tan biến trong hư không.

Vậy có nghĩa là anh ta đã được giải thoát cùng với những linh hồn khác hay sao?

Những hoa văn liên tiếp bay lên trên không, tạo thành một trận cuồng phong, cuốn lấy mọi thứ xung quanh Quý Sông, nó mạnh tới nỗi khiến cho mọi đồ vật trong đền đều bay lên không.

Những linh hồn lúc nãy thoát ra khỏi người Quý Sông cũng bắt đầu xoay cuồng, khiến cho trận cuồng phong càng ngày càng dữ dội hơn, dù rằng tôi ở vị trí trung tâm ít bị ảnh hưởng nhất, nhưng cũng không tránh nổi sự oanh tạc của nó, tôi chỉ có thể cố gắng bám chặt người xuống sàn nhà.

Xung quanh tôi vẫn còn ánh sáng màu đỏ, nhưng đột nhiên bắt đầu lạnh lẽo dần, những linh hồn cũng bắt đầu thu hẹp trận cuồng phong, hình như đang muốn nghiền nát Quý Sông thành tro bụi.

Tôi đưa ánh mắt đang muốn khép lại của mình, nhìn coi kết cuộc của Quý Sông sẽ ra sao, tôi vẫn hy vọng chỉ cần hi sinh tánh mạng của mình, sẽ tiêu diệt mãi mãi Quý Sông, đó là ý niệm duy nhất của tôi.

Mọi thứ rung lắc nhiều hơn, tôi cũng hình như bị ảnh hưởng, khiến cho khắp người trở nên đau nhức, trận cuồng phong đã thu lại hẹp như vòi rồng vậy, nó xoáy mạnh lên trên nóc nhà của thần điện, làm mọi thứ ở phía bên trong méo mó đi.

Đám linh hồn cũng bị cuốn lên phía bên trên, tôi vẫn còn nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của Quý Sông.

Con cuồng phong bắt đầu xoáy xuống mặt đất, cuốn luôn tôi theo vào bên trong, cơ thể của tôi cũng bắt đầu có dấu hiệu của méo mó, máu ở trong người hình như dần cạn đi ít nhiều.

Bỗng dung có một luồng ánh sáng từ phía bên ngoài trận lốc xoáy, bắn vào bên trong, sau đó bao bọc lấy toàn bộ thân người của tôi.

Tôi vẫn còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì hình như có ai đó nâng cơ thể tôi lên.

Một hình ảnh mờ mờ ảo ảo hiện ra trước mắt, nhưng rồi đôi mắt của tôi lại sụp xuống vì kiệt sức.

"Vị công tử trẻ tuổi... Vị công tử trẻ tuổi".

Có ai đó hình như kêu tôi thì phải.

Tôi cố gắng mở đôi mắt đang nặng trĩu của mình ra.

Một khuôn mặt trắng tốt xuất hiện, khiến cho tôi giật mình.

"Công tử trẻ tuổi đừng sợ hãi, là ta đây mà, vị hôn phu của thủy thần".

Khác với vẻ bên ngoài đáng sợ, cô gái kia có một giọng nói vô cùng ấm áp.

Tôi nhìn xung quanh, mới phát hiện mình đang đứng ở trong một không gian toàn màu trắng, một màu trắng khiến cho người khác cảm thấy yên bình.

"Đây là đâu vậy? chẳng lẽ là thiên đường sao?"

Tôi ngơ ngác nhìn cô ta mà lên tiếng hỏi.

Cô gái kia khẽ mỉm cười, đáp "Đây không phải là thiên đường, mà đây chính là bên trong tâm trí của công tử".

"Tâm trí của tôi?"

Tôi tròn mắt hỏi.

"Đúng vậy, công tử vẫn còn sống".

Nghe cô ta nói, tôi càng ngạc nhiên hơn, vội lên tiếng.

"Nhưng rõ ràng tôi đã bị con lốc xoáy vào, và cũng mất máu rất nhiều, không thể nào có chuyện vẫn còn sống được?"

Cô gái kia nhìn tôi với ánh mắt trêu mến, sau đó nở một nụ cười như nắng mùa xuân, trả lời "Chính thủy thần - vị hôn phu của ta đã cứu công tử đó".

"Sao có thể như vậy được".

Tôi ngạc nhiên nói "Rõ ràng anh ta đang muốn tôi chết, để có thể dễ dàng lấy lại linh hồn của cô ra khỏi người của tôi mà, không thể nào có chuyện anh ta cứu tôi được".

Cô gái hết một hơi sâu, vẻ mặt có phần hồng hào hơn, đáp "Thật ra lý do chính là, hồn phách của ta đang có dấu hiệu hòa vào thân xác của công tử trở thành một".

"Khoan đã".

Tôi giựt mình lại lên tiếng hỏi "Ý cô là, hiện tại tôi và cô đã trở thành một rồi sao?"

"Đúng, vì vậy nếu công tử chết thì linh hồn của ta cũng tan biến".

Câu trả lời của cô ta vừa dứt, tôi liền hiểu rõ rằng mọi chuyện, thì ra thủy thần không phải vì cứu mạng của tôi, mà anh ta đang muốn cứu linh hồn của vị hôn thê của mình, nên mới hành động như vậy.

"Nhưng còn Quý Sông thì sao?"

Đột nhiên tôi nhớ ra một chuyện, nếu như tôi vẫn còn sống, thì Quý Sông ra sao? không lẽ hắn ta lại tiếp tục bị phong ấn, và sẽ có một ngày thoát ra, để tiếp tục mọi chuyện hay sao?

"Yên tâm đi, hắn đã bị tiêu diệt tận gốc rồi, còn bây giờ công tử phải mau chóng tỉnh dậy".

Nói xong câu này cô ta liền chậm chậm mà biến mất.

Tôi cũng ngay lập tức giựt mình, chậm rãi mở mắt ra.

"Hên quá, cuối cùng con cũng tỉnh dậy rồi".

Giọng của Lâm bà bà vang lên.

Vẫn còn chưa kịp mở miệng trả lời, thì lại có thêm một giọng nữa "Phúc Phúc, tôi lo cho cậu lắm".

Là Trương Lăng, anh ta đang lo lắng nhìn tôi.

Bên cạnh anh ta chính là Đặng Phong cậu ấy đang mỉm cười.

Nhìn thấy mọi người vẫn đang ở xung quanh của tôi, tôi biết chắc thực sự mình vẫn còn sống.

Chỉ là...

"Lão Phan và anh Hiên ra sao rồi?"

Tôi cố gắng dùng hết sức bình sinh của mình mà lên tiếng, tuy rằng giọng nói khá nhỏ và yếu ớt.

Đột nhiên mọi người xung quanh tôi im lặng, một cảm giác nặng nề bắt đầu xuất hiện, vẻ mặt của họ mang chút buồn bã.

"Phúc Phúc à..."

Lâm bà bà lấp ba lấp bắp nói, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Còn chưa nói hết câu bà ta đã bật khóc.

Đặng Phong đứng ở bên cạnh vỗ vỗ lên vai như an ủi.

"Tụi tôi hoàn toàn không nhìn thấy hai người họ nữa, có vẻ như họ đã hồn xiêu phách tán rồi".

Trương Lăng trầm giọng nói.

Nước mắt từ khóe lệ tuôn trào, cho dù tôi đã cố ngăn cản, tôi thầm nghĩ, cho dù tôi đã hiến tế bản thân, thì vẫn không thể cứu nổi việc hồn xiêu phách tán của họ.

Tôi hít một hơi lạnh vào bên trong để tĩnh tâm, mọi thứ hình như đã được an bài trước, cho dù tôi có cố gắng ra sao thì vẫn cứ như vậy.

Chỉ là giờ phút này, việc thành công nhất chính là đã tiêu diệt được Quý Sông, mọi thứ từ nay đã chấm dứt, không còn những án mạng của xác chết trôi sông nữa, và cũng không cần một ai khác hiến tế bản thân mình.

Tôi nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ thì mơ hồ nhìn thấy thủy thần.

Anh ta đang nhìn chăm chăm vào tôi từ bên ngoài.

Tôi còn chưa hiểu là gì, thì đột nhiên anh ta mỉm cười, một nụ cười rất ấm áp, rồi sau đó đột nhiên biến mất.

Lúc này tôi ngẩn người ra, không hiểu rốt cuộc hàm ý trong nụ cười kia là gì? Có lẽ chẳng anh ta đang cười để chào từ biệt vị hôn phu của mình.

Cô dâu của thủy thần...

Mời đón đọc quyển 3 - Đồ Lặn Quý Âm

Bạn đang đọc truyện *Quý Sóng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.